

Đặc San Vô Vi

Pháp Lự Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

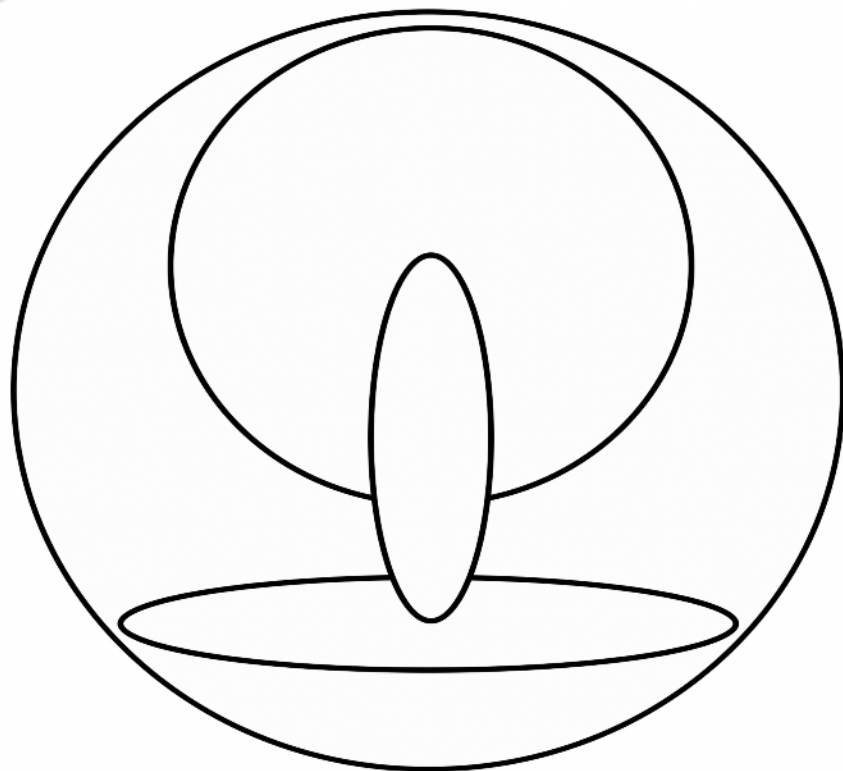
Tiếng Nói Của Bạn Đạo Vô Vi Thế Giới

Số 5 Tháng 9 Năm 2016

Chào Mừng Đại Hội Vô Vi Quốc Tế
Du Hành Đạo Pháp 2016

Đặc San Vô Vi

**PHÁP LÝ VÔ VI KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP
TIẾNG NÓI CỦA BẠN ĐẠO VÔ VI KHẮP NĂM CHÂU**

Chủ Biên: Vô Vi

Thực Hiện: Ban Biên Tập Đặc San Vô Vi

Bài Vở Và Hình Ảnh: Bạn Đạo Vô Vi Khắp Năm Châu

Mục Tiêu Của Đặc San Vô Vi

Cần công hiến những bài vở như sau:

1. Xây dựng giải trí thanh nhẹ.
2. Trình bày trật tự sau khi dày công thực hiện pháp môn, thành đạt đến đâu diễn tả đến đó.
3. Tin tức liên hệ đến cộng đồng Vô Vi.
4. Không nhận những bài báo thiên cơ có thể xáo trộn đến điện năng tu học của bạn đạo.
5. Những bài vở hữu ích, như giúp đỡ gia tăng sự thanh tịnh đối phó với hoàn cảnh hiện tại.
6. Đóng góp sự chung vui hòa bình, giải thông đời đạo, hướng về thanh tịnh mà tiến.
7. Không được chỉ trích một ai, ngoài sự xây dựng tâm linh

Kính Bái,
Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

Âm Ba Đại Hồn - Tiếng Nói Của Đại Thanh Tịnh

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên
1923 - 2009

Lá Thư Đặc San Vô Vi

Kính thưa quý bạn,

Lời đầu tiên, *Ban Biên Tập Đặc San (BBTĐS)* xin chào mừng bạn đạo và **Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2016”** được tổ chức tại khách sạn *Thansur Bokor, Cambodia*. Kính chúc toàn thể quý bạn đạo đồng hưởng trọn niềm vui trong bầu thanh quang điển lành trong những ngày Đại Hội.

Kính thưa quý bạn, chỉ cách đây mấy tháng, cộng đồng Vô Vi đã phải ngậm ngùi chia tay cùng với một trong những người tiên phong tiếp tay cùng Thầy Tổ khai mở Pháp Thiên Vô Vi và người bạn đạo đó không ai xa lạ, chính là chú Ba Hồ Văn Em, tác giả của quyển “*Tôi Tâm Đạo*”; một trong những tác phẩm Vô Vi có công chinh phục giúp bạn đạo, gạt đi những kiến chấp của tôn giáo để tìm về con đường giải thoát qua phương pháp hành thiền Vô Vi. BBT xin chân thành hướng tâm và phân ưu đến gia đình của cô Ba Em.

Cho dù cộng đồng Vô Vi đã mất đi một người anh tinh thần, nhưng hạnh hy sinh của Chú Ba Em đã trở thành một tấm gương sáng cho thế hệ sau này. BBT ước mong Đặc San tiếp theo sẽ nhận được thêm những bài viết liên hệ đến tình thương yêu và đức độ của chú Ba Em, trong những năm cánh cửa tư gia **Thiền Đường Hồ Gia Trang** luôn luôn mở rộng, đón nhận bạn đạo Vô Vi ở khắp mọi nơi.

Trong bất cứ hoàn cảnh nào, hay tâm trạng gì đi nữa thì hành giả Vô Vi luôn luôn hướng thượng cùng với ước mơ chung vui hội ngộ mỗi năm một lần trong tình thương yêu huynh đệ tỷ muội. Ngày đó, chính là ngày **Đại Hội Vô Vi “Du Hành Đạo Pháp”**. Nơi mà cái cảm giác linh thiên như được gần gũi bên Đức Thầy và những bài học tâm linh, những câu chuyện vui buồn trong năm được san sẻ cùng nhau trong tinh thần xây dựng, chung hành, chung tiến trên cuộc hành trình đi tìm về nguồn cội.

Với tinh thần như đã kể trên. BBT hy vọng sẽ được sự ủng hộ của tất cả bạn đạo qua những bài viết kinh nghiệm tu học cá nhân, đúng theo 7 điều lệ mà Đức Thầy đã đặt ra cho Đặc San Vô Vi. Đây cũng là một trong những hình thức vay Pháp trả Pháp thiết thực nhất.

Chúng con thành kính tri ân Bề Trên, Đức Tổ Sư, Đức Thầy đã hộ trì cho BBT và Đặc San Vô Vi được có cơ hội đóng góp phục vụ bạn đạo khắp Năm Châu. Cầu chúc **“Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2016”** tổ chức tại *Bokor (Núi Tà Lơn) Cambodia* được thành công tốt đẹp.

Kính thư,

Ban Biên Tập Đặc San Vô Vi

*Thường Xuyên Pháp Luân thuốc khó tìm
Thuốc này vốn ở chốn Lôi Âm
Nếu ai nhuộm bệnh mau trừ giải
Càng luyện càng hay bệnh chẳng xâm*

Tổ Sư - Đỗ Thuần Hậu
1883 - 1967

PHÁP LÝ VÔ VI KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP

Nếu có ai hỏi tôi sự gì mà tôi cho là may mắn nhất, quý nhất và quan trọng nhất trong đời tôi (hơn cả sự nghiệp của cải mà tôi đã gây được) thì tôi xin trả lời thành thật đó là việc tôi được truyền và hành Pháp Lý nói trên.

**Hồ Văn Em
1929-2016**

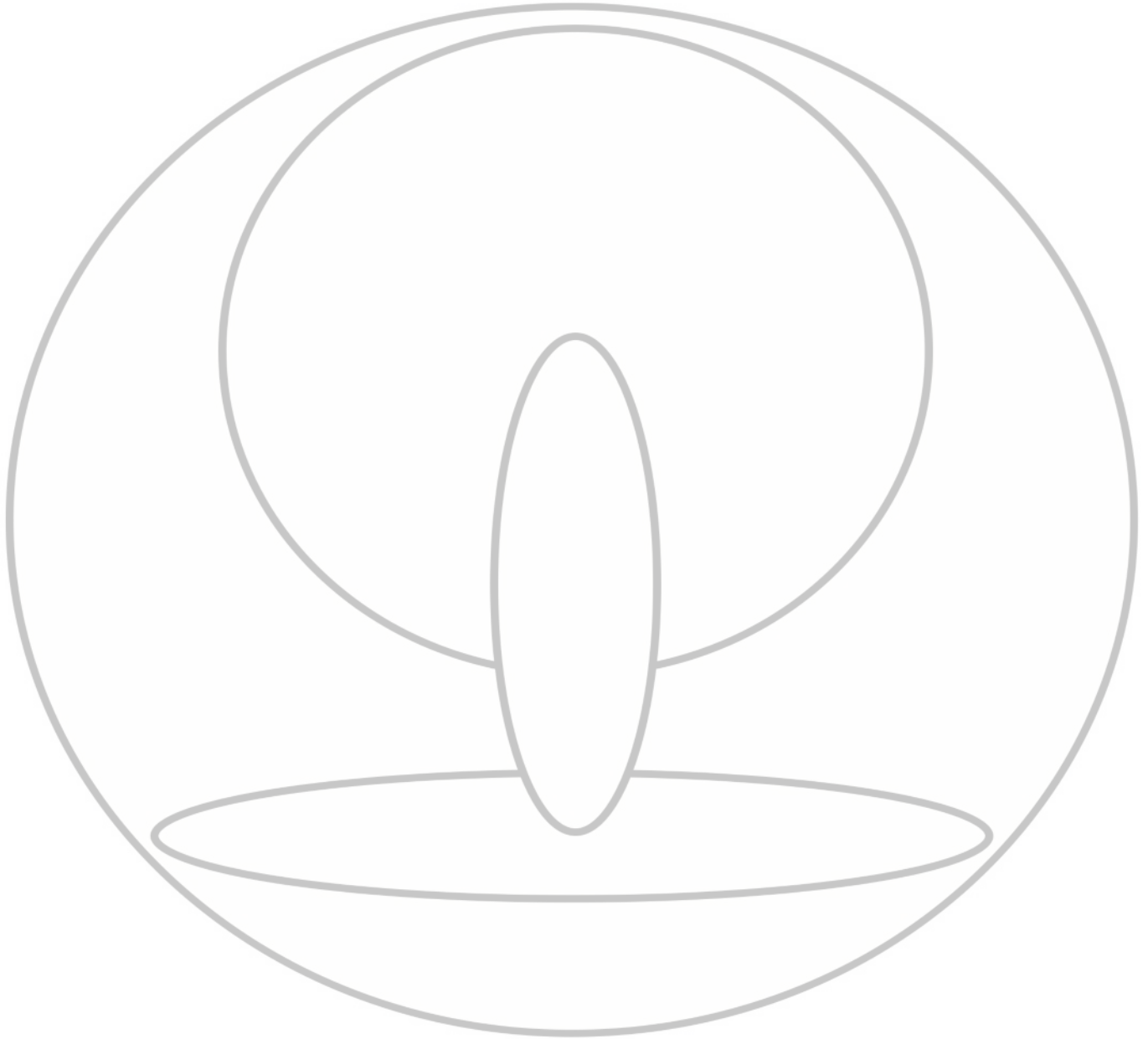
Đại Hội Vô Vi Quốc Tế
Du Hành Đạo Pháp

Đại La hoa chuyển khắp năm châu
Pháp Lý Vô Vi rất nhiệm màu
Khụ dựng vô cùng trong Đạo Pháp
Quý tướng Trời cao tâm hành triển
Học hỏi vô cùng tâm tự tiến
Phục vụ thành tâm, tâm tự giác
Quyết định tự tu chẵn đời
Quy ự Phật Pháp thành tâm tiến
Hưởng về Trời Phật óc sáng choang
Dẹp bỏ thị phi tâm tánh hiền
Thực hành Chánh Pháp tự đạt duyên

San Diego, ngày 9 tháng 1 năm 2009

Lương Sĩ Hằng Vĩ Kiên

Âm Ba Của Đại Hồn

nhieu thì ít, chúng ta cũng đã thấy rõ sự công phu không có hoang phí.

Những người mới tu đã thấy rằng tự đơn đốc lấy mình, và đã đạt lại sức khỏe khả quan, mặt mày xán lạn; lần lần nội thức được ổn định, và đã tự vượt qua những trở ngại như bản tánh tham, sân, si, hi, nộ, ái, ô, dục của chính mình; và mình lại đã thấy rõ hành động sai trái và sự tham muốn vô bờ bến của chính mình, đã làm phiền nội thức rất nhiều, gây động loạn cho chính mình rất nhiều, mà không hay, tưởng lầm là ta đã làm được những chuyện gì hữu ích theo đường lối tham lam tại thế. Bây giờ các bạn thấy rõ rằng: ta đến với bàn tay không, rồi sẽ trở về với bàn tay không; rõ rệt. Sự ham muốn của chúng ta không có kết quả, và không có hữu ích cho tâm thức.

Chúng ta được có cơ hội tiếp tục nghiên cứu thêm về hành trình tu luyện của mỗi tâm linh tại thế.

Những bạn bè của chúng ta đã rời khỏi Việt Nam ra đến đây, hiện nay tiếp tục trên cuộc hành hương tự luyện tự tiến, để giải tỏa từ phần trước cho đến phần thanh, nắm lấy sự vững tin của chính mình, và tiến tới hòa đồng các giới để thực hiện tình thương và đạo đức.

Tôi thấy, khi mà nội thức của chúng ta đã tìm ra một con đường rõ rệt là chính ta phải trở về với ta mới sớm đạt được sự sáng suốt và ổn định, tự tin tự tiến. Còn Trời, còn Đất, còn ta, là còn thái bình, nhưng mà muốn có được sự thái bình thì phải xây dựng nội thức. Chính chúng ta đã thực hành và xây dựng nội thức cho đến ngày hôm nay, thì chúng ta thấy rằng cái phương pháp công phu hiện tại mà chúng ta đã tự hành và tự đạt trong sự thâm kín, từ động loạn đi tới thanh tịnh, từ sự eo hẹp đi tới sự cởi mở trong nội thức của chúng ta. Không

Cho nên chúng ta phải đặt vấn đề rõ rệt, là chúng ta học hỏi để tiến hóa. Tất cả là bài học, tùy nơi hoàn cảnh. Bất cứ hoàn cảnh nào cũng giáo dục cho chúng ta tiến. Chúng ta là người xứ nóng, bây giờ đến xứ lạnh; sống trong khuôn khổ trật tự thiên nhiên, chúng ta phải chấp nhận; không được quyền chối cãi và sửa đổi; đó là Thiên ý. Dòm sơ thời tiết thôi; rồi các bạn dòm kỹ về hào quang của Thượng Đế, thanh quang của Thượng Đế, chiếu diệu trong tâm hồn của mọi người, nhiều chi tiết sống động, mà nếu chúng ta thiếu thanh tịnh thì chúng ta không gặt hái được, thu nhận được, sự thanh nhẹ sáng suốt đó. Đương nhiên chúng ta phải trở nên hoang mang và bơ phờ trong tâm thức.

Ngày hôm nay tôi đã thực hành, và tôi đã thấy rõ rằng chúng ta phải hứng hưởng những thanh quang đó. Và muốn hứng hưởng những thanh quang đó thì phải làm thế nào? Phải thanh tịnh! Cho nên, tôi kêu gọi mọi người phải thực hiện tình thương và đạo đức. Để làm gì? Để đi trong con đường êm dịu,

Đặc San Vô Vi

thay vì nặng trọc. Các bạn có ý nghĩ thực hiện tình thương và đạo đức để cống hiến cho mọi nơi và mọi giới, thì các bạn luôn luôn được thanh nhẹ, và hứng hưởng những cái gì sáng suốt của bên trên đưa vào nội thức của các bạn.

Các bạn đã thấy rõ: những người tu thành Đạo đều giải tỏa được những sự tăm tối của chính họ; và tăm tối đó nó biểu lộ ra Đòi là những cái gì? Những cái nạn tai, những cái nạn dâm, những cái nạn trọc. Khi các bạn có trọc, các bạn mới thu hút được ngoại cảnh xâm chiếm nội thức của các bạn. Và nếu khi chúng ta thanh, thì làm sao chúng ta thu hút được cái sự nặng trọc xâm chiếm vô nội thức mà làm cho tim chúng ta nặng, đầu chúng ta nặng? Là tại vì chúng ta trọc, chúng ta mới thu hút những phần đó vào. Chuyện đó rất rõ: trọc thì hút trọc, mà thanh thì hòa thanh. Cho nên, vì chúng ta trọc, chúng ta mới tu bổ sửa chữa: từ sự nặng trọc đi tới sự thanh nhẹ; rõ rệt.

Phải thực hành. Nếu không thực hành, không bao giờ có kết quả. Vì chúng ta thấy mọi sự thiên nhiên tiến hóa vô cùng; vậy chứ, trong tâm chúng ta động loạn, lấy gì có sự tiến hóa? Cho nên, chúng ta phải trở về với chiều thanh tịnh, thì chúng ta mới thấy rằng sự tiến hóa rõ rệt. Tình thương và đạo đức của Trời Phật đã ban bố, không sai chày; mà chính chúng ta động loạn, không tiếp thu được đó thôi. Tất cả chúng sanh tại thế gian đều sống chung dưới vòm trời sáng suốt của Thượng Đế; đồng ngự trong căn nhà to lớn vô bờ bến thiên nhiên của Tạo Hóa; nhưng mà tâm thức động loạn thì đâm ra chia rẽ, thù hận, buồn tủi, tham sân. Nếu chúng ta ý thức được chúng ta là huynh đệ một nhà, thương yêu vô cùng; không phải vì ngoại cảnh mà chia rẽ, không phải vì màu da mà sát phạt; thì chúng ta thấy sung sướng biết là bao nhiêu! Người thế gian còn

mê muội trong sự dao động, cho nên tự gây lấy sự buồn tủi đó thôi.

Chúng ta tu, hằng ngày, hằng đêm, chúng ta lập hạnh thực hiện tình thương và đạo đức, yêu thương muôn loài vạn vật, chia sẻ tình thương sẵn có của Thượng Đế, để cảm hóa tâm tư của chúng ta. Rồi từ tâm tư của chúng ta lại chia sẻ cho mọi nơi, mọi giới. Những sự hứng chịu, những sự gánh vác của chúng ta là gì đây? Là sự tiến hóa vô cùng, mà hành giả đã và đang thực hiện cuốn Kinh Vô Tự để đi tới sự sáng suốt vô cùng.

Các bạn thấy rõ rồi: mỗi gia đình của các bạn, tôi đã nhắc nhiều, các bạn không có thể nào bỏ được tình thương và đạo đức. Các bạn có gia đình, có vợ, có con, các bạn phải thực hiện tình thương, không nhiều thì ít. Con người đã man cách mấy đi nữa cũng phải biết thương yêu; thằng ăn cướp đi nữa cũng biết yêu; thì con sâu, con bọ, nó cũng biết yêu! Hỡi, cái cơ năng căn bản tình thương và đạo đức, có ai có thể chối được không? Không phải rằng những người tu mới thực hiện được tình thương và đạo đức, còn những người không tu không thực hiện được tình thương và đạo đức! Hỡi chứ, con gà nó có hai cánh, để làm gì? Nó biết ôm ấp con nó, nó biết ấp cái trứng để nở ra con, và dìu dắt con tiến hóa, với hạnh hy sinh sẵn có của chính nó; nó đã biểu lộ cho chúng ta thấy rõ ràng sự hy sinh vô bờ bến của con vật còn có thể cảm động loài người; huống hồ gì con người mà không biết lập hạnh hy sinh để tiến hóa tới vô cùng? Mỗi mỗi cứ than thở, than Trời trách Đất, mà không chịu thực hiện sự sáng suốt của chính mình! Hỡi, nó uống biết là bao nhiêu!

Đừng nói sự ăn học của chúng ta để xây dựng tình thương và đạo đức! Nhưng mà chúng ta chưa làm: chúng ta nói đôi môi, rồi chúng ta cảm thấy tủi nhục, chúng ta thấy buồn, thấy

Đặc San Vô Vi

tham, thấy ghen, thấy ghét! Đó là sự tăm tối mà chúng đã thường nhật vun bồi! Tại sao? Tại sao chúng ta có cái bản tánh yếu hèn như thế đó, mà không chịu đứng lên để xây dựng? Vì trước kia, nhiều kiếp chúng ta đã sống trong cảnh sung sướng, ỷ lại; rồi bây giờ tiếp tục và muốn tái hiện cái cảnh đó: không chịu làm việc trong nội thức; không chịu đứng ra hiên ngang với càn khôn vũ trụ để gánh vác những gì của Thượng Đế đã ban, và hòa đồng với sự gánh vác nặng nhọc của Ngài, để cho chúng ta đồng tiến tới cái Thức Hối Sinh vô cùng tận, là cái Hồn chúng ta bất diệt!

Khi chúng ta hiểu được sự gánh vác là tươi đẹp, là quan trọng, là cõi mở, là thông suốt, thì chúng ta nên gánh vác, để xây dựng cái bản chất eo hẹp hiện tại, nó sắp sụp đổ. Nó cũng như một người say rượu tại thế, điên đảo tại thế, bơ phờ, đi đứng không yên. Tâm hồn không ổn, làm sao có cơ hội để thực hiện đại nguyện của chính mình? Hỏi, tu, thích tu không? “Con thích, thích tu lắm! Tôi thích tu, nguyện với Trời Phật tôi tu, tu cho tới nơi, như định tôi quyết tâm phải tu!” Nhưng mà cái ngu tôi vẫn giữ! Tu là tu bỏ sửa chữa, nó càng ngày càng thông minh, càng sáng suốt hơn. Tu mà càng ngày càng ngu, càng ỷ lại; tu sao được?

Tu bỏ sửa chữa là phải tự chủ quyết định mọi sự việc trong chu trình tiến hóa tùy theo căn cơ của chính mình. Mình ở giới nào thì mình trở về giới đó; rồi từ giới đó mới thăng hoa lên giới kia; chớ không có thể nhảy vọt được! Nhiều bạn nôn nóng, muốn đủ thứ: muốn thực hiện những cái gì, và lấy lại những cái gì chúng ta đã mất mát; rồi muốn thành đạo; nhưng mà không thấy cứu cánh rõ rệt là: thành đạo là khôi phục tất cả.

Thì muốn thành đạo thì chúng ta phải qua một cái trường thử thách, học hỏi; bước qua những sự chông gai kích động và phản

động trong đời của chúng ta, chúng ta chấp nhận. Nằm trên chông gai để tiến hóa, chúng ta cũng bằng lòng; nhất định phải đi tới. Từ bước một, chúng ta phải đạp qua những sự chông gai đó, và chúng ta tiến thẳng vào nội thức, để vun bồi cái Thức Hối Sinh bất diệt là phần Hồn của chính chúng ta.

Nếu các bạn còn trì trệ, lười biếng, câu nệ, ngạo mạn, thì hành trình đó kể như xóa bỏ, không bao giờ thành sự! Tôi không dám khuyên các bạn, nhưng mà tôi hành để các bạn thấy. Hằng tuần, tôi nói đây là tôi xây dựng; hằng tuần, tôi trách móc đây là tôi trách móc tôi, để ảnh hưởng mọi người. Tôi là người ngu nhất trần gian này, tôi phải tu, tôi phải sửa, tôi phải tìm, tôi phải xây dựng cái nội thức hòa đồng thương yêu sẵn có của tôi. Nó là kim cương xán lạn. Tôi phải lo chùi. Tôi phải lo rửa. Tôi phải xây dựng cho nó sáng suốt tới vô cùng, đời đời bất diệt.

Hỏi, các bạn có khác gì tôi không? Các bạn cũng làm bao nhiêu việc: chung sống trong tánh trần tục, rồi tự sửa, thăng hoa tới thanh nhẹ, lập lại trật tự cơ đồ của nội thức, để đi tới vô cùng. Ngày nay, các bạn, có kẻ trẻ tuổi, hung hăng, nóng nảy, không khác gì đường của tôi. Rồi các bạn sửa lại, các bạn sẽ thanh nhẹ và bớt đi những sự nóng tánh, mới trở lại sự bình tĩnh của nội thức. Rồi các bạn đã đi tới tuổi già rồi, các bạn thấy rõ, cũng không nên nôn nóng nữa; càng thanh tịnh hơn, càng nhẹ hơn, và để hứng gặt những cái gì Bề Trên ban bố cho nội thức chúng ta. Người lớn tuổi, nhiều khi nửa đêm không ngủ được; ngồi dậy để hưởng cái gì, dựng đầu chúng ta dậy để làm cái gì, Thượng Đế định giáo dục chúng ta những cái gì? Trong cơn thanh tịnh đó các bạn mới hồi tưởng được sự sai lầm; mà khi các bạn hiểu được sự sai lầm của chính bạn, các bạn mới ngộ cái nội thức của bạn! Thì từ cái già nua của các bạn nó sẽ trở nên tươi trẻ, vui đẹp

Đặc San Vô Vi

trong thanh tịnh. Không phải ngồi đây mà lo cho người kia, lo cho người nọ; không đạt! Mà sửa mình, ảnh hưởng họ, thì mới thấy đạt.

Cho nên, có ngày, có đêm, để chúng ta học. Ban ngày, cảnh vật khác; ban đêm, cảnh vật khác, trước cặp mắt đời; nhưng mà trong tâm đạo, khi các bạn trở về với nội thức rồi, nó chỉ có một cảnh mà thôi: đêm cũng như ngày! Cho nên, chúng ta công phu ban đêm, để chi? Để phá từ cái tối tăm đi tới sáng suốt; để cho các bạn thấy rõ ràng ngày, đêm, chỉ có một mà thôi! Nó không không gian và không thời gian, thì các bạn mới ổn định; cái thức các bạn quán thông rồi, các bạn mới thấy thanh nhẹ.

Cho nên, cái con đường tu hành, chỉ có một li là giải quyết, nhưng mà một li đó thấy mỏng, nhưng mà dày; vì các bạn đi tới một bước, trở lùi ba bước! Bước về trong cái tánh: cái tánh yếu hèn, cái tánh lo sợ, cái tánh ngu xuẩn, cái tánh xảo trá. Có phải tự gạt không? Vì chúng ta thủ thế muốn hơn người khác là chúng ta phải tự gạt chúng ta rồi! Cho nên, các bạn bình tĩnh đi, ổn định đi. Các bạn có thấy sức ổn định rồi, các bạn xuất ngôn cũng khác rồi: không có bộn rộn như xưa, không có nóng tánh như xưa. Rồi lần lượt các bạn thấy tối như sáng, đêm như ngày, mà ngày như đêm. Lúc đó, chúng ta thấy rõ ràng chúng ta bước trên con đường giải thoát: vui trong sự du dương mền cảm muôn loài vạn vật; không có phải vui trong sự động loạn hiện tại của mắt phàm; thần thức chúng ta thay đổi; tâm thức chúng ta ngay ngắn trật tự; sống ổn định; mới kêu gọi người khác thực hiện tình thương và đạo đức, giải tỏa sự vui buồn, để đi tới quân bình và du dương trong nội thức. Hỏi, con đường này nó có chánh, hay là tà? Cái điều quan trọng nhất là các bạn tin nơi các bạn; khả năng sẵn có của các bạn; mà phải tận dụng khả năng sẵn có của các bạn, các bạn mới thành đạo. Sau cái động là cái tịnh:

công phu là động; sau công phu là tịnh. Các bạn đã xác nhận điều đó; khắp năm châu, chúng ta đang thực hiện.

Mỗi người đang sống chung trong một vòm trời, mà ngự trong cái bản thể khác nhau. Cái khí huyết tiến triển của Ngũ Hành khác nhau, của mặt đất khác nhau. Ngày, đêm, trong phạm tục không có giống nhau; thì giờ xa cách; nhưng mà tâm thức chúng ta vẫn hòa làm một, mới thấy rõ ràng: thực hiện ý chí và vun bồi ý chí tu luyện, thì chúng ta có cơ hội trở về với nguồn cội, hòa là một. Hợp nhất là vậy, “Vạn giáo quy nguyên,” mà chỉ có thực hành mới thấy được sự quy nguyên đó. Còn nếu không thực hành thì không bao giờ gặt hái được sự quy nguyên đó. Nhưng mà nếu mà chúng ta không thực hành thì trái lại chúng ta gặt hái được sự động loạn và chia rẽ mà thôi!

Cho nên, sự ham muốn trần tục đã giáo dục cho chúng ta liên hồi để mở nội thức. Bây giờ các bạn có cơ hội mới thấy rõ ràng: bản thể gồ ghề này, chỉ có một điểm thức giác trong nội tâm là giải quyết mọi sự việc trong cuộc đời của chúng ta. Mấy chục năm, nháy mắt; nhưng mà kiểm điểm lại, biết bao nhiêu công chuyện, biết bao nhiêu hành trình, biết bao nhiêu việc làm của các bạn! Hai mươi bốn trên 24, trong định luật Sanh, Trụ, Hoại, Diệt, rồi cứ tiến hóa mãi mãi, Sanh, Trụ, Hoại, Diệt, mãi mãi. Các bạn muốn có tiền, muốn có nhà cửa, muốn có vợ chồng, muốn có hạnh phúc; nhưng mà mỗi gia đình ngồi lại, rồi gia đình nào cũng than: không tại cái này là cũng tại cái kia; không tại ông chồng thì cũng tại bà vợ; không tại con thì cũng tại người ngoài. Rồi đổ thừa lẫn nhau, gây cho nội tâm bất ổn, xé con tim, buồn tủi, không bao giờ thăng hoa nổi!

Hỏi chứ, sự việc của chúng ta làm hiện tại hữu ích hay là không hữu ích? Mà ai đã xoay chuyển những bài toán hằng ngày cho

Đặc San Vô Vi

chúng ta làm? Chúng ta bình tĩnh một chút, mới thấy rõ rằng Thượng Đế đã ban cho chúng ta, đã giáo dục chúng ta: nâng niu, có; dạy dỗ, có; đánh đập chúng ta, có. Nếu các bạn không bị đánh đập, làm sao các bạn khóc, các bạn tủi? Vì những phần yếu hèn sẵn có của các bạn, phải đập, phải đánh, bằng Điện, để cho nó thức! Nó không đau, nó không biết khả năng của chính nó; nó không buồn, không thấy rõ cái bản chất nó có thể vươn lên và xây dựng đi tới sáng suốt!

Cho nên, mỗi người đều có một cái tánh; cái tánh trần trọc, tự gây sự buồn tủi cho chính mình mà thôi. Khi chúng ta thấy rõ rồi, chúng ta cảm thấy sung sướng có những bài học tâm linh: Thượng Đế đã dọn bài và sắp bài cho chúng ta học. Chúng ta chấp nhận học. Ở trong cơn buồn cảnh buồn, chúng ta thấu triệt cảnh buồn đi; buồn đi, buồn cho hiểu cái buồn của tôi! Khổ, để hiểu cái khổ của tôi! Rồi các bạn tiến.

Cho nên, những người tu luyện đã thành đạo, các bạn dòm thấy cơ thể họ thế nào? Những tuồng tích đã lưu lại cho chúng ta thấy: cảnh khổ của Quán Thế Âm, cảnh khổ của Jesus Christ, cảnh khổ của Thích Ca. Tại sao những vị đó thông minh, hiểu đủ mọi việc, lại chấp nhận cái khổ, hơn là tìm cái sướng? Tại sao Ngài không núp trong cái sướng để hưởng, mà Ngài núp trong cái khổ, để làm gì? Hành động của Ngài để cho mọi người ý thức và cảm động: sau cái khổ là hạnh phúc đời đời; sau cái khổ là cái mức tiến hóa vô cùng tận của mọi người, của mọi tâm linh!

Chúng ta nên chấp nhận, nên học hỏi. Chúng ta nên đặt niềm tin của chính mình, chấp nhận để tiến hóa, mới là người học giả. Còn nói “Đi học,” mà ông thầy giảng một đường, mình nghe một ngã, thì đâu có phải người ngoan, đâu có phải một học viên xứng

đáng của cả càn khôn vũ trụ? Chúng ta đứng ra, bước vào cái trường học của cả Càn Khôn Vũ Trụ. Chúng ta phải bình tĩnh mới học những cái bài sáng suốt thanh nhẹ đó! Một chữ cũng là đủ để khai triển tâm linh; một âm thanh siêu diệu, cũng là cõi mở tâm thức của chúng ta. Tại sao chúng ta không học? Chúng ta còn trì trệ, rồi nói, “Vì lẽ này, vì lẽ kia, vì lẽ nọ.” Không chịu! Không chịu bước vào vị trí sẵn có của chính mình, mà để thực hiện cái đại nguyện sẵn có của chúng ta!

Năm đêm, thanh tịnh, các bạn nghe lời tôi nói; các bạn thấy tủi nhục không? Buồn không? Buồn vì cái gì? Buồn vì sự trì trệ, buồn vì sự ngu muội của chính mình: còn chấp, còn mê. Chấp để làm gì? Mê để làm gì? Chấp là gì? Mê là gì? Chấp, là chúng ta trách người này, người kia, người nọ; phê phán chuyện này, phê phán chuyện kia; nhưng mà không hành! Chấp là cái đó. Còn mê: chúng ta thích việc này, thích việc kia, thích việc nọ; không hành! Đó, là cái tội chấp, cái tội mê; đem lại sự tằm tối cho chính mình và sự buồn tủi hiện tại của các bạn, tạo cho các bạn yếu hèn.

Ngày nay, Thượng Đế đã ban ơn cho các bạn rồi, cho các bạn thấy: đi tới xứ người, sống trong mọi sự khép mình. Ở đời thì các bạn, nói, học hỏi gì thì học, chứ cũng thua người ta, vì xứ của người ta; sự tham muốn và trật tự của họ đã bành trướng trước sự tham muốn và trật tự của chúng ta! Thì bây giờ chúng ta phải làm cái gì? Chúng ta phải trở về với nội thức, để sống trong sự bình đẳng thương yêu của Thượng Đế. Chúng ta là con của Ngài, sống chung trong một gia đình của cả càn khôn vũ trụ, yêu thương vô cùng nhân loại tại thế, không phân màu da, không có sự cạnh tranh, nhưng mà biết xây dựng về tình thương và đạo đức để hòa đồng với các nơi các giới, để thực hiện những gì Thượng Đế đã mong muốn và dẫn giải cho chúng ta từ bao nhiêu kiếp, nhưng

Đặc San Vô Vi

mà chúng ta ôm lấy cái bản chất ngu muội mà quên Ngài, không chịu thực hiện cái con đường chánh pháp tự trị, và khai triển tới vô cùng trong cái hòa đồng cởi mở!

Các bạn thấy, chúng ta thẹn vô cùng. Các bạn đang ăn uống gì đây? Đang ăn Thanh Khí Điện của Ngài đang ban, đang tiến vào nội thức của các bạn, và xây dựng cho nội thức của các bạn. Các bạn thấy rõ chưa? Chúng ta đang sống chung trong một nhịp thở, hít vô và thở ra; không ngoài cái đó được! Trước khi những vị thành đạo muốn đạt tới “Không không gian, không thời gian,” cũng phải giữ gìn nhịp thở đó, mới có sự sống để tiến hóa và ảnh hưởng cho chúng ta hiện tại. Vậy, chúng ta còn ngần ngại gì nữa mà không sử dụng những nguyên lý đó để tiến tới? Tại sao chúng ta không chịu hành? Khi các bạn hành rồi, các bạn mới thấy rõ rằng cái câu “Pháp Luân Thường Chuyển, Huệ Tâm Khai” là không sai một li.

Càng ngày các bạn làm Pháp Luân càng nhiều, càng thanh nhẹ, càng cởi mở, càng sáng suốt, càng tiến tới vô cùng tận, các bạn mới thấy hơi thở là gì đó? Hơi thở là hào quang vô cùng xán lạn, đã xoay chuyển nội thức của các bạn, để các bạn được mở huệ Tâm, huệ Can, huệ Tỳ, huệ Phế, huệ Thận; và khai triển Ngũ Uẩn Giai Không! Ổn định vô cùng! Dù các bạn đứng trước tình thế gì, cũng có một mà thôi: một cái Thức Hối Sinh vô cùng vô tận! **Chúng ta phải triển miên theo chiều sóng siêu âm vang vang của Thượng Đế, Âm Ba của Đại Hồn đã kêu gọi vang, vang! Chúng ta phải sớm trở về trong sự thanh nhẹ vô cùng tận, yêu thương vô cùng tận, xây dựng sự xán lạn trong nội thức, nội thức của mọi tâm linh!**

Càng tu, các bạn càng thấy rõ! Càng thấy rõ, các bạn thấy càng thương yêu Đấng Cha

Lành, thương yêu Thượng Đế vô cùng; thương yêu tình thương của Người Mẹ Thế Giới đang kêu gọi, đang rơi lụy trong tâm khảm các bạn, đang nhắc nhở và xây dựng tiềm thức của các bạn tiến hóa; nâng niu các bạn, xây dựng các bạn. Chúng ta đồng trong một tình cảnh tiến hóa; chúng ta đồng một tư cách sáng suốt để đón rước những siêu âm, **những âm ba của Đại Hồn đang chiếu diệu chúng ta, đang đưa hai tay nâng niu, và chờ đón, và đưa chúng ta trở về nguồn cội! Tại sao còn trì trệ? Tại sao còn viện đủ lý, mà không làm?**

Học rất nhiều! Không phải học lời nói của tôi, nhưng mà các bạn đã học trong cảnh đời: từ nhỏ cho đến lớn, cái bản chất công cao ngạo mạn của các bạn, ngày nay các bạn thấy rõ rồi: phải dẹp nó qua một bên đi, phải quét nó đi, để trở về với thực chất thương yêu sáng suốt. Khi mà các bạn ý thức được thì điều lành nó về với các bạn!

Quý thay và lành thay, ngày hôm nay huynh đệ chúng ta còn được cơ hội để truyền cảm lẫn nhau trong âm thanh cởi mở, và nhắc cho nhau về thực chất sẵn có của chúng ta, để xây dựng nội thức các bạn: sống trong sự hồn nhiên vô cùng tận, tránh sự cầu xin tạm bợ, và tạo cho chúng ta chậm tiến!

Cho nên, các bạn đã có cơ hội tự ý thức lấy sự căn bản của chính mình. Tôi thấy không có gì quý hơn; không có vàng bạc nào có thể đổi được, có thể mua được cái ý thức đó. Đó là vô giá; vô cùng! Chúng ta chịu xây dựng, chúng ta mới biết thương yêu. Chớ không có lấy văn chương tạm bợ nói mà không làm. Càn khôn vũ trụ có trật tự: Trời có luật Trời; thế gian có luật thế gian. Thì nếu chúng ta tiến về cõi Trời thanh nhẹ thì chúng ta phải tuân theo luật Trời mà để tiến hóa. Không nên nghịch lại với luật Trời, mà chuốc lấy sự trừng phạt cho chính mình. Các bạn cũng nhìn nhận điều đó:

Đặc San Vô Vi

hôm qua tôi làm điều sai quấy, ngày nay tôi cảm thấy phải ăn năn. Có những sự đó. Dù bạn nắm được cây súng, bắn một người nào trước mặt bạn, và bạn chứng kiến, và cặp mắt bạn đã chụp cái ảnh đó rồi, thì những hình ảnh đó nó không rời tâm thức của các bạn; nhưng mà các bạn lại gạt hái sự đau khổ ở thâm đê. Thấy rõ chưa? “Nhân nào, quả nấy!”

Cho nên, chúng ta tu ở trong kiếp này, xây dựng ở trong kiếp này, nhiều bạn thắc mắc, “Tôi muốn làm, tu trong kiếp này, để kiếp sau tôi được hưởng.” Cái nhân quả chắc chắn nó phải như vậy. Khi mà các bạn bước về Điền giới, hỏi chứ, các bạn chết rồi, luân hồi về đâu? Về Điền giới, hay là Thể giới? Điền giới thì phải làm việc nhiều hơn, nhanh lẹ hơn, sáng suốt hơn. Cho nên, khi mà chúng ta bước vào Điền giới rồi, thì cái Nhân Điền chúng ta có, thì chúng ta phải tiến hóa nơi Điền giới vô cùng. Vậy các bạn có hoang phí không? Có sáng suốt không?

Cho nên, chúng ta tu trong hành trình hiện tại, phải kiểm điểm rõ ràng. Sự văn minh của Thượng Đế đã ban bố cho chúng ta thấy rõ ràng: phải thực hành, phải trở về với chính tôi, để tôi tìm rõ cái khả năng sẵn có của tôi, và cho tôi thấy những gì sai trái mà tôi đã xây dựng cho tôi từ tiền kiếp tới bây giờ, để tôi càng sớm ăn năn, càng sớm hối cải, càng sớm sửa chữa, tôi càng gần sự thanh nhẹ.

Cho nên chúng ta, huynh đệ tỷ muội khắp các nơi, biết xây dựng tình thương và đạo đức, và đang tập tành tiến tới sự tình thương và đạo đức, để buông bỏ từ từ những sự tham muốn ngu muội của chính mình, mà trở về với thực chất sáng suốt thanh nhẹ; ôm lấy cái của Thanh Quang Điện Lành, để hòa đồng với các nơi các giới, để thực hiện tình thương và đạo đức cao quý của Thượng Đế đã ban cho chúng ta. Chỉ chờ chúng ta đi mà thôi; chờ chúng ta

tiến mà thôi! Nhưng mà không phải đi bằng cách, kêu là “hần học,” nhưng mà đi trong một cách thanh nhẹ.

Cho nên, các bạn đã thực hiện cái pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định, là để làm cho các bạn dừng bớt sự nóng nảy và đi trong thanh nhẹ; mạnh vô cùng vô tận. Còn hẳn học là giới hạn. Các bạn đã thấy rõ: sự hẳn học của quá khứ đều là giới hạn, cho nên nó gây sự phiền phức trong nội tâm các bạn. Mà các bạn đi trong thanh nhẹ, thì đâu có sự phiền phức nữa? Chỉ có sự an vui cởi mở mà thôi.

Cho nên, hôm nay chúng ta lại có cơ hội kiểm điểm, và bước sâu vào một bước trong cái Thanh Quang Điện Lành, để tìm một lối thoát và xây dựng cho tâm linh của chúng ta, vun bồi cái Thức Hối Sinh của chúng ta, để chúng ta sống luôn luôn sống động và bất diệt, hòa đồng, khai triển chân động lực hòa hợp với Âm Ba của Đại Hồn hiện tại.

Quý thay và lành thay, ngày hôm nay, sau sự công phu bao nhiêu năm của tôi, tôi được gạt hái một phần thanh nhẹ, rồi lại đóng góp cho các bạn trong quả địa cầu này! Người nào qua được những cơn giầy xéo của đời, ngộ qua tiếng nói của tôi, và hứng hưởng lấy cái Thanh Điện của Thượng Đế đã ban qua tôi, thì những bạn đó sẽ được sung sướng vô cùng, cởi mở vô cùng, mới thấy rõ Yêu là gì! Thương là gì! Xây Dựng là gì! Thực Hành là gì! Tự các bạn đòi hỏi, rồi các bạn sẽ khai triển, rồi mới cống hiến cho chúng sanh. Biết bao nhiêu tâm linh đang trầm luân trong bể khổ hiện tại: vắng tiếng nói tình thương và đạo đức! Ngày hôm nay các bạn được tiếng nói tình thương và đạo đức chiếu diệu trong tâm hồn của các bạn, các bạn thấy thanh nhẹ và sung sướng vô cùng!

Đặc San Vô Vi

Ngày hôm nay, tôi nói ra đây những luận thuyết phân minh để cho các bạn thấy, tôi mới dòm lại cảnh trước kia, làm sao tôi có được những cái tiếng nói, âm thanh này kêu gọi tôi, và phân ranh đường lối cho tôi, để cho tôi thức tâm? Sự ao ước đó, nhiều kiếp rồi các bạn ơi! Ngày hôm nay, tôi được ngộ sau thời công phu của tôi, mà để đóng góp cho các bạn hiện tại. Tôi thấy, các bạn đã bỏ thì giờ đến đây nghe, không hoang phí nhưng mà không nhiều.

Rồi đây các bạn sẽ công hiến cho mọi nơi, mọi giới. Sau khi các bạn đã phát triển được tiềm thức tâm linh của các bạn, tương đồng với tiềm thức của chính tôi, thì lúc đó bắt buộc các bạn phải làm việc như tôi: thực hiện Tình Thương và Đạo Đức. Chúng ta phải thực hành. Kết quả, mọi người phải thực hành! Nếu chúng ta không chịu thực hành, thì sự trì trệ đó đương nhiên phải về với chúng ta.

Các bạn ra đây, tôi đã nhắc nhiều lần, chúng ta đã vắng tình thương yêu đất nước, vắng tất cả những cái gì là quý giá nhất trong đời của chúng ta xây dựng ở kiếp này. Dần dần, hình như nó mất đi? Nhưng mà, mất đi rồi, chúng ta làm thế nào để cho nó khôi phục? Chúng ta phải thực hiện một lối tu hành thanh tịnh, thì tất cả sẽ khôi phục. Khi các bạn đạt được thanh tịnh rồi, thì không có cái gì các bạn cho là động. Các bạn phải sống hẳn trong cái Thức Hối Sinh đời đời bất diệt rồi, đâu còn mất nữa? Các bạn cảm thấy thanh nhẹ, được giải nghiệp. Khi các bạn quán thông được việc đó rồi, các bạn mới thương yêu Thượng Đế, thương yêu Ngài vô cùng. Ngài đã vì chúng ta; không bỏ chúng ta; luôn luôn xây dựng. Dù chúng ta lìa khỏi xác thân phàm tục này Ngài cũng không bỏ chúng ta. Thức hối sinh của côn trùng vạn vật vẫn đương sinh tiến hóa, huống hồ gì một con người, là đại diện Ngài làm việc tại thế! Chúng ta thấy Ngài không bỏ chúng ta, thì chúng ta không nên bỏ Ngài! Vì con đường

đi của chúng ta rất hạn hẹp; văn chương chúng ta đã gặt hái đây, đều là hạn hẹp. Lời nói, âm thanh của chúng ta cũng hạn hẹp. Tôi nói, tôi thấy lời nói tôi nó rất rõ rệt và lớn rộng, nhưng mà nhiều bạn hiểu rất hạn hẹp; đó, các bạn thấy không? Nó giới hạn rồi! Rồi các bạn càng tu, các bạn mới nghe trở lộn lại, âm thanh tôi, nó không phải là bao nhiêu đó đâu! Nó mở tất cả những cái gì mà chúng ta đã và đang kẹt; rồi nó khôi phục lại tất cả những gì chúng ta đã và đang mất! Các bạn thấy rõ; lúc đó các bạn thấy rõ!

Cho nên, chúng ta tu, bước vào Điền giới, chúng ta xây dựng cái mức tiến của Chơn Tâm, thì chúng ta lại thấy càng thương yêu và mến cảm lẫn nhau. Vắng tôi, các bạn nhớ; vắng bạn, tôi phải lo, phải xây dựng, phải lo tu nhiều hơn, để đóng góp cho các bạn. Chúng ta đồng hành đồng tiến, kẻ trước người sau, tay nắm tay, để dìu tiến trong tâm thức, ôm ấp sự thương yêu vô cùng. Chúng ta đồng tiến, kẻ ngã gục, người đứng dậy; chúng ta phải tìm cách dẫn tiến, để đánh thức tâm linh của mọi người, tránh cái cảnh bơ vơ và đau khổ, buồn tủi. Điều đó, người đi trước phải làm; người đi trước phải chia sẻ những sự đau khổ của các bạn: nơi hang cùng, ngõ hẻm, phải chuyển tới cho các bạn! Tình thương và đạo đức sâu đậm ở chỗ đó! Chỉ có Điền mới làm được!

Mà lấy cái lý, không làm được! Nhiều bạn sống trong lý, rồi chìm trong lý, kẹt trong lý, nhưng mà không thực hành để tới. Sợ! Tu thiên sẽ nguy hiểm nhưng mà không ý thức được. Cứ nghe “Tu Thiên” là thấy nguy hiểm, nhưng mà không nghiên cứu rõ cái pháp nó đã làm gì cho ta, giúp chúng ta mở cách nào? Không nghiên cứu chiều sâu thực tế của nó, rồi đâm ra nghi nan, đoán sai, và làm sai, và không thấy sự huyền diệu cao cả của cái pháp để dẫn tiến tâm linh, quy về một cõi; mà không tìm nổi. Nhiều bạn đã thực hành cái

Đặc San Vô Vi

pháp này, rồi đâm ra nghi nan. Tại sao có những sự nghi nan đó? Vì Vô Vi mà! Các bạn bước qua Điền rồi, thì các bạn đâu có chấp trong Ngã được! Còn nghi, là các bạn đã đem cái sự sáng suốt các bạn chôn ở trong bóng tối, mới đặt cái chữ “nghi” đó. Mà các bạn nằm hẳn trong Điền giới rồi, các bạn đâu có còn sự nghi vấn nữa? Các bạn thấy chưa?

Nhiều bạn đang nghi cái pháp này. Muốn có thần thông; muốn có việc này, việc nọ, làm theo ý muốn của ta! Nhưng mà không biết sự sáng suốt, sự sáng suốt nó có thể hiểu nhiều hơn cái mong muốn của các bạn. Nhưng mà tại sao nó không làm, nó lại để các bạn tự làm? Sự sáng suốt đó, Bề Trên cho chúng ta tự làm; để chi? Để đi tới sự sáng suốt; mới xóa bỏ sự khao khát công bằng. Các bạn thấy có đúng không? Nếu Bề Trên sáng suốt làm cho bạn hoại, thì các bạn đâu có làm nữa? Ra đây, xã hội cứ nuôi các bạn hoại, thì các bạn đâu có đi làm việc? Các bạn phải làm việc để sống chứ! Các bạn phải tu để tiến tới sự thanh tịnh chứ! Rõ rệt không? Công bằng là vậy!

Cho nên, sự sáng suốt của chúng ta vô cùng; không nên khinh khi sự sáng suốt của mình, rồi che lấp sự sáng suốt sẵn có của chúng ta. Không có đem đê xuống bùn như nữa, nhưng mà thăng hoa đi lên! Các bạn thấy: cây sen, có hoa sen, có cọng sen; ở dưới bùn, nhưng mà nó cũng có thể vươn lên tới sự sáng suốt, tươi đẹp, để đánh thức tâm linh của mọi người phải trở về Tịnh Giới, mới thấy rõ Phật Tâm. Thì chúng ta đang hành đây, để thực hiện Phật Pháp, là Điền Giới hào quang vô cùng, mới xây dựng được tình thương và đạo đức: Bi, Trí, Dũng. Không có Điền, lấy gì mà đi tới, mà dừng? Dừng cái lý thì các bạn chỉ đứng đó mà thôi! Ở trong cái vách tường hạn hẹp, làm

sao các bạn đi tới? Các bạn dùng Điền, các bạn mới quán thông.

Cho nên, không nên dùng lý nhiều, mà phải hành nhiều, mới thấy rõ. Dừng hoang phí cái gì sẵn có của các bạn, mà đáng tội. Tội là gì? Sự tối tăm đó thôi! Không nên dụng lý để ngăn cản mức tiến sẵn có của các bạn; mà dụng hành để đạt pháp, mới là chơn chánh. Rồi lúc đó các bạn sẽ tùy thức mà thuyết, tùy tâm mà độ. Đi nơi nào các bạn cũng sống trong cái cảnh thanh nhẹ, và xây dựng tình thương và đạo đức; không còn sự buồn tủi hạn hẹp nữa.

Hôm nay tôi nói có hơi nhiều, cũng không ngoài sự thực hiện tình thương và đạo đức; không ngoài những sự gì tôi mong muốn, cũng như Thượng Đế đã và đang mong muốn: đem lại tâm thức của các bạn, xoa dịu, cởi mở cho sự thăng hoa sáng suốt trong nội thức của các bạn, để tìm, tìm tòi nơi sự quý giá sẵn có của các bạn, vững tin và vững tiến; không ngoài tình thương và đạo đức.

Hôm nay, có sự hiện diện của các bạn. Quý thay và lành thay, ân điển đã ban cho chúng ta đồng hưởng và đồng tiến! Tôi không biết nói gì hơn, cảm ơn sự hiện diện của các bạn, và mong sẽ được tái gặp một ngày khác. Cảm ơn các bạn.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Học Nhẫn Học Hòa

Montréal, Ngày 17 tháng 10 năm 1982

Hôm nay, chúng ta lại vui hợp để tiếp tục nghiên cứu trong hành trình tu học. Người tu Vô Vi cố gắng lập lại trật tự chính mình, tự khai triển tâm linh, học **Nhẫn** và học **Hòa**. Người tu Vô Vi đặc biệt học chữ Nhẫn khác hơn người đời. Vì sao? Vì chúng ta tu hướng thượng về thanh điền và khai trực, khai thông thanh điền, giải tỏa trực khí. Mỗi đêm mỗi ngày chúng ta làm Pháp Luân Thường Chuyển, lấy thanh khí điền để lập lại trật tự trong nội tạng của chính chúng ta, hướng thượng để khai triển phần thanh điền và đem thanh khí vô giải tỏa trực điền trong cơ tạng của chúng ta. Thì Nhẫn của chúng ta là gì? Nhẫn luôn luôn phải hướng thượng, du dương thanh nhẹ chứ không phải Nhẫn kêu bằng nhịn, tức, bực, không nói ra sanh bệnh

Chúng ta phải tìm lối thoát để hiểu giá trị vô cùng của chữ Nhẫn. Nhẫn của chúng ta luôn luôn tập trung nơi trung tâm bộ đầu hướng thượng về thanh giới. Khi mọi việc xảy đến, chúng ta tập trung co lười, răng kè răng, ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật, đó là hướng thượng luồng thanh điền của chúng ta để thừa tiếp thanh điền ở bên trên, trong cái sự du dương nhẹ nhàng, hòa ái, khai triển. Vì sao? Vì chúng ta thấy mọi trở lực hàng ngày trong sự kích động và phản động, chúng ta phải tranh chấp bao nhiêu đi nữa, rốt cuộc rồi chúng ta phải tìm nơi an nghỉ thanh nhẹ. Cho nên chúng ta biết điều đó không làm lợi cho cơ tạng chúng ta, không làm lợi cho thần kinh chúng ta và không làm lợi cho những người xung quanh của chúng ta, chúng ta không làm điều đó. Bề ngoài xem chúng ta ngu muội nhưng mà bên trong thì thật chúng ta lại cảm ơn những sự kích động đó đã xây dựng cho chúng ta tiến hóa. Chúng ta thấy mọi người đều thương chúng ta thì chúng ta an tâm xuất phần thanh điền của chúng ta hướng thượng để học đạo, tìm một lối thoát của chính mình.

Hòa, chúng ta hòa bằng cách nào? Hơi thở của chúng ta hiện tại, hít vô và thở ra chúng ta vẫn hít tới vô cùng, hít tới không hít được, thở tới không thở được rồi hòa với tất cả thanh khí điền của cả càn khôn vũ trụ, càng hít thở càng được khai thông. Hơi càng hít càng làm càng dài, mỗi năm mỗi khác, mỗi ngày mỗi khai triển. Tất cả lỗ chân lông của chúng ta được khai triển tốt đẹp và thanh nhẹ. Thì lúc đó chúng ta tiến tới Nhẫn Hòa trong điền giới.

Mà khi chúng đứng vào sự Nhẫn Hòa trong điền giới thì sự di chuyển tâm linh của chúng ta rất nhẹ nhàng. Nhẫn Hòa kết tập được rồi, trong nháy mắt chúng ta có thể rời những cái ý chí động loạn, bị kẹt trong khối óc và cơ

Đặc San Vô Vi

tạng của chúng ta. Chúng ta mới thấy rằng: Nhân Hòa hòa hợp với thanh điền thì chúng ta mới thấy rõ là giải thoát. Cho nên mỗi mỗi các bạn bị những sự kích động và phản động từ ngay trong gia cang, từ ngay trong tư tưởng, từ phàm ngã xông lên làm xáo trộn tâm thức trong lúc các bạn công phu. Tại sao tôi tu pháp này càng ngày lại càng nóng tính? Vì sự nhân bất chánh của tôi ở trước kia, tôi đã ôm ấp, tôi đã yêu không biết yêu, ghét không biết ghét, thương không biết thương thành ra nó dồn một cục ở bên trong. Cho nên tôi bị uất ức và không khai thông được. Bây giờ tôi mượn cái pháp này là mượn sự thanh nhẹ từ cả càn khôn vũ trụ để giải tỏa cái tiểu thiên địa ô trọc eo hẹp này, đi tới thông suốt hơn. Phải thực hành thì chúng ta phải thực hành bằng ý chí và ý chí của chúng ta không còn sự giam hãm vì chúng ta đã ý thức: ý chí chúng ta là vô cùng, dù có đụng chạm đi đâu, bao nhiêu đi nữa, rốt cuộc chúng ta cũng phải gom tụ sự thanh quang để hướng thượng đi tới vô cùng.

Vì chúng ta đã thấy rõ định luật Sanh, Lão, Bệnh, Tử, Khổ là những món quà và nó là những bài học để cho chúng ta trở về với chính ta và hiểu ta nhiều hơn. Cho nên mỗi ngày những người bước vào tu Vô Vi phải gặp nhiều trở ngại, trái tai gai mắt. Tại sao cho là trái tai gai mắt? Khi con người có trật tự thì mới thấy rõ sự mất trật tự của người khác. Nếu chúng ta làm mất trật tự thì không bao giờ chúng ta thấy rõ sự mất trật tự của người khác. Cho nên, chúng ta lập lại được trật tự thì đi đâu chúng ta thấy cũng trái tai gai mắt, nhưng mà cái đó, nhờ cái đó, ngày nay chúng ta mới hiểu được sự động loạn là gì? Chúng ta từ động loạn mà ra, từ trọc mà ra, từ sự tối tăm mà ra, từ sự bơ vơ mà ra, từ sự thiếu thốn khao khát và thành tựu. Đó, càng ngày các bạn càng tu càng cảm thấy mình thiếu thốn. Càng ngày càng tu càng thấy mình tăm tối, càng tu càng thấy sự

yếu hèn của chính mình. Chúng ta thấy những điểm đó chúng ta phải xây dựng cho nó sáng suốt. Chúng ta có một cái phương pháp giải tỏa ngay khỏi óc, giải tỏa ngay ngũ tạng mà chính mình phải làm, chẳng ai giúp mình cả. Cho nên chúng ta đã thực hành và phải tiếp tục thực hành. Còn nếu không thực hành trong giây phút nghe người thực hành giải thuyết thì chúng ta thấy nghe êm tai, dịu lòng, nhưng trở lộn về nhà cũng là động loạn mà thôi.

Lấy cái gì để chứng minh, mỗi mỗi các bạn ngộ phải sự động loạn trong nội tâm, các bạn nghe qua những cuốn băng và hành giả đã có trật tự và thuyết giảng mạch lạc trong thực hành thì các bạn thấy rằng: các bạn đồng hành và đồng mở. Cho nên khi các bạn nghe rồi, các bạn không còn sự động loạn trong giây phút đó. Nhưng mà các bạn không thực hành thì sự động loạn của bạn nó lại quy tụ trở lộn lại, nó làm cho các bạn bức bối, đâm ra các bạn có sự mê chấp chê khen, là tạo cái tánh kì thị và thấy ta là sạch sẽ tốt đẹp hơn người khác, người khác lại nhơ bẩn hơn chúng ta và mất trật tự hơn chúng ta. Điều đó là sai. Khi chúng ta có tốt, chúng ta thấp được đèn lồng, chúng ta có thể cho người ta mượn để sử dụng, là ảnh hưởng người khác, để người khác cũng đồng đi như chúng ta đã và đang đi. Chúng ta từ trong đồng rác mà ra, từ trong một biển lửa mà thoát li, được điều luyện bởi sự ô trọc, được điều luyện bởi lửa thiêng đã đốt tâm chúng ta. Ngày nay chúng ta mới tiến được một phần về sự thanh nhẹ.

Cho nên người tu Vô Vi không có phải là cầu cạnh sự giúp đỡ, người tu Vô Vi không cầu sự may mắn trúng số nhưng người tu Vô Vi muốn lập lại trật tự để hiểu nguyên lai bản tánh của chính họ. Thấy rõ, chúng ta phải trở lại nhỏ nhất cả càn khôn vũ trụ này, chúng ta mới thoát khỏi cái cơ thể tăm tối này, các bạn

Đặc San Vô Vi

trở lại nhỏ nhất về phần điển giới thì các bạn mới xuất ra khỏi cơ thể này, xuất ra khỏi những từng từng nhà này mà để hòa hợp với thanh điển ở bên trên.

Khi các bạn đi ra ngoài các bạn mới thấy rằng lớn nhất cũng là bạn. Dòm xuống thấy thể xác của chúng ta, thấy sự lớn mà chúng ta đã đề cao và sự đẹp mà chúng ta đã tự ca tụng, mặt mày, tay chân, tôi đẹp, người này đẹp, tôi đẹp hơn người kia. Luôn luôn khen sự đẹp của bề ngoài bị che lấp bởi một màn vô minh. Nếu mà chúng ta trở về với sự tinh vi thì chúng ta dòm ta và thấy cái bản thể này gồ ghề xấu xí vô cùng, nặng nề vô cùng, tham sân si vô cùng, tội lỗi vô cùng.

Cho nên chúng ta ở thế gian là một con tội rõ ràng mà không hay, tưởng ta là phải, thiên hạ là quấy, cho nên chúng ta phải tu, phải lập lại trật tự, mới thực hành mới thấy rõ sự phá mê phá chấp là quan trọng. Từ tiền kiếp sai lầm tới bây giờ, hiện tại vẫn sai lầm. Chúng ta còn mang xác phàm không nói, không có thể xưng danh ta là toàn thiện, không có một người nào toàn thiện hết, toàn thiện chúng ta không còn mang xác phàm nữa. Chúng ta đã giải thoát được rồi mới là kêu là toàn thiện. Cho nên càng tu càng thấy rõ luật trời. Càng tu càng thấy mình nhỏ hơn mọi người. Càng tu thấy ta cần học hỏi của mọi nơi mọi giới. Cho nên người tu Vô Vi càng ngày càng đụng chạm, càng đi tới cái chỗ thức giác. Chính mình sai.

Ban đầu vô tu hay phê phán người khác, nhưng mà lần lượt rồi các bạn đạt tới thanh tịnh, trung tâm bộ đầu được ê rút đi thì các bạn mới thấy rằng: sự mê chấp không hữu ích gì. Không lợi lộc cho chính ta, cho nên chúng ta không làm. Chúng ta ăn hột cơm, hột gạo đều do sự đoàn kết của ngũ hành tạo thành tại thế.

Nó là điển ngọc của Trời ban. Ngày nay, chúng ta phải làm điều xứng đáng hơn, thanh nhẹ hơn, ôn tồn hơn để tiến tới trong chu trình học hỏi sự quân bình sẵn có của chính mình. Cho nên các bạn khao khát sự giải thoát nhưng mà tại sao chúng ta phải học sự giải thoát? Chúng ta càng ngày càng tu càng nhận thức tội lỗi rồi, tâm tối rồi, không lối đi thì chúng ta phải lui bước để trở về với sự sáng suốt. Điều đó là điều quan trọng. Cho nên mọi người có ý chí tu học, rất siêng năng, để xây dựng lập lại trật tự cho chính mình, tâm lẫn thân. Chúng ta tu mà tâm chúng ta không biết xây dựng một hạnh độ tốt đẹp thì chừng nào chúng ta mới thành đạt? Chúng ta phải có tâm và tâm chúng ta phải hi sinh. Tâm chúng ta là gì? Là sự sáng suốt, mà sự sáng suốt chúng ta không có muốn những sự ô trược bám víu vào sự sáng suốt của chúng ta nữa, thì chúng ta phải hi sinh cái tánh hư tật xấu sẵn có của chính mình, nhiên hậu chúng ta mới vun bồi cái sự sáng suốt sẵn có của chính chúng ta.

Sáng suốt để làm gì? Để hơn thiên hạ ư? Không! Chúng ta không dám hơn một ai, có sáng suốt mới học mới hiểu, không có sáng suốt, không có quân bình làm sao học được mà hiểu được? Đồng lúc trong lớp học, ông thầy giảng một câu mà chúng ta cắt nghĩa ra một nghĩa khác. Mỗi người hiểu một nghĩa khác. Cho nên, chúng ta mới nhìn nhận rằng: sự tầm tối của mọi người có. Ông thầy đã có sự trật tự sáng suốt giảng ra cho chúng ta mà chúng ta lại thiếu sự quân bình, không đón nhận và phát triển lên được. Cho nên một câu nói, một hành động, một tiếng động ở trần gian đều kêu gọi sự thức tâm của chính chúng ta. Mà nếu chúng ta không chịu vun bồi cái tâm sáng suốt đó thì làm sao chúng ta đón nhận được phần thanh quang đã ân ban từ giờ phút khắc cho chúng ta, trong thực tế chứ không phải trong ảo mộng. Trước kia các bạn chưa tu thiên về Vô Vi thì

Đặc San Vô Vi

thường hay cãi vã bất chánh. Ngày hôm nay các bạn tu thanh nhẹ cảm thấy điên rút bộ đầu, thanh nhẹ khi các bạn nhắm mắt, thì các bạn mới thấy rằng: Tôi phải tự đi mà thôi. Chẳng ai đi giúp cho tôi, nhưng mà tôi vẫn phải học. Nhờ xung quanh kích động tôi, tôi mới không tái phạm những sự sai lầm của chính chúng tôi. Cho nên con đường đi Vô Vi là con đường điển quang. Nếu chúng ta không biết vào con đường điển quang không bao giờ đi tới đâu hết. Dùng âm thanh có la lô cho mấy đi nữa rồi tạo sự hao hơi tổn tiếng và không đạt được sự thanh cao đời đời bất diệt. Càng tu chúng ta thấy càng thu hẹp phạm vi trần tục và trở về với phạm vi thanh cao nhẹ nhàng.

Một điểm sáng có thể chiếu cả càn khôn vũ trụ, còn hơn ôm một bầu sáng, hai tay ôm được, nhưng mà giới hạn.

Cho nên, chúng ta tập trung ngay trung tim chân mày đó là để phóng phần điển quang đó đi, tập trung ngay trung tim bộ đầu là để phóng phần trật tự thanh điển của chúng ta, dời cái phạm tâm này lên đó, công khai mọi sự việc để hưởng phần thanh quang ban chiếu ở bên trên. Cho nên mỗi đêm, các bạn càng mỗi tu thì càng đòi hỏi, tự các bạn đòi hỏi cái giờ **Không Giờ** (*nửa đêm – 0 giờ*)! Tới một lúc nào các bạn được khoẻ mạnh thì đương nhiên tới giờ đó các bạn phải thức dậy. Để chi các bạn? Không Giờ thì các bạn thấy có lợi hơn. Những thực phẩm các bạn ăn nó đã tiêu không nhiều thì ít, nó đã hóa giải thành khí điển trong cơ tạng. Các bạn phải mượn cái trốn đó mới đưa nó ra khỏi thể xác. Đưa nó phần thanh cao càng cao hơn, trước thì phải rời khỏi. Cho nên người tu thiên mới sớm thức giấc được, người tu thiên mới thấy rõ giải thoát tránh cảnh luân hồi. Cho nên các bạn có những tài liệu quý báu hiện tại như Địa Ngục Du Kí, các bạn đã đọc hằng ngày hằng giờ nhiều ít gì mình

cũng nhìn nhận đây là chúng ta đã có khi sai lầm tới tột độ như vậy. Ngày nay chúng ta đã ăn năn và tự sửa lo tu, để tiến giải trong tâm thức của chính chúng ta. Chúng ta mới thấy rõ cái pháp này là cái pháp để lập lại trật tự và lập lại sự hồi sinh bất diệt trong lúc chúng ta đương sinh và chúng ta thấy rõ phần hồn chúng ta là bất diệt.

Qua bao nhiêu sự hình phạt của địa ngục nhưng mà hồn vẫn trì vị trí học hỏi để giải thoát, để qua khỏi những cái cơn hành hạ đó từ điện này đến điện kia rồi đi tới chỗ giải thoát. Cho nên Thượng Đế đã thương chúng ta và cho chúng ta ở thế gian có cái bản tánh Tham, Sân, Si, Hi, Nộ, Ái, Ố, Dục, để thức tâm, để chúng ta học và chúng ta hiểu lấy nguyên lai bản tánh của chính chúng ta.

Ngày hôm nay, qua những cơn khảo đảo đau khổ, những người đã đi trước chúng ta tìm ra một cái phương pháp do Thượng Đế ân ban, để tập trung và khai triển những cái gì sẵn có của chính chúng ta, để ảnh hưởng bất cứ nơi nào mà nếu chúng ta chịu thực hành thì đương nhiên sẽ có cuộc thay đổi.

Xung quanh chúng ta, những người đó sẽ chứng nghiệm cho chúng ta từ bản chất man rợ, trở nên một người thanh nhẹ, ôn tồn, hòa ái, tương thân với mọi người, cũng do sự dày công của hành giả mà thôi. Nếu hành giả chỉ dùng lý thuyết mà không hành triển thì không bao giờ thấy rõ giá trị của cái pháp đang hành của chúng ta. Chính các bạn cũng nhìn nhận rằng: ngày hôm nay chính tôi tự hành, tôi mới thấy rõ. Còn không chịu tự hành, không bao giờ thấy rõ. Những người bước vô tu Vô Vi tưởng rằng tôi cầu xin để cho ơn trên hộ độ, để cho người truyền pháp hộ độ, là sai hết không đúng. Chúng ta phải hành mới là hưởng. Cái đó

Đặc San Vô Vi

nó đương nhiên và tự nhiên có. Cho nên chúng ta không hành, không mài, không giũa, không bao giờ chúng ta thấy rõ điều đó.

Cho nên chúng ta đã có cái bản tánh kích động và phản động, trong cái nguyên lí của Tham, Sân, Si, Hi, Nộ, Ái, Ố, Dục của đời mà chúng ta lật ngược, hướng thượng thì cũng là Tham, Sân, Si, Hi, Nộ, Ái, Ố, Dục để tiến hóa tới vô cùng tận. Đó là một hành lí, một hành trang để cho chúng ta trở về điện giới giải thoát.

Hướng thượng và hướng hạ khác xa vô cùng. Hướng hạ luôn luôn giới hạn tới đó, rồi đâm ra mệt mỏi và đau khổ. Mà hướng thượng thì tiến giải tới vô cùng. Các bạn tham trong tu học, tham trong sự khai triển, tham lập lại trật tự. Thì các bạn sân trong cái chỗ là các bạn mượn thanh khí điện này để đập, để dụng cái dũng chí các bạn và đập và để tiến đi lên. Đó là sân giả, sân đi lên không phải sân đi xuống. Các bạn si mê một sự thanh cao, du dương tốt đẹp vô cùng. Các bạn vui vẻ được hưởng một sự quân bình sẵn có của các bạn rồi các bạn mới từ đó, trong cái thanh nhẹ đó các bạn phải tiến nữa. Các bạn đi vô trong cái chỗ đó là trong cái mê chấp của giới thanh, tiến tới đó là chúng ta bước vào trong cái mê chấp của giới thanh. Khi chúng ta thấy tại sao tu tới chỗ đó lại còn có sự mê chấp của giới thanh, cũng ngộ ái đều như ở thế gian là chúng ta thấy rằng: đêm nay tôi thiên, tôi nhắm mắt, tôi thấy tôi xuất ra, tôi thấy tới đó, tôi thấy một vị Tiên hay là một vị Phật và tôi thấy rằng tôi muốn tỏ đời với Người, mà chưa đủ khả năng! Vì thấy một cái màn rất mỏng mà tôi muốn qua qua không được. Vì chúng ta chưa đủ công đức. Cho nên chúng ta phải trở về bản thể và lo tu nhiều hơn. Thì bữa đó, trong ngày đó, bạn sẽ gặp trở ngại rất nhiều. Đêm nay các bạn thanh nhẹ, thấy thanh vắng đi lên nhưng mà lại bữa nay biết bao nhiêu chuyện đời nó xảy ra cho

tôi. Những chuyện oan uổng và nó đổ trút lên đầu tôi. Đó, thì giờ điểm đạo đó bạn! Nếu các bạn trì vị trí mà giữ phần thanh điện đó thì các bạn sẽ vượt qua cái màn thanh điện đang che lấp các bạn. Trong lúc các bạn muốn tiến gần một con rồng cũng khó khăn, mà muốn tiến gần tới một vị Tiên các bạn thấy rằng năm này tới tháng kia cũng chưa được. Vì sao? Vì ta còn vun bồi sự trược thay vì thanh. Cho nên, kinh vô tự để chính hành giả thức giác. Trong cái mê có tình, các bạn thấy rằng rất tiếc, trong giây phút tôi đang sung sướng, đang du dương, đang tiến hóa này lại mất đi và tôi muốn có điều đó. Đó, mình thấy cái năng lượng của mình rất ít, cái lương tri, lương năng của mình chưa mở điều hòa.

Cho nên, các bạn học cái pháp này và thực hành đi tới, các bạn mới thấy rằng, cái pháp này nó đem lại cho các bạn toàn khoa. Lúc đó, các bạn mới có cái dục tính đi tới nữa. Dục càng ngày càng gia tăng trong cái thanh giới du dương, không có dục trần trược, giới hạn tiêu hao như hiện tại. Hướng thượng các bạn dục đi chừng nào các bạn sẽ có phần thanh điện dồi dào chừng ấy! Thấy nhỏ nhoi nhưng mà chỗ nào cũng đi đến được, cũng đạt tới sự thanh cao sáng suốt. Trở về mới giáo dục cái thể tạng của chúng ta mới lập lại trật tự cho lục căn lục trần trong cái thể xác này. Nó càng ngày càng ổn định, vạn linh đồng sống trong tiêu thiên địa này, đồng học sự văn minh thanh cao của Thượng Đế ân ban và đi trong cái thức quân bình sẵn có của chính nó! Cho nên, cái chiều hướng tu học của luồng điện nó sẽ mở cho các bạn đi lên hơn và nó khai triển cho các bạn ổn định hơn, đi trong từ giai đoạn một. Các bạn sẽ thi rất nhiều.

Người mới tu mỗi sáu tháng thi một lần, người tu lâu ba tháng, rồi một tháng, rồi một tuần, rồi một giờ, rồi một phút, một khắc phải

Đặc San Vô Vi

thi. Chúng ta phải dự thi luôn luôn! Lời nói chúng ta nói ra nghe nó rất minh triết nhưng mà chút nữa thì rồi chúng ta thấy lời nói lúc này là ô trược! Không phải minh triết, chưa đạt tới. Cho nên, chúng ta phải học nữa, học hoài, học mãi, học vô cùng, mới đạt tới sự sáng suốt vô cùng! Những gì tôi đã nói là trong thực hành và chính tôi đã và đang thực hành tôi mới nói. Còn những gì ngoài lẽ hiểu biết không bao giờ tôi có thể nói được.

Cho nên mỗi kì các bạn thấy rằng, mỗi bài giảng để đưa Hồn các bạn tiến tới chỗ nhẹ hơn và ý thức được trách nhiệm của chính mình! Chính mình là người trách nhiệm quan trọng nhất. Không có một ai trách nhiệm ta bằng ta. Cho nên, ta phải dày công và chính ta phải học chữ **Nhẫn** và chữ **Hoà**. Trước hết, **Nhẫn Hoà** bất minh thì đạo không còn quân bình nữa! Mà chúng ta Minh Đạo rồi thì con đường đi thăng thang. Chúng ta phải học càng nhẫn hơn, trì vị trí để đi! Chớ không nên chán trên cuộc hành hương trở về nguồn cội. Cho nên, tôi cũng rất vui mừng, ngày hôm nay, mấy chục năm nay tu luyện lần lần chỉ biết sửa mình và học hỏi nơi tất cả mọi người đến với chính tôi. Cho nên, tôi nói luôn luôn là một người học trò hơn là làm một người thầy để không chế thiên hạ. Chúng ta ngồi lại với nhau để học hỏi sự phê phán của xung quanh mới tìm ra giá trị của sự kích động và phản động. Mình mới thấy rõ sự ô trược của cả càn khôn vũ trụ là quý giá. Thế gian là một trường học đạo để cho chúng ta thức tâm. Nhiều người nói tôi chán thế gian tôi muốn bỏ chuyện đời, tôi muốn bỏ gia cang, bỏ vợ, bỏ con, bỏ tiền bạc. Đi đâu? Đây là trường học đó bạn, trường học cao siêu nhất của cả càn khôn vũ trụ để xây dựng tâm linh tiến hóa. Nếu chúng ta không học thì hoang phí một cuộc đời hiện tại của chúng ta. Chúng ta đâu đâu cũng thấy rõ tình thương của Thượng Đế ân ban. Đổng phân nó

cũng làm chuyện hóa hóa sanh sanh vô cùng chứ không phải là chê đống phân và ca tụng sự tốt đẹp rồi quên giá trị của đống phân. Chúng ta thấy đống phân đã làm rất nhiều việc mà chúng ta không có hạnh hi sinh trong chu trình tiến hóa. Chúng ta hổ thẹn nhứt chứ không phải là chúng ta giỏi đâu.

Cho nên, các bạn đừng thấy rằng các bạn đã bảo vệ được các bạn. Chưa đâu! Cho nên ở thế gian các bạn thấy có bệnh điên loạn, tà ma xâm nhập, lộng ngôn, loạn ngữ, để tranh đấu che đậy sự sai lầm của chính mình. Không chịu công khai trung bày để học hỏi với tất cả mọi người. Cho nên, chúng ta là người Vô Vi luôn luôn sự sai lầm của chúng ta phải tập trung ngay trung tâm bộ đầu. Dù các bạn không tập trung do ở nơi đó cũng báo cáo lên thiên đình sự sai lầm của ông này như vậy, và như vậy. Chúng ta phải hiểu điều đó. Cho nên, ngày hôm nay chúng ta có rất nhiều tài liệu để học hỏi và xây dựng tâm linh cho chính mình, chúng ta rất vinh hạnh và tìm hiểu một lối thoát cho chính mình. Chung quy mọi người phải trở về nơi đó để giải thoát sự đau khổ của chính cá nhân.

Chứ không phải nói tôi tu cho chồng tôi, tôi tu cho cha tôi, tôi tu cho mẹ tôi, cái đó không nên. Tôi tu cho tôi. Sửa tôi có trật tự và cha mẹ tôi quý tôi. Vì sao? Cha mẹ tôi sanh tôi ra muốn tôi được bảo trọng thể xác tâm lẫn thân và nếu tôi không chịu tu và lập lại trật tự cho tôi, thì tâm lẫn thân tôi bất ổn, thì gia cang, những người xung quanh tôi cũng vẫn bất ổn. Tôi quá ồn ào, gây sự phiền não cho xung quanh, tôi mới thấy rằng: tôi là một tội nhân tại thế. Khi mà tôi hiểu điều đó tôi phải tu nhiều hơn. Tôi phải trở về với sự thanh nhẹ nhiều hơn, tôi phải trở về với sự trật tự để cống

Đặc San Vô Vi

hiển cho quảng đại quần chúng trong lúc tôi làm việc.

Việc dạy tôi tiến bộ chứ không phải tôi tạo việc đâu. Việc làm của các bạn càng làm các bạn thấy càng khéo. Nội cái máy đánh chữ thôi, các bạn nay đánh chút, mai đánh chút, rồi cuộc rồi nó sẽ đánh mau. Chứ đừng giục tốc bất đạt, muốn tôi làm cái ào thì có hết những vấn đề không phải vậy. Phải có trật tự, cho nên chúng ta phải học, phải dày công thì chúng ta sẽ thành đạt. Phải học nhẫn học hòa mới học được tất cả. Không học nhẫn, không học hòa, thì tất cả sẽ không có và tạo cảnh bơ vơ còn bơ vơ hơn, tâm tối càng tâm tối hơn, sân si càng sân si hơn, buồn bực càng buồn bực hơn. Cho nên, chúng ta đã qua một cuộc đời tại thế, đã qua cái bãi trường thi tại thế, từ tóc đen tới tóc bạc chúng ta đã thấy rồi, biết bao nhiêu con thử thách, biết bao nhiêu sự sáng suốt chúng ta đã hao phí nhưng mà chưa thành đạt. Cho nên ta đành lui về để giữ lấy phần sáng suốt sẵn có của chính mình mới vun bồi hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ để hiểu nguyên lai bản tánh của chính mình. Học hỏi nơi vạn linh, ngay trong cơ thể tiểu thiên địa này cũng như vạn linh tại thế, đã hỗ trợ cho chúng ta tiến hóa chứ không có ai ghét chúng ta hết.

Chữ chúng ta muốn chúng ta nên. Dạy chúng ta muốn chúng ta tiến chứ không phải là muốn chúng ta hư. Chính ta giận là ta tạo ta hư. Cho nên không nên giận người trên và không nên giận một kẻ dưới. Tất cả đều là thầy chúng ta, đang giáo dục chúng ta, không sao. Xác này xác của Thượng Đế, ai muốn làm gì làm nhưng mà tâm linh và sự sáng suốt của chính chúng ta, chúng ta phải giữ phương hướng để tiến hóa mới tiến tới giải thoát.

Khi chúng ta ý thức được nguyên lai bản tánh thì của cải ở thế gian thực sự chúng ta thấy rằng Thượng Đế đã cho chúng ta mượn phương tiện để học hỏi. Cho nên, chúng ta phải thành tâm đáp lễ của Ngài đã ân ban cho chúng ta. Chúng sanh quảng đại quần chúng đã ân ban cho chúng ta cho nên chúng ta phải thực hiện điều tốt, không nên nghĩ sai cho một người khác. Cho nên nhiều khi các bạn đã thấy rằng, những nhiều trường hợp như tôi tu đến ngày nay vẫn bị những sự kích động và phản động từ bên ngoài, bị thiên hạ mạ nhục nhưng mà vẫn thương thiên hạ, vì đường đó là đường của tôi đã đi từ trước, sự sai trái này tới sai trái kia, chúng tôi mới sửa tâm và để tự học. Ngày nay, chúng tôi cũng thấy rõ chúng tôi vẫn nằm trong cái giới sai trái để tu học tiến hóa tới vô cùng. Đối với Thượng Đế chúng tôi thấy lầm lỗi vô cùng và chưa tiến hóa được. Cho nên, chúng ta mới cố công tu học để giải tỏa cái nghiệp căn sẵn có mà chính trong một giây phút khắc chúng ta đã tạo ra cái nghiệp tại thế thì chúng ta phải tự giải tỏa chớ ai làm cho chúng ta?

Cho nên đã có cái câu “Luân hồi tại thế để học hỏi” đó là đại từ bi của Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta, cho chúng ta có một cơ hội cuối cùng, luôn luôn có cơ hội cuối cùng. Cho nên, các bạn ở thế gian năm nay muốn xem coi sang năm làm ăn khá không? Xem sang năm thời vận tốt không, sự may mắn có không? Đó là cái hơi thở để dẫn tiến và cơ hội để cho các bạn thấy rằng còn tiến được, chứ không phải hết đường đi. Cho nên, chúng ta thấy sự vô cùng tận đó Thượng Đế đã mở rộng, chúng ta mới thấy rõ đại từ bi là gì? Ở đâu, và từ bi là gì?

Đó, từ bi là xuất ngôn hòa ái tương thân, đại từ bi thì hương độ không giờ nào ngưng và không có tắt nghẽn. Cho nên Thượng Đế đã lập địa ngục là ân ban một cơ hội cho hồn để

Đặc San Vô Vi

hiếu và học và tiến. Chớ không bao giờ Ngài chặn đường và không cho tiến nữa. Cho nên, chúng ta không nên cố chấp mà đi xuống a thì là khổ hơn. Vì chúng ta chấp nhận đi xuống đâm đầu xuống thì nó giới hạn mức tiến. Sau đó, qua những con điều luyện bao nhiêu muôn kiếp rồi chúng ta thức tâm mới được quay đầu trở lộn về.

Cho nên, con người chúng ta xuất ra thế gian thấy năm, một thai noãn nằm trong bụng mẹ nhưng mà đúng ngày chúng ta phải quay đầu đi xuống là để ra thế gian. Đó, chúng ta đi xuống chớ không phải đi lên đâu mà ngày nay chúng ta bị đụng phải những nghịch cảnh rồi, chán ngán trường đời, chúng ta lại tìm lối thoát đi lên. Chính mỗi người chúng ta đã chứng minh như vậy, rõ ràng như vậy. Cho nên, chúng ta phải cố gắng tu nữa và hi sinh cái bản chất xấu xa của chính chúng ta, nó đã làm che lấp sự sáng suốt sẵn có của chính mình. Chúng ta làm cha mẹ, chúng ta biết khuyên con và không biết khuyên chúng ta, đâm ra sân nô thì làm hư hao cơ tạng của chính mình, rồi sanh ra bệnh hoạn thì tâm thức lãnh một cái bệnh nan y như tôi đã cắt nghĩa từ mấy tuần trước. Cho nên chúng ta càng tu càng thấy rõ, càng thấy rõ sự sai lầm của chính mình chẳng có ai đem cho mình. Nếu chúng ta vui vẻ mọi sự việc đến với chúng ta, chúng ta thu nhận và chúng ta thấy đây là bài học cho chính chúng ta, thì đâu có gì gọi là hoang mang. Chúng ta quý trọng mọi sự kích động và phản động đến với chúng ta thì những sự kích động và phản động đó nó từ khoảng cách trở nên sự hòa ái tương thân với chúng ta.

Cho nên, mọi người đồng sống trong một thức sáng suốt của Thượng Đế ân ban không có thể bỏ quỹ đạo đó được. Có tài giỏi cho cách mấy đi nữa cũng không bỏ được quỹ đạo đó. Lắm lúc các bạn đã cảm động rơi lụy

không hay, tưởng rằng các bạn làm đường lạc lối, không phải đâu. Các bạn rơi lụy đó là các bạn thức tâm và các bạn vui được ngộ con đường tiến cho nên rơi lụy. Chứ không phải ai lấy roi đánh đập các bạn, lấy bùa phép làm mê hoặc lòng bạn mà các bạn khóc đâu. Các bạn, vui, mừng, tôi thấy rằng tôi đã lượm được lại những cái gì tôi đã từng mất bao nhiêu kiếp. Ngày nay tôi vui mừng mà cảm động đó thôi.

Chứ không phải các bạn là người ngu muội, không có thông minh mà để lệ thuộc bởi những sự xúc động đó. Xúc động đó tự nhiên phát khởi là từng thanh điển của các bạn đã tiến hóa. Nhiều bạn thâm đêm thấy rõ sự sai lầm của chính mình và khóc nức nở. Đó là vui được ngộ đạo đó các bạn. Khi mà các bạn được ngộ điểm đó rồi các bạn thấy thanh nhẹ và được chứng bởi Bề Trên. Đại phước đức, các bạn biết rung động tâm hồn và để tiến tới sự thanh nhẹ đó là cứu rồi bạn rồi chứ không phải bạn bị lệ thuộc bởi ai hết. Cho nên không phải là bùa mê để tạo cho các bạn khổ tâm, không phải! Thì tại sao các bạn được rơi lụy trông thâm đêm tham thiền đó? Rồi các bạn cảm thấy thanh nhẹ ở ngày mai? Vì sự xúc cảm đó là sự hướng độ của Thượng Đế đã rung động tâm hồn và xây dựng, kéo rút các bạn đi lên một tầng nữa chứ không phải ở đó đâu, không bị giới hạn đâu. Cho nên, càng ngày các bạn tác văn lại càng sâu rộng hơn, càng tác văn người trần trước lại thấy người này tiên bộ, mà người cao dòm thấy ta chưa đến đâu lại có nhiệm vụ hướng độ chúng ta sáng tác nhiều việc hay hơn. Cho nên, ngày nay chúng ta đã có lá thư thiên đường, các bạn đã biểu lộ tâm tư sẵn có của các bạn và trật tự của các bạn đã đạt được và cống hiến cho mọi người qua lá thư thiên đường, thì tôi thấy các bạn mới xác nhận rõ chúng ta mới tiến tới có một chút xiu mà thôi. Rồi đây, các bạn sẽ tiến tới nữa và sẽ học nhiều hơn, sẽ đạt được những sự thanh cao nhiều hơn

Đặc San Vô Vi

ở tương lai. Chúng ta nên nhìn nhận, chúng ta vẫn ở trong thế yếu hèn và học hỏi chứ không phải văn tự chúng ta là hay, cuốn sách chúng ta viết là đầy đủ, chưa đầy đủ đâu, còn thiếu. Chân lý là vô cùng tận mà. Cho nên, chúng ta phải thấy rõ điều đó, chúng ta thấy rằng: nếu mà chúng ta càng lập lại trật tự không biết sách vở nào viết chép cho hết. Cho nên không có gì bằng thực hành. Thực hành rồi các bạn mới học thẳng kinh vô tự, các bạn thấy rằng các bạn có thể sáng tác biết bao nhiêu nhà để chứa sách của các bạn. Nhưng mà rốt cuộc rồi các bạn cũng kêu gọi sự thực hành của người khác mà thôi. Không phải chỉ có bao nhiêu đó mà thành đạt đâu các bạn ơi.

Cho nên, chúng ta được cơ hội tề tựu để học hỏi nơi đây là một cái duyên lành đã ân ban cho chúng ta. Mọi người có cơ hội đồng học đồng tiến. Cho nên, chúng ta phải bàn bạc với nhau để tìm chiều sâu tâm thức và sự tiến bộ của chúng ta và giải tỏa sự phẫn nộ trong tâm thức của chúng ta hằng tuần đã thu hút sự trần trọc tại thế. Ngày nay, chúng ta phải dày công sửa chữa và giải tỏa nó đi. Đó là những nhiệm vụ của chính mình, làm cho tâm thân của các bạn an lạc! Chỉ bạn mới có làm được, người khác không làm được. Cho nên, các bạn nên thực hành đi và các bạn hưởng lấy và xây dựng cho các bạn, nhiên hậu ảnh hưởng người khác. Chứ đừng nói rằng, tôi muốn giúp người này, người kia, người nọ. Tiền đâu các bạn có? Trí đâu các bạn có sáng suốt? Có phải Thượng Đế ân ban không? Mà các bạn mất sự quân bình làm sao các bạn cứu độ chúng sanh? Mà hô hào cứu độ chúng sanh? Trước hết các bạn phải lập lại trật tự cho các bạn nhiên hậu các bạn mới ảnh hưởng người khác được. Cho nên, hằng tuần chúng ta có cơ hội đồng nghiên cứu và tự thức tâm và thấy rõ hành lý của chúng ta là sự thanh tịnh và sáng suốt. Cho nên chúng ta phải giữ lấy hành lý đó, để đi bất cứ chân trời

nào Thượng Đế ấn định chúng ta phải giữ để học. Nếu các bạn bỏ cái hành lý đó thì các bạn sẽ chuốc lấy sự động loạn bơ vơ, trầm luân trong bể khổ của chúng sanh hiện tại, tranh chấp không đi đến đâu, giết hại cũng không đi đến đâu. Rốt cuộc tự hoại lấy chính ta mà thôi. Cho nên có tội nơn để chứng minh cho các bạn tại địa ngục.

Những tội hờn đó khuyên thế gian phải làm những điều gì thì chúng ta thấy rõ rằng chúng ta nên hành trước khi, giải tỏa sự tăm tối của chính chúng ta thì cảnh địa ngục không về trong tâm thức của chúng ta. Ngày nay các bạn còn giữ cái tâm tại thế, ở dương gian, có cảnh sáng suốt, có điều kiện cho các bạn để thấy rõ và nghe rõ và tranh cãi, tranh luận với người này người kia người nọ. Đó là đại phước đức. Được làm chủ trong cái tiểu thiên địa huyền vi này. Cho nên, các bạn nên giữ lấy cái phần thanh cao mà Thượng Đế đã ân ban cho các bạn để hưởng và thực hành tới đời đời bất diệt.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Sài Gòn, ngày 18 tháng 5 năm 1968

Tu hành vui thú triển miên

Đệ nay xin thuật lại miền thiêng liêng

Xuất hồn đánh lễ sư ông

Vượt qua bi ngạn lòng không thấy lòng

Nhẹ như thể tuyết lông hồng

Giao du thắng cảnh vui bông lai tiên

Đánh tan tất cả ưu phiền

Tu hành cởi mở diễn liền xuất theo

Từ nay hết sợ cảnh nghèo

Đường ta ta tiến chẳng theo thuyết tà

Chúc cho các bạn phân qua

Tìm đường tự tiến mới là quang vinh

Đệ nay tận lý thuyết trình

Tự tu tự tiến mở tình thiên cơ.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Sàigòn, ngày 16 tháng 8 năm 1969

Mâu ni ngũ sắc đồng luân chuyển
Khuyến rữ đường tu hợp pháp huyền
Tiên Phật hiện hình chung giác thế
Bến mê tự thoát nơi duyên liền

Phật Người hai giới chẳng riêng
Tâm ta tức Phật nối liền vui tươi
Không không mà có nực cười
Thế gian mắt thị người người đắm mê
Chạy theo tiền của ê chề
Quên mình, quên họ, quên về cõi Tiên
Tóm thâu tạo cảnh ưu phiền
Đẩn đồ đủ thứ lập riêng cực hình
Làm sao bảo hộ được mình
Bản thân khỏi chết nơi tình thế sanh
Xe to kết tóc dệt mảnh
Đổi thay thay đổi tự đành tự cam
Bàng hoàng đến nỗi tham lam
Chẳng còn lý trí xét am nội tình
Động tâm hồn vừa bất minh

Đâu dễ trụ hóa thân hình chẳng hay
Hồn ở nơi tìm hằng ngày
Vía thời cai quản ở ngay rún người
Nam hồn dương điển đẹp tươi
Vía là âm điển hợp nơi bên ngoài
Nữ hồn âm điển phân oai
Vía là dương điển bên ngoài phát huy
Âm dương tương chiếu không ly
Thế gian chuyển điển sân si hoài hoài
Giận rồi hết giận tại ai?
Ghét rồi hết ghét vậy sai chỗ nào?
Bất phân luận xét thấp cao
Tân công mãnh liệt ào ào rồi thôi
Khổ tâm đi đứng lại ngồi
Xét mình xét họ ai tòi hơn ai?
Chúc cho các bạn an bài
Mọi tâm xét thế phân hai đạo đời.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

Diễn Văn Khai Mạc Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2015”

Kính thưa Bè Trên, kính thưa Đức Tổ Sư, kính thưa Đức Thầy, kính thưa toàn thể quý bạn đạo.

Đức Thầy đã từng nói: **“Đại Hội là của Đức Thầy”** và đặc ân hơn hết **Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp”** đã được chính Đức Thầy thành lập và chủ tọa, chuẩn bị cho những chương trình phát triển Vô Vi tương lai, sau khi Đức Thầy ra đi. Cho nên **Đại Hội “Du Hành Đạo pháp”** là một Đại Hội có tầm vóc rất quan trọng, trong lãnh vực phát triển tâm linh cũng như trình độ tu tập điển quang của từng bạn đạo Vô Vi, được đồng ứng qua lời chỉ dạy trong băng di chúc của Đức Thầy sau đây:

“Qua một cơn thử thách, Bè Trên đã chuyển cho tôi an bài các bạn, có một cơ hội để chung sống lẫn nhau qua những sự trở ngại trong bước đầu. Vạn sự khởi đầu nan, với một nhóm rất nhỏ, nhưng cũng đã ở trong sự nhầm lẫn và chưa hiểu rõ được Đấng Cha Trời, cho nên chúng ta phải qua một thời gian ngắn cải tạo tư tưởng. Mọi người đã vấp phải và đã nhận sai, trong đó có sự dị biệt, và quan trọng hóa vật chất, cũng như quan trọng hóa tâm thức sẵn có của mọi người, cho nên hôm nay tôi lại thay mặt Thượng Đế để kiểm chứng mọi hành động, mọi thành quả của mọi cá nhân.”

Dựa vào những lời di chúc kể trên, chúng con cũng thấy được những trở ngại, khó khăn của một chương trình giáo dục tâm linh mà Đức Thầy đã đứng ra đảm trách. Và tất cả những bài học thử thách, nhồi quả của tâm linh hằng năm, không ngoài mục đích nâng cao trình độ điển quang, giúp bạn đạo tu tâm sửa tánh, dẹp bỏ những tị hiềm, tự ái cá nhân, hầu chuẩn bị hành trang thanh nhẹ, thẳng tiến vào cảnh giới của Vô Vi.

Kính Thưa Đức Thầy, Kính Thưa Đại Hội,

Hôm nay, ngày 22 tháng 9 năm 2015, trong bầu không khí trang nghiêm và linh thiêng cùng với 270 bạn đạo hội tụ về đây hân hoan đón mừng **Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2015”** tại khách sạn Champasak Grand Hotel, thành phố Pakse quốc gia Lào. Đây là một quốc gia hiền hòa, yêu chuộng hòa bình, mang đầy tính ngưỡng triết lý của Phật giáo và gắn liền với người Việt Nam qua nhiều thế kỷ.

Tuy nước Lào không hùng mạnh, xa hoa như là những quốc gia lân cận, nhưng lại trọng về tín ngưỡng, cộng với thiên nhiên ưu đãi, sông núi hữu tình và tính tình hiền hậu, đơn thuần của người dân Lào cũng đã tạo đủ nhân duyên để Vô Vi hội tụ về đây chào mừng Đại Hội.

Và có lẽ đây cũng nằm trong sự an bài sắp xếp của Bè Trên, để **Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp”** có cơ duyên phát triển và xoay chuyển trên vùng đất lưỡng nghi, chuẩn bị cho một ngày vinh quang chào mừng **Đại Hội Vô Vi** trên quê hương **Việt Nam** một khi được phép.

Đặc San Vô Vi

Kính Thưa Đức Thầy,

Cứ mỗi độ Xuân Vô Vi về, ngoài sự vui mừng chung vui họp mặt huynh đệ hằng năm thì cái nỗi thương nhớ buồn thiếu vắng Đức Thầy cũng tuôn tràn trong ánh mắt. Mát Thầy cũng đồng nghĩa với câu ca dao: “Con không cha như nhà không nóc” – bởi vì Thầy là mái nhà che chở, đùm bọc cho những trận cuồng phong nghiệp lực của chúng con. Mát Thầy cũng như mát đi một mái ấm gia đình của mỗi khi tối lửa, tắt đèn. Và bây giờ chúng con mới thật sự hiểu được lời căn dặn khi Thầy còn tại thế “Sau này khi Thầy đi rồi, các con tu khổ lắm, tu khó lắm”. Và lời dạy bảo đó nay đã trở thành sự thật.

Tuy là Thầy đã nói vậy, nhưng tình thương yêu tận độ của Thầy vẫn còn lưu lại, qua sự tồn tại và phát triển của **Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp”**. Dù thân xác của Thầy không còn ở thế gian, nhưng triết lý tâm linh diệu dụng của Pháp Thiền Vô Vi, cùng với vô số kinh băng sách, nhạc thiền và hình ảnh kỷ niệm của Thầy vẫn còn tại thế. Đó là gia tài, là cái vốn tâm linh mà Thầy đã lưu lại, để chúng con dùng nó làm hành trang, tiếp tục cuộc hành trình trở về nguồn cội, theo bước chân Thầy.

Kính Thưa Đức Thầy,

Để tiếp tục thực hiện và truyền đạt những chương trình phát triển tâm linh cho thế hệ sau. Đại Hội hằng năm, ngoài những chương trình hội thảo tu học như những năm trước đây, chúng con đã được Đức Thầy cho phép học lại những khóa học đào tạo tâm linh căn bản. Điển hình là Khóa học Vĩ Kiên I (**Khóa giải nghiệp tâm**) đã được thực hiện trong 3 ngày **Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2014”** vừa qua. Nhờ có khóa học này, bạn đạo chúng con có thêm khái niệm và kiến thức về điển, cũng như học được cách thức giải bỏ nghiệp tâm qua công năng tu tập, thanh lọc phát triển thanh điển cho bản thân. Ngoài ra BTC cũng nhận được nhiều lời tán thán về giá trị của khóa học Vĩ Kiên I cùng với những cảm xúc qua sự kiện trực diện ân độ của Đức Thầy trong điển giới, chứng minh lời nhắn nhủ của Đức Thầy: “**Xác xa, nhưng tâm không xa**”.

Nhân dịp chào Mừng “Đại Hội Du Hành Đạo Pháp” cùng với **Tưởng Niệm Năm Thứ 6** ra đi của Đức Thầy kính yêu, chúng con xin cúi đầu thành kính tri ân công ơn dạy dỗ của Đức Thầy. Vì hạnh nguyện Vĩ - Kiên “**Tử vì đạo**” của Đức Thầy, anh em chúng con xin hứa sẽ kiên cố lập hạnh “**Giữ gìn đạo**” tiếp tục phát triển những chương trình Vô Vi mà Đức Thầy đã lập ra.

Cuối cùng, chúng con xin chân thành tri ân Bề Trên, Đức Tổ Sư và Đức Thầy, đã ân độ cho BTC **Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp”** chúng con có cơ duyên phục vụ bạn đạo. BTC cũng xin chân thành cảm ơn mọi đóng góp ủng hộ tham gia Đại Hội của tất cả bạn đạo.

Kính chúc Đại Hội thành công viên mãn.

Ban Tổ Chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp”

Ngày Mẹ Ra Đi

Trời vẫn tối đen, tiếng côn trùng xa xa vắng vắng vọng lại. Màn đêm tĩnh mịch, chỉ còn âm điệu hòa hợp của côn trùng vang lên như khúc nhạc thân quen mà chỉ có những người giật mình thức giấc nửa đêm mới lắng nghe được.

“Má... má... má ơi...!” Tôi giật mình tỉnh giấc. À! Thì ra tôi đang mơ, một giấc mơ thật kì diệu. Kì diệu đến độ nước mắt cứ chảy dài trên đôi gò má nóng bỏng của tôi. Và cứ vậy, tôi cứ lặng lẽ nằm im, tâm tư cứ đổ dồn hết vào giấc mơ mới vừa đã trải qua.

Ngày tôi quyết định đi dự Đại Hội “Đu Hành Đạo Pháp” ở Lào năm 2015, cũng là ngày tôi không thể nào tin là mình sẽ mất mẹ. Mẹ tôi tuy mang chứng bệnh tâm thần, nhưng thể chất của bà rất khỏe. Và cứ mỗi khi tôi ghé qua thăm bà thì bà thường nhìn tôi cười cười, nói nói. Mặc dù là những lời nói của bà qua thần trí không được rõ ràng cho lắm. Tuy vậy, mấy chị em chúng tôi cứ vẫn quay quần xung quanh và thương bà rất nhiều.

Tôi là đứa con gái út trong tất cả 8 anh chị em, gồm 4 nam 4 nữ. Vậy mà ngày tôi đi dự Đại Hội cũng là ngày mẹ tôi nhập viện. Trong giai đoạn nguy kịch, gia đình đã tìm cách liên lạc kêu tôi về họp mặt, nhưng lại không thể nào liên lạc được. Và mãi cho tới khi liên lạc được với tôi, thì mẹ đã lâm vào cơn hấp hối.

Ngày mẹ tôi ra đi cũng là ngày Đại Hội đang làm lễ tưởng niệm dâng hoa cho Đức

Thầy. Trong lúc tôi đang bối rối, bạn đạo ai ai cũng khuyên tôi nên tiếp tục ở lại Đại Hội và tôi đã nghe lời khuyên như đó. Tuy là vậy, nhưng trong lòng tôi bồn chồn hướng về mẹ và cầu xin chư Phật, Đức Thầy hộ độ cho mẹ tôi về nơi thanh nhẹ. Bởi vì đây cũng chính là tâm nguyện của cả một cuộc đời tu tập của tôi, khi tôi chọn bước chân vào con đường hành thiền Vô Vi Đạo Pháp. Ngoài ra, BTC cũng thông báo trong hội trường và xin bạn đạo cùng hướng tâm cho mẹ tôi. Vậy là tôi lại càng tin tưởng và an tâm hơn.

Cuối cùng tin mẹ tôi ra đi thanh nhẹ đã mang lại cho tôi một cảm giác đau lòng và tràn đầy hối hận vì đã không được gần mẹ trong những giây phút cuối cùng. Mẹ ơi! Con của mẹ có bất hiếu quá phải không? Và bây giờ tình thương giữa mẹ và con đã không thể nào còn diễn đạt qua âm thanh hay nụ cười, mà chỉ có thể cảm nhận qua một sợi dây tâm linh của tình mẫu tử mà thôi. Ôi! Ngàn câu thương yêu mẹ cũng không thể nào nói lên hết tình thương và sự hy sinh của mẹ đã dành cho chúng con, bắt đầu từ giây phút chào đời cho đến ngày chúng con trưởng thành khôn lớn.

Hôm mẹ tôi ra đi, bạn đạo người nào cũng khuyên tôi đừng có về nhà liền mà hãy ở lại Đại Hội cầu nguyện cho bà thì sẽ tốt hơn. Theo kinh nghiệm, cũng đã có nhiều trường hợp bạn đạo đang tham dự Đại Hội thì nhận được tin mẹ mất; cũng giống như hoàn cảnh hiện giờ của tôi, và Đức Thầy đã khuyên bạn đạo ấy ở lại. Thầy còn nói với bạn đạo đó là mẹ con hiện giờ đang ở bên con chứ đâu. Đức Thầy giải thích, người tu ảnh hưởng đến người thân quá cố, cũng giống như gia đình có con đi Mỹ và người con bảo lãnh cha mẹ qua Mỹ đoàn tụ. Và tôi tin vào lời Thầy dạy, nên quyết tâm ở

lại, sẵn sàng chấp nhận những gì sẽ xảy ra với tôi trong tương lai.

Mặc dù tôi hiểu sanh li tử biệt là những trạng thái mà con người phải trải qua. Bản thân tôi cũng từng chứng kiến sự đau buồn qua những tiếng khóc náo lòng của những ai đã mất đi thân nhân ruột thịt của chính mình. Và tất cả những cái thấy và cảm nhận đó chỉ thật sự thấm thía, khi nó được xảy ra ở bản thân của mình. Về phần tôi, tôi cũng đã phải chịu đựng những đau thương, mất mát, không khác gì những trận cuồng phong đang xâu xé tâm can, khi phải chấp nhận sự ra đi liên tục của 3 người tôi yêu. Cái chết của người anh thân thương cách đây 2 năm. Sau đó, 6 tháng sau ba tôi qua đời và bây giờ mẹ cũng bỏ tôi ra đi.

Sự ra đi của anh và cha đã cho chúng tôi bài học lớn. Tôi ý thức được con người ta không phân biệt tuổi tác và tuổi nào rồi cũng có thể chết. Mặc dù đã bước vào pháp và cũng thông hiểu rõ về định luật sinh, lão, bệnh, tử, nhưng trong tôi vẫn không thể dứt khoát và thoát khỏi cái nỗi đau dằn vặt cứ thổn thức bên trong. Có nhiều lúc tôi mong muốn mình biến mất trên cõi đời này. Chỉ vậy, phần hồn của tôi sẽ không còn cảm nhận sự đau khổ nữa. Có lẽ vì bản thân hành pháp chưa được thông, nên tâm tư tôi vẫn còn ô nhiễm cấu trần, tạo ra những ý nghĩ thật vu vơ và ngây thơ như vậy.

Trong khi tâm tư đang lan tràn những tư tưởng lẫn lộn thì bỗng nhiên tôi cảm nhận được nơi bộ đầu của mình được rút nhẹ. Giây phút thanh nhẹ đó, tôi thành tâm hướng đến 6 chữ Nam Mô A Di Đà Phật. Càng niệm tôi thấy mình càng nhẹ và cái cảm giác thanh nhẹ này đã mang tôi đến gần với mẹ tôi hơn. Trong giây phút này, bài hát Quý Yêu Thầy được trôi lên từ hội trường cùng với những đóa hoa tình

thương do chính tay của mỗi bạn đạo dâng lên cho Đức Thầy lại làm cho tôi nhớ đến mẹ và Đức Thầy nhiều hơn. Tôi nhớ Thầy viết tặng cho tôi 10 Điều Tâm Đạo và tôi xem đó là lời giáo huấn trong hành trình tu tập của tôi, Yêu Thầy và nhớ thương mẹ quá, mẹ ơi!

Theo tuần tự bước chân của bạn đạo, rồi cũng tới tôi. Cầm trên tay một đóa hoa sen dâng lên Đức Thầy mà tâm tư tôi nhớ về mẹ. Tôi cầu cho mẹ siêu thăng về nơi thanh nhẹ. Trong bầu không khí trang nghiêm cùng với tình thương của bạn đạo hướng về Đức Thầy, nước mắt tôi cứ tuôn tràn cùng với tiếng khóc nức nở nghẹn lời. Tôi ngược mặt lên nhìn ảnh Thầy, và văng vẳng đâu đây lời di chúc của Đức Thầy trôi lên trong tâm thức của tôi: “Dù xác thân tôi không còn sự hiện diện tại thế gian, nhưng phần thiêng liêng vẫn làm việc với các bạn. Tin nơi đó! Như tôi đã và đang làm việc với ông Tư, với Thượng Đế”. Và cứ thế, tôi đặt hết niềm tin và tin tưởng là Thầy đang hiện diện bên chúng tôi trong ngày Đại Hội bởi vì Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp” là do chính Đức Thầy lập ra để giúp cho bạn đạo VN có cơ hội tham gia cùng nhau trao đổi tu học. Và tôi lại càng hiểu sâu hơn là chúng ta chỉ cảm nhận được sự hiện diện của Đức Thầy khi tâm ta buông bỏ hết tất cả lòng tham sân, đua đòi, đố kỵ.....Địa vị để làm gì? Chúc quyền để được chi, khi chúng ta đến và ra đi cũng chỉ hai bàn tay trắng. Nghe lời dạy của Đức Thầy, tôi chỉ nuôi một tâm niệm tu là phải sửa, phải đánh đuổi hết tất cả tánh hư, tật xấu, phải buông bỏ tham mê vị kỷ và dừng hành một đường thẳng tiến trở về nguồn cội.

Sau buổi lễ dâng hoa cho Đức Thầy, tôi nhận được tin báo là mẹ tôi đã trút hơi thở ra đi rất nhẹ nhàng với khuôn mặt tươi như đang nở nụ cười mãn nguyện. Tôi rất mừng và thăm

Đặc San Vô Vi

cảm ơn Thầy, cảm ơn Bè Trên và tất cả bạn đạo đã hướng tâm giúp mẹ tôi ra đi thanh nhẹ. Và bây giờ, tâm tư tôi nhẹ hẳn. Chỉ cần mẹ thanh nhẹ ra đi thì tôi xin chấp nhận hết tất cả những lời than trách thị phi vì sự vắng mặt của tôi trong ngày mẹ ra đi.

Đại Hội xong, về lại Việt Nam, tôi giải thích hết mọi sự việc cho gia đình nghe và mấy anh chị trong nhà đã thông cảm và không trách tôi. Bởi vì gia đình tôi tin Trời Phật, tin nhân quả. Riêng về bà con láng giềng, họ chỉ nhìn tôi bằng một cặp mắt của một người đời, một đứa con gái út bất hiếu đã không về nhà khi mẹ hấp hối ra đi. Tuy vậy, tôi bằng lòng chấp nhận hết những thị phi, sỉ vả và chỉ đáp lời nhỏ nhẹ với họ một khi câu hỏi tại sao không về khi mẹ hấp hối được đặt ra? Và câu trả lời của tôi là con cũng nhẹ nhàng, tất cả chỉ vì hoàn cảnh mà thôi.

Chuyện mẹ tôi ra đi, theo thời gian, từ từ đi vào quên lãng. Cho tới khoảng 3 tháng sau ngày mẹ mất, sau khi công phu xong, tôi ngủ và thấy mình bay lên một cảnh giới đẹp với ánh sáng rực rỡ, sáng đến mắt tôi bị chói. Và trong làn ánh sáng đẹp ấy, tôi thấy mẹ tôi từ từ xuất hiện, mặc một bộ đồ trắng như những bà tiên. Theo sau mẹ tôi có một vị nào đó mà tôi không biết. Gặp lại mẹ tôi vì quá mừng, nên quên là bà đã mất. Tôi kêu lớn lên “Mẹ ơi! Con ở đây nè”. Rồi tự nhiên thấy mẹ đứng kế bên tôi. Mẹ cười thật đẹp và tôi hỏi một cách ngỡ ngác. Ủa sao mẹ ở đây? Mẹ nói thì con xin cho mẹ về đây mà. Lúc này tôi mới hiểu, thì ra mẹ đã mất. Trong giây phút này, tôi thật mừng, mừng đến độ vỡ tung đầu óc. Sau đó mẹ nói là chỉ báo tôi biết, để tôi yên tâm tu và đừng cảm thấy ray rứt khi đã không ở bên bà vào những ngày cuối của cuộc đời. Nghe mẹ nói, nước mắt tôi lại rơi, trong lòng vừa mừng vừa nhớ

đến mẹ. Sau đó mẹ nói, mẹ phải đi vì không ở lâu được và cứ thế rồi hình ảnh mẹ tôi từ từ tan theo làn ánh sáng. Lúc đó, miệng tôi kêu với theo. Mẹ.... Mẹ...Mẹ ơi! Bởi vì tôi còn nhiều lời muốn nói thêm với bà. Thế là tôi giựt mình thức giấc.

Ôi! Giấc mơ thật nhiệm mầu, nhưng tôi không biết giấc mơ ấy có thật hay không? Làm sao chúng nghiệm được? Thôi thì chỉ cố gắng vượt lên cho chính mình để rồi một ngày nào đó tôi sẽ chứng minh điều đó là sự thật.

Cuộc đời này mong manh lắm các bạn đồng hành của tôi ơi! Chúng ta cần có một sự lựa chọn, trong thanh tịnh và sáng suốt. Lựa chọn đi về nơi thanh nhẹ, lựa chọn lo cho phần hồn trở về nơi đời đời, bất diệt. Vậy ngay trong giây phút này, chúng ta hãy cố gắng buông đi cái gánh nặng của động loạn thế gian. Bởi vì tham lam, ích kỷ đã tồn tại và đeo đuổi chúng ta qua nhiều kiếp. Hãy làm chủ lấy bản thân, đừng để chúng nó lộng quyền đeo bám nữa. Hãy dừng hành nắm lại chủ quyền và làm tròn bổn phận của một chủ nhân ông, chịu trách nhiệm với cái tiểu thiên địa này. Hãy quay về quê mẹ, nơi có Cha, có Mẹ, có Thầy có càn khôn vũ trụ dìu ta tiến bước.

Trần Thúy Hồng.
Long An – Cần Đước

Mẹ Tôi

Năm 10 tuổi tự nhiên trong tôi có ý nghĩ muốn tu, mặc dù chưa khái niệm được chữ tu là gì?... Chỉ có thể hiểu được ăn ở hiền lành, làm điều tốt đẹp và hiểu được lý Đạo lẽ Trời như các bậc Thánh nhân.

Dòng đời trôi qua vì phải sống trong gia đình buôn bán, tất bật chuyện hằng ngày, tôi đã không phải suy nghĩ vẩn vơ, chỉ biết đi học và phải phụ lực với cuộc sống gia đình.

Tháng 10/1977 tôi có cơ duyên gặp Pháp lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp (PLVVKHHBPP) cũng là thời điểm tôi được đi làm sau khi tốt nghiệp phổ thông, sự chuyển biến của cô bé 18 tuổi phải đối mặt với đời của xã hội mới và chập chững bước chân vào Đạo. tôi đã luôn ngưỡng mộ người đi trước, muốn được học hỏi, hiểu nhiều, nhưng thật sự với tôi luôn hạn hẹp về thời gian và gia cảnh lại không thoải mái dễ dàng. Mặc dù vậy tôi vẫn dốc sức dốc lòng say sưa hành pháp, tôi đã phải trăn mình hứng chịu roi đòn, thậm chí bị cây song hồng gài cửa gõ lên đầu đang lúc ngồi thiền, cho uống bùa để giải vì nghĩ con mình bị mê hoặc. Nhưng tôi đã không hờn trách bởi tất cả vì tình thương, sự thương yêu của bậc sanh thành dành cho đứa con còn khờ dại. Cho đến ngày nay có thể nói tôi vẫn đang vững tin trên mỗi bước chân đi, bởi ý chí, niềm tin là tất cả.

Qua bao thăng trầm cuộc sống, vinh nhục cuộc đời, thành công cũng có thất bại cũng ê chề, nếm đủ mùi vị chua cay, lòng tôi giờ đây như lắng đọng và tâm niệm một điều

phải ráng lo tu và chỉ có tu như Đức Thầy đã nói : “Chỉ có tu mới giải quyết được tất cả...”

Buổi đầu gặp mặt trong chuyến thăm Đức Thầy ở Singapore 2004. Đức Thầy đã nhìn Tôi và nói : “Con được qua đây là may mắn lắm...” tôi cứ nghĩ suy chưa hiểu, bởi nếu may mắn thì không chỉ riêng Tôi, nhưng mãi sau tôi mới có thể đoán được Đức Thầy đã giải cho tôi về chuyện uống bùa để có được nhẹ nhàng cho bước đi kế tiếp.

Cha tôi đã mất năm 2007 do ung thư đại tràng, trước khi Cha mất tôi đã xin diện kiến Đức Thầy tại phòng riêng ở Đại Hội năm 2006 “Hội Tự Vinh Quang” vì sợ lúc lâm chung bị hành xác đau đớn nên đã xin Người giúp cho Cha được ra đi nhẹ nhàng nhưng luật nhân quả đương nhiên Cha phải gánh. Đức Thầy đã nói : “Con cứ Niệm Phật rồi mọi việc sẽ qua và tốt đẹp..” Nghe lời Người tôi đã thành tâm Niệm Phật.

“Ba có chết không Lan (tên thường gọi ở nhà của tôi)... Con lo cho Ba ghen Lan...” Cha đã nhìn tôi và nói trước phút lâm chung. Thật diệu kỳ như đã an bài sắp đặt và đúng với điều báo trước, Cha tôi đã ra đi nhẹ nhàng sau khi gặp người thân.

Cha Mẹ tôi đã lập nghiệp từ tay trắng, Mẹ tôi luôn là người mạnh mẽ tiên phong, tất bật tảo tần, chịu thương chịu khó, hầu như bà không đầu hàng số phận, dám nghĩ dám làm và chị em chúng tôi cũng thừa hưởng được đức tính của bà: năng động, cần mẫn và kiên định.

Cách đây 15 năm Mẹ tôi đã cắt bỏ một bên ngực trái do bị ung thư, buổi đầu bà rất bi quan cuộc sống, nhưng dần dần có sự cảm thông và còn biết bao người cũng đồng

chung cảnh ngộ nên bà đã lấy lại tinh thần, bình thường cuộc sống. Với tuổi đời gần 70, bà đã tự mình lái xe Honda từ Bình Dương đi Sài Gòn để thăm khám bệnh suốt mấy tháng trời để đến khi mổ bà cũng tự mình sắp xếp nhờ người chăm sóc và gia đình chỉ đến thăm và đưa đón bà về.

Chiêm nghiệm cuộc sống phù du, ranh giới giữa sự sống và cái chết đã khiến Mẹ tôi nghĩ suy không ít, mở tâm, mở lòng có thể bằng tất cả để cống hiến và phục vụ, Mẹ tôi đã luôn sống hết mình bằng chính khả năng và sức lực.

Sự cố xảy ra cách đây 2 năm do tai biến mạch máu não, nếu phải nhìn lại Mẹ tôi hoàn toàn khác hẳn, từ một người năng nổ, chủ động lo toan giờ đây bà như một trẻ thơ chỉ biết vui cười trong câu niệm phật và tôi như được đóng vai người Mẹ bằng tất cả tấm lòng lo lắng thương yêu. Giờ đây tôi có thể hiểu được tất cả đều nằm trong định luật vay trả tuần hoàn, tất cả đều được an bài sắp đặt. Sau tai biến, sự thể hiện ngôn từ đối với Mẹ tôi là không phải dễ nhưng người đã phải hết sức cố gắng để thốt lên câu: “Má thương con...” với đôi dòng lệ chảy, lòng tôi se thắt lại...Mẹ ơi! Mẹ của tôi, người Mẹ đã cùng vui cùng sống ngày ngày, cùng một lòng hướng thượng và có chung cội nguồn của gốc đạo tâm.

Hơn như thế tôi còn một người Mẹ, Người đã luôn hiện hữu trong tôi, mỗi mỗi phút giây Người là hơi thở sống còn, là niềm tin, Người là tất cả. Mỗi bước chân đi, tôi như được Người dìu dắt, luôn được Người chuyển hóa tâm tôi, Mẹ yêu ơi! Mẹ của con ơi, nhớ về Người con chỉ biết rơi nước mắt và bằng tất cả để đáp lại sự thương yêu của Mẹ hiền. Chỉ là hoài ức nhưng thật sự trong tôi luôn sống động, từng ánh mắt, nụ cười, từng biểu cảm và lời vàng tiếng ngọc.

Sự trở về thăm lại quê hương Người đã để lại ấn tượng khó quên trong lòng của đàn con đại từ Á đến Âu, mỗi mỗi từng người khi nhắc lại như có thể đưa vào trang lịch sử. Riêng tôi không bao giờ quên được ánh mắt của Người trước phút chia tay.

Giờ nhớ lại một ngày trước khi Người và đoàn rời khỏi Việt Nam tức là ngày 25/03/2009. Tuy đã 7 năm nhưng tôi tưởng chừng như mới hôm qua. Các anh chị ở các tỉnh thành đổ xô kéo về, người trong kẻ ngoài khách sạn Newworld, tất cả đều rộn ràng nhộn nháo. Riêng chị em Bình Dương chúng tôi đã khởi hành lúc 4:00 giờ sáng, khi đến khách sạn cũng vừa mở cửa và chúng tôi đã nghiêm nhiên chiếm cứ một vùng ở lobby, cứ trông ngóng về hướng thang máy, nơi duy nhất Người và đoàn có thể ra vào. Suốt ngày như thế bỏ ăn uống cứ ngóng trông và mong đợi, mặc cho các anh chị trong đoàn đánh lạc hướng là Người đã đi rồi, đã rời khỏi Việt Nam. Có một số đồng anh chị đang chờ đợi ở sân bay để tiễn đưa Người vì có nguồn tin Người trở về Mỹ Quốc ngày 25/03/2009. Cứ như thế liên lạc cho nhau, người ở sân bay, kẻ nơi khách sạn: “Đi chưa ...? .. Chưa đi!...” Chị em Bình Dương khẳng định chưa đi vì đã tận mắt nhìn thấy vali hành lý vẫn còn ngổn ngang trong phòng của Bà Tám và các anh chị trong đoàn ở khách sạn đối diện, hơn nữa các anh chị và Bà Tám đã luôn lai vãng và di chuyển đồ tập trung một nơi để tiện việc lên đường.

Đến chiều tối số người dần dần vắng bớt, có một số đặt phòng tại khách sạn Newword với hy vọng có thể gặp Người khi ăn sáng, còn chị em Bình Dương chúng tôi thuê phòng ở khách sạn đối diện và xin được gần phòng Bà Tám và anh chị trong đoàn. Chúng tôi với tư thế nghe ngóng thăm dò cho nên

Đặc San Vô Vi

chỉ ngủ với giắc ngủ chập chờn (*nói thật giờ nhớ lại tôi vẫn còn thấy tức cười bởi có nhiều pha ngoạn mục*).

Trời còn tờ mờ sáng chúng tôi lại khăn gói qua khách sạn của Người đang ở tiếp tục ngóng trông. Như chúng tôi, các anh chị bạn đạo ở các nơi cũng có mặt để đánh lễ và tiễn đưa Người, một số ở sân bay, một số đợi chờ nơi khách sạn, quang cảnh cũng nhộn nháo, ồn ào, đông đảo không thua gì lúc đón rước Người. Giờ khắc quan trọng đã đến, Người từ thang máy đi ra và không khí lại náo động xôn xao (*có thể nói không còn tôn ti trật tự*) có một chị tiên tới “bẹo má” Người để “Nựng” có người ngang nhiên chặn đường Người bởi quá khát khao sau nhiều ngày không gặp và đây là cơ hội có một không hai. Riêng chị em Bình Dương và một số người đứng thành hàng dài một bên ra ngoài cửa của khách sạn.

Tôi đã nhìn Người không phút giây xao lãng và tôi đã được ân ban, Người đã trao ánh mắt thân thương với đôi dòng lệ chảy, đôi môi run run, Người vẫy tay chào và tôi đã đón nhận bằng suối lệ tuôn trào, tôi đã khóc như chưa bao giờ được khóc, dõi theo Người từng bước chân đi, tôi lặng đi theo bóng dáng của Người, chợt nghe “Tu ơi...Lan ơi...lẹ lẹ lên xe..” lên xe để theo kịp xe của Người, mặc dù điểm đích là phi trường nhưng vẫn phải bám sát để nhìn ngắm Người bằng xương bằng thịt, và sự hiện hữu của Người chỉ còn trong giây phút cuối.

Đến phi trường cảnh quang có thể nói như “rừng người” khiến cho người bên ngoài thắc mắc lên tiếng: “đưa ông lớn nào đi mà dữ vậy..” và ngay cả chị Bê cũng nói: “Chị đi nhiều nhưng chưa nơi nào như Việt Nam, quá nhiệt tâm, nhiệt tình...” Thật sự

phải nói Việt Nam chúng tôi quá khát khao về Người, bởi khao khát nên đã xảy ra những cảnh không còn lễ nghi, trật tự....

Giờ phút phải đến, Người đi, kẻ ở lại tạm biệt và chia tay. Trải qua bao năm tu học, được nghe triết lý sống động của Người tôi hiểu được mọi sự ở đời đều nằm ở chữ “Duyên” nhưng tùy theo tốt xấu, tùy tâm thức để có thể biến từ nặng thành nhẹ, dữ hóa lành. Tôi được “phước duyên” có hai người Mẹ đã điều luyện và hỗ trợ cho tôi về tinh thần và cả lĩnh vực tâm linh, nên đã nhủ thầm bằng tất cả để đáp đền ân phước và để không uổng kiếp làm người.

Cách đây 6 năm, tôi đã hai lần bị giật dây chuyền, nhưng may mắn là không mất logo. Lần thứ nhất giữa trưa đang chạy xe tôi nghe như có ai sờ vào cổ mình, tôi ngoáy đầu nhìn lại thì cặp sát bên tôi hai thanh niên chạy xe thật chậm, trong tích tắc tôi chỉ với suy nghĩ xin giữ lại logo, nên không phản ứng chống cự hay hoảng hốt, với phản xạ tự nhiên tôi đã ngoẹo đầu kẹp cổ thì lạ thay người thanh niên đã bấm dây chuyền, nhưng chỉ rút nhẹ từ từ như sợ tôi bị trầy cổ, lạy xong họ đưa lên cho thấy dây chuyền như khoe chiến tích, tôi dừng xe và hỏi họ nhưng vẫn hy vọng còn lại logo, tôi sờ vào chỗ ngoẹo đầu, thật may mắn logo vẫn còn nằm yên đó, tôi chợt rơi nước mắt và thầm cảm ơn được sự chứng tâm và được giữ lại logo.

Lần thứ hai cách sau đó gần một năm, tôi đang đi chợ về phía bờ sông, tự nhiên cảm thấy có sự bất thường, tôi nhìn lại phía sau hai thanh niên đi xe phân khối lớn trờ tới cặp theo, tôi vẫn phản xạ tự nhiên theo tư thế cũ ngoẹo đầu, họ đã bấm vào cổ tôi bị trầy sưng, nhưng chỉ rút móc khóa rồi phóng bỏ chạy, với phản xạ tự nhiên tôi sờ vào cổ, dây chuyền và logo vẫn còn nguyên. Người đi

đường có hỏi “chuyện gì vậy...?” tôi chỉ cười mà không nói....thật sự cả hai lần tôi được duyên may.

Mẹ yêu ơi! Con xin cảm ơn Người, đã yêu thương và vun đắp cho con, đã cho con những điều tốt đẹp, đã cho con sự hiện hữu ở thế gian này, Người đã đi và Người còn ở lại, cả hai Mẹ hiền luôn hiện diện ở tâm con.

Con kính xin khấu đầu lạy Mẹ bởi có những giây phút lỗi lầm, những phút giây làm buồn lòng Mẹ, xin thứ tha cho đứa con khờ.

Bình Dương, ngày 08-05-2016

Ngô Nguyệt Thanh

Chung Quy Luận Xét Di Đà

Chung quy luận xét Di Đà

Đơn sơ sáu chữ vậy mà minh tâm

Sanh rồi lại diệt chẳng lầm

Vô cùng tiến hóa siêu tâm đạt thành

Vòng quanh thế giới thực hành

Dạy cho thiên hạ rõ ràng đường đi

Tu là chịu học chịu thi

Chẳng vì lẽ mọn nhưng vì tâm linh.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Dự Đại Hội Du Hành Đạo Pháp Tại Lào

Cảm nhận lần đầu đi dự Đại Hội tại Lào 2015.

Khi được ông xã rủ đi dự Đại Hội một lần cho biết và sẽ được hưởng thanh điền của Tổ Thầy rất nhẹ nhàng và giải bớt được động loạn phiền não của cuộc sống, mình cảm thấy mơ hồ và không tin, vì mình suy nghĩ bản thân đang bệnh, căn bệnh nhức đầu như búa bổ ngày nào cũng hành hạ mình, chỉ biết ôm đầu than đau, uống bao nhiêu thuốc cũng không bớt đau. Mình còn phải lo cuộc sống gia đình, lo cho con cái còn nhỏ đang tuổi ăn học, với lại kinh tế gia đình cũng không dư giả nhiều, bởi vì vợ chồng vừa trải qua một khoảng thời gian làm ăn thất bại, vẫn còn nhiều việc phải đương đầu với khó khăn về tiền bạc nên đi một lúc hai người mình cảm thấy hơi tiếc. Vì không biết đi như thế có được hiệu quả gì không? Còn phải lo lắng mọi việc ở nhà không yên tâm đi chút nào cả, và mình nhất quyết không đi.

Tội nghiệp cho ông xã mình cứ năn nỉ đi hoài, ông xã nói với mình rằng: “Vợ chồng mình cứ cố gắng lo tu đi, rồi mọi việc sẽ có Bè Trên và Tổ Thầy chứng giám che chở cho mình qua cơn hoạn nạn, em cứ yên tâm đi với anh một lần cho biết, đừng do dự nữa, anh đã đăng ký rồi!” Thế là mình đành chấp nhận, nhưng mình đã có suy nghĩ trong đầu rằng, đến ngày đi mình sẽ giả bệnh nặng hơn để khỏi phải đi, thật ra mình sợ đi xe vô cùng,

thấy xe là đầu mình nhức quay cuồng và buồn nôn lắm, nên mình đã quyết định là giả bệnh không đi dự Đại Hội thế là xong.

Nhưng không hiểu sao, đến ngày đi mình lại không từ chối, và thế là chuân bị thuốc men đầy đủ, vui vẻ lên xe đi cùng ông xã rất bình thường, không sợ như lúc đầu suy nghĩ. Đi từ sáng cho đến tối là tới nơi mà mình không thấy mệt chút nào, trước lúc đi một ngày, mình chỉ biết nằm võng ôm đầu nhức, cả nhà ai cũng lo lắng khi biết mình đi xa như vậy, nên ai cũng can khuyến đừng đi xa trong lúc đang bệnh, vậy mà mình không hiểu sao đến lúc đó mình lại vui vẻ đi theo ông xã không chút do dự. Đó là cả một hành trình và suy nghĩ của mình trước lúc đi dự Đại Hội cùng ông xã.

Ngày đầu tiên bước vào Đại Hội, đầu mình vẫn còn đau nhưng nghe dễ chịu hơn lúc ở nhà, và vẫn phải uống thuốc đều đều không bỏ cử. Sau khi bước vào hội trường để làm lễ khai mạc Đại Hội, khi Ban Tổ Chức mời tất cả bạn đạo đứng lên nghiêm trang để chào Thầy Tổ, mình chấp tay lại đứng lên và cảm thấy chao đảo như mới vừa bước xuống thuyền vậy, mình cố gắng trụ lại để đừng bị ngã và niệm phật. Đó là cảm nhận đầu tiên của mình.

Đến ngày thứ hai của Đại Hội, mình được tiếp xúc với cô chú anh chị em bạn đạo, những người đã tu lâu năm và chứng nghiệm được những điều màu nhiệm, đã truyền lại và giải tỏa được cho mình rất nhiều khúc mắc trong cuộc sống, cả đời lẫn đạo, mình cảm nhận sâu sắc những lời động viên an ủi rất chân tình, đúng là một món quà vô giá, mình nghĩ Thầy Tổ và Bè Trên đã ban tặng cho mình, nên mình cảm thấy người lúc nào cũng vui vẻ, thoải mái, bớt lo nhiều lắm, mình cũng được nghe nói có một bạn đạo muốn đi dự

Đại Hội mà Mẹ và chồng không cho, phải cố gắng lắm mới đi được, nhưng đi trong tâm trạng lo lắng vô cùng, thật tội quá! Và mình tự thấy xấu hổ vì mình có phước mà không biết hưởng, vì coi thường chuyện đi dự Đại Hội còn làm khó với ông xã không chịu đi. Suy nghĩ lại mình thấy thương ông xã nhiều lắm. Đó là ngày thứ hai của Đại Hội mà mình rút ra được những bài học quý báu.

Đến ngày thứ ba, kết thúc Đại Hội. Sáng cũng vào hội trường học bài đến trưa về phòng nghỉ, mình nghe phía sau gáy ngứa và châm chích quá, mình sợ mới nói với ông xã, thế là ông xã cười và nói:” Đó là Tổ Thầy giải trọc cho em đó” Và mình vô tâm gọi sạch sẽ để buổi chiều dự lễ kết thúc Đại Hội. Sau khi tắm xong mình cảm thấy trong người nhẹ nhàng thoải mái, mình nói với ông xã: “chiều nay em sẽ không uống thuốc nữa để coi em bớt bệnh không?” Ông xã nói: “ừ, em thử không uống coi như thế nào” Vậy là buổi chiều dự Đại Hội mình tỉnh táo không mang theo thuốc nữa, không hiểu sao có động lực nào thúc đẩy mà mình lại có can đảm bước lên để tâm sự cùng Thầy và bạn đạo, nói lên được những suy nghĩ nông cạn của mình, nói xong mình xấu hổ quá ai cũng cười làm mình ngượng luôn. Đó là những cảm nhận chân thật nhất của mình khi lần đầu được đi dự Đại Hội.

Chân thành cảm ơn tất cả những bạn đạo và Ban Tổ Chức Đại Hội đã tạo cơ hội cho những người còn non kém như mình đến dự để được học hỏi, và ngày càng tu tiến trên con đường Đạo Pháp.

Thanh Mỹ Lợi, Ngày 10-04-2016

Bùi Thị Phương Hồng Yến

Sài Gòn, ngày 23 tháng 8 năm 1969

Lưỡng điền âm dương họp một nhà
Vía hồn chung đúc sống bao la
Đường đời sanh dục bao giờ dứt?
Khốn cảnh luân phiên hiện ý tà.

Sống thời kết hợp phân qua
Chết thời phân tán thân tà quy nguyên
Duyên lành ước được sánh duyên
Tái sanh dương thế lập tiên căn cơ
Hồn sa địa ngục bất ngờ
Trung ngươn mới được tái nhờ nôi duyên
Tùy nơi gia thế diệu huyền
Kẻ tu được phước tùy duyên Phật Trời
Sắc không không sắc tách rời
Cõi Âm rung động cõi Trời thánh thơ
Thế gian lắm lý lắm lời
Luận đi xét lại không rời giả tâm
Bày ra cúng tế ngấm ngấm
Nội tâm ước được thì thâm Phật Tiên
Cầu cho được sống triền miên
Nhưng không biết được việc tiên căn cơ
Chi lo tạm bợ mong chờ
Ởn Trên phù hộ lòng mơ Tiên Rồng
Tham lam chống trả bất công
Ước mong toại nguyện tạm tòng đó thôi
Tại sao đi đứng lại ngồi
Do đâu kết tập thâu hồi nội tâm
Chúc cho các bạn vui tâm
Do đâu tạo cảnh sai lầm thế sanh?
Từ tâm tiếp đón duyên lành
Trăm người như một tạm hành thế gian.

Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

Quân Bình

Kính thưa Bạn đạo,

Theo hình Dịch lý học: Thái Cực phân ra Lưỡng nghi là Âm Dương. Bên đen là Âm tượng trưng cho Đất và bên trắng là Dương tượng trưng cho Trời. Lưỡng nghi sanh ra Tứ tượng (trong Âm có Dương như **Trái Đất trong lòng có chứa khối lửa**, và trong Dương có Âm là **trên Trời lại có Nhật Nguyệt Tinh?**). Tứ tượng sanh ra Ngũ Hành, và Ngũ Hành phân ra Bát Quái là bốn phương tám hướng hóa sanh muôn loài vạn vật. Cổ nhân dạy: "**Cần khôn tựa thị mao đầu thượng, Vũ trụ nằm trong hột cải mồng**", nếu quả đúng như thế thì sống trong Trời Đất cho dù là một sinh vật nhỏ bé cũng chung cùng nguyên lý Âm Dương như thế gọi là tiểu thiên địa.

Từ đó suy ra cơ thể con người cũng không ngoại lệ, "**Nhất bản tán vạn thù**" một giọt máu đào phân ra Âm Dương, **nhất Dương chi khí nhẹ thăng lên làm tinh thần, nhất Âm chi khí nặng giáng xuống thành vật chất**. Âm Dương sanh ra Tứ Tượng, Tứ Tượng sanh ra Ngũ Tạng phân định bốn phương tám hướng, kế tục nhau sanh ra bản thể con người. Điều này giúp cho chúng ta có khái niệm rằng: Tiểu linh quang xuống thể mang xác con người trên dưới Âm Dương không được quân bình, nhìn vào hình thấy bên trắng là Dương tượng trưng cho Hồn, thì bên trong lại có chấm đen là Âm làm "**mê đắm ngũ**

uẩn"(1), khiến ngũ quan hướng ngoại mê lầm ngoại cảnh. Còn bên đen tượng trưng cho thể xác (Vía) thuộc Âm, lại có chấm trắng thuộc Dương Hỏa dấy động bên trong "**nên ruộng tâm của chúng ta chứa đầy lửa tham dục**"(2). "**Nhập sanh dục**" hình thành ham muốn và tham vọng thúc đẩy con người phấn đấu không ngừng, phát triển vật chất xây dựng xã hội nhân quần.

Đạo học dạy hướng lên Thiên Tượng, còn Nội Kinh dạy về Địa Tượng... Đạo không thể xa đời và đời lại cần có đạo, Pháp lý Vô vi đời đạo song tu để đưa con người đi đến thiện mỹ. Hằng ngày hành giả Vô Vi ăn ba bữa: sáng, trưa, và chiều. Khi thực phẩm vào dạ dày tiêu hóa, sau đó ngũ tạng lục phủ hấp thụ dinh dưỡng chế biến thành khí huyết tinh ba để nuôi cơ thể. Phổi hít dưỡng khí nạp oxy vào máu, rồi đưa vào tim bơm đi cung ứng cho các nơi, ngoài ra nhịp thở còn giúp cho cơ hoành lên xuống thường xuyên, tạo thành nội khí bên trong làm hưng phấn cơ tạng, hiệp cùng thần dẫn khí huyết đi khắp nơi oxy hóa thành năng lượng nuôi từng tế bào trong cơ thể. Khí huyết lưu thông tổng cự nghinh tân hoàn hảo thì trong người mới được khỏe mạnh, làm việc xây dựng gia đình và phụng sự cho xã hội.

Đức Thầy dạy hành giả Vô Vi Soi Hồn và Pháp Luân Chiếu Minh trong sáu tháng đầu để khơi dậy hai điểm Âm Dương của lúc ban đầu. Khi mạch điện Hỏa Luân Xa tại chữ Nam và Thủy Điện Luân Xa tại chữ A sống động thì hành giả mới bắt đầu ngồi thiền. Thời Tý 12 giờ khuya là lúc **Trời Đất thông khai**, hành giả VôVi thức dậy ngồi thiền kết hợp ba thời: Mẹo, Ngọ và Dậu

Đặc San Vô Vi

thành chu kỳ "**Thiên sanh ư Tý**", nghịch chuyển chơn tinh **thượng thăng tiến, đưa vong linh trở về thượng thiên thế giới** để làm nghĩa vụ thiêng liêng.

Hành giả Vô Vi tập Soi Hồn: co lưỡi, răng kè răng, ngậm miệng, mắt nhắm lại ý nhìn ngay trung tâm giữa hai chân mày thẳng tới trước là bệ ngũ quan để khai khiếu huyền quang... Trong Tuần Báo Vô Vi (TBVV) số 245 Đức Thầy dạy rằng: "**Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai, là hòa hợp với Pháp Luân Thường Chuyển của càn khôn vũ trụ**", phần Hồn nương theo đó xuất ra khỏi bản thể, để vào Thiên Định đánh lễ Phật học đạo, và Pháp luân Chiếu Minh là hỗ trợ cho hồi quang phản chiếu trở về ổn định ngũ tạng và mở đường cho Nhâm Đốc tương thông. Trên Đốc Mạch gồm có tam quan là: Mạng Môn Quan, Hiệp Tích Quan, Ngọc Châm Quan; để giữ cho cơ thể quân bình nên tạo hóa đã an bày trên Nhâm Mạch cũng có tam cung là: Thiên Cốc Cung, Ứng Cốc Giáng Cung, và Linh Cốc Cung.

Đức Thầy dạy: "**Pháp Lý Vô Vi là Pháp Quân Bình**", hành giả công phu hành pháp cho Mạng Môn Quan thông thẳng hoa kết thành mây lành nâng Hồn lên tầng thứ nhứt để thừa tiếp thanh quang điện lành ngoài đại thiên, hồi quang phản chiếu trở về cho Thiên Cốc Cung sáng. Rồi hành giả tiếp tục hành pháp cho đến khi nào Hiệp Tích Quan thông đưa Hồn lên tầng mây thứ nhì, và phản chiếu trở xuống cho Ứng Cốc Giáng Cung phát quang. Còn Linh Cốc Cung dưới hạ thừa nặng nề lại gần Đôn Điền, nên đòi hỏi hành giả phải kiên nhẫn công phu, khừ trực lưu thanh làm công

quả cho bản thân, và lập hạnh công trình sửa tánh vv... Công phu, công quả, công trình đầy đủ để giúp cho Linh Cốc Cung mau sáng.

Lúc Đức Thầy còn tại thế, có người cho Thầy ba phải? Đức Thầy nói tôi không ba phải mà là tám phải, vì Thầy là người tu hành đặc đạo hội nhập vào chân lý vô cùng, nên chuyện gì đối với Ngài cũng phải cả. Còn riêng tôi lúc ngòi thiên cảm giác thanh nhẹ, sau cơn thiên giác trở về thực tại tánh nào tật đó, vẫn mãi mê trong cái ta eo hẹp nên nhìn thấy việc gì cũng sai trái, và tham sân si còn đeo đuổi theo tôi vào tận trong giấc ngủ. Thánh Nhân dạy rằng: "**Chẳng huyền cũng chẳng ảo chi - Chẳng thời nông cạn chẳng thời sâu xa - Một nền đạo lý bao la - Gắng công tìm đến ắt là thấy ngay**", tu hoài mà vẫn chưa thấy đạo lý bao la, chỉ vì tôi chưa đủ gắng công tìm đến? Và trong Pháp Bảo Đàn Kinh Đức Lục Tổ dạy rằng: "**Chẳng phải gió động, cũng không phải phướng động, ấy là tâm của tôi động**". Khi Âm Dương chưa quân bình, ngũ tạng chưa ổn định thì khó mà thích nghi với ngũ hành ngoại giới, nên nhìn chiếc lá rơi, một áng mây lang thang, một luồng gió thoảng, hay một âm thanh khe khẽ cũng làm cho tâm hồn tôi xao xuyến.

Trong TBVV số 264 Đức Thầy có dạy: "**cái ruột cung ứng điện năng cho khối óc, cho nên chúng ta lo cái óc và lo cái ruột**". "**Soi Hồn là tập trung, khí điện trung tâm bộ đầu phát triển đi lên, hòa hợp với tinh ba của vũ trụ, và Chiếu Minh để làm cho bộ ruột được thanh lọc điều hòa. Hai cái đó hòa hợp thì cái Vía**

mới nhẹ" và "Đó, cái khó là khó đẹp nhứt là cái phần hạ trí và hạ thừa". Hằng ngày hạ thừa phải đón nhận thức ăn vào nuôi cơ thể nên rất nặng nề, Đức Thầy khuyên: "**dục tốc bất đạt**", vì vậy mà ngoài việc hành pháp, tôi thực hành thêm pháp phụ Đức Thầy truyền dạy hỗ trợ việc công phu hành pháp mà không làm thôi thúc đến Đon Điền. Từ từ **chấn động khối óc cho đến cơ tạng hướng thượng** giúp Ngọc Châm Quan thông lên kết thành mây lành nâng Hồn lên tầng cao nhứt. Trên thượng tầng sắc giới này Linh Hồn mới có đủ sáng suốt chiếu xuống hạ tầng dục giới cho Linh Cốc Cung sáng. Khi tam quan thông và tam cung đều sáng thì Nhâm Đốc vận hành thông suốt khứ trực lưu thanh liên tục giải lần nghiệp tâm.

"**Long tùng hỏa ký xuất**", người xưa ví Đốc Mạch như Rồng phun nước tinh ba Âm Thủy lên nuôi khối óc, trong Âm có Dương là trong Âm Thủy có mang theo một phần Dương lên hoàn trả lại cho Dương. "**Hỗ hướng thủy trùng lai**", còn Nhâm Mạch được ví như Hồ mang Dương Hỏa Thần quang xuống hỗ trợ hạ thừa, trong Dương có Âm là trong Dương Hỏa có mang phần Âm xuống hoàn lại cho Âm. Hành giả Vô vi ngồi thiền xuất Hồn đánh lễ Phật học đạo và Pháp luân Chiếu minh phản chiếu trở về giáo hóa vạn linh, như **Long thăng Hồ giáng, Rồng chầu Hồ phục, thân phóng**, hít vô thở ra...khứ trực lưu thanh mãi như thế để hoán trả từ từ hai điểm Âm Dương trở về nguyên vị. Cho đến khi nào bên phải còn một màu đen là Thuần Âm, và trên trái chỉ còn một màu trắng là Thuần Dương. Thuần Dương thì ngũ uẩn giai không hòa cùng Thiên "**học từ bi và thực**

hiện từ bi", bang bố tình thương đạo đức cho vạn linh, như Cha Trời ngày đêm hà hơi tiếp diễn cho muôn loài vạn vật. Còn Thuần Âm thì phước điền tươi tốt, như hoa sen từ bùn dơ nước đục vượt lên trên bao quynh rũ thế gian lập hạnh hỷ xả như Địa Mẫu thì Nhâm Đốc chạy tròn vòng kết hợp hai vòng Thiên Địa thành hệ thống Thiên Địa Nhân, như Đức Thầy dạy trên logo Vô vi???

Nghe băng thuyết giảng của Đức Thầy có bạn đạo hỏi rằng: Pháp Luân Chiếu Minh bắt đầu từ số 12, tại sao không được bắt đầu từ một số nào khác? Thầy dạy là: "**tính theo 12 con giáp...**". Đức Thầy dạy Pháp Luân Chiếu Minh gồm có 78 hơi, hít vô thở ra tính là một hơi, và được chia thành 12 phần như sau: phần 1 thở đếm từ 1 hơi tới 12 hơi, nghỉ vài giây rồi thở hết ra xẹp bụng, mới bắt đầu làm phần thứ 2 là thở đếm từ 1 hơi tới 11 hơi, rồi 1 tới 10, 1 tới 9, 1 tới 8, 1 tới 7, 1 tới 6, 1 tới 5, 1 tới 4, 1 tới 3, 1 tới 2, và phần sau cùng hít vô thở đếm 1... Đức Thầy dạy chúng ta dụng Pháp Luân Chiếu Minh để ổn định lại hạ thừa cho tứ hải quy gia, hình như để kết hợp Địa Chi thành trật tự quy dần trở về 1 "**Thâu thì lui vào ẩn nơi u mật**"(3)? "**Mới dựng Khảm Ly hòa Hồng Diên, Tánh thông Trời Đất đồng nguyên lý, Ba nhà gom lại kết Anh Linh, Xá Lợi tỏa ngời trong Nhứt khí**" và "**Tỏa thì ngộ cả vũ trụ...**"(3).

Nói về quân bình, khi đã đề cập Địa Chi thì xin cho tôi có đôi điều về Thiên Can, như sau: Vũ trụ quang đối với bản thể con người tính theo Thiên Can là: Tây phương Canh Tân Kim, Bắc phương Nhâm

Đặc San Vô Vi

Quý Thủy, Đông phương Giáp Ất Mộc, Nam phương Bính Đinh Hỏa và cuối cùng trở về Trung ương Mò Kỷ Thổ cũng quy về 1..."**Nhút Âm nhút Dương chi vi Đạo**"? Khi Thiên Can và Địa Chi quân bình: "**Khảm Ly Diên Hồng hòa hai tám, Hiệp lại một nhà trợ Nguyệt tinh**", Đêm đêm hành giả Vô Vi công phu hành pháp thực hành Pháp Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển, Định Thần và Pháp Luân Chiếu Minh cho tâm thân quân bình thanh tịnh, Hồn Vía hiệp nhút "**vạn thù quy nhút bản**" để vào nhập định.

Trong Kinh A Di Đà chú giải Đức Tổ sư dạy: "**Nhân thân nan đắc - Phật pháp nan văn - Thiện duyên nan ngộ - Phật quốc nan sanh**". Nhân thân là phương tiện tốt đưa hành giả đi khắp nẻo đường đời học hỏi để tiến hóa, như một chiếc giá bằng vàng nâng niu cho viên ngọc Linh Hồn vươn lên tỏa sáng. Nhờ duyên lành được làm con người, thực hành Pháp lý Vô vi khứ trược lưu thanh, và được nghe Cha và Tổ Thầy giảng giải về Phật pháp, nên xứ Phật đã bắt đầu lộ dạng tại chữ Phật trong nhân thân Hành giả Vô vi. Đức Tổ sư cũng có dạy rằng: "**Sắc tốt mình vàng nào hoại nát, Tâm lành tướng hảo đủ từ bi, Công phu thuần thực bên bờ giác, Đắc quả may ra vẫn kịp thì**". Với niềm tin và ý chí sẵn có, hãy động viên cho nhau thực hành PLVVKHHBPP, tiếp tục xuất Hồn khai phóng và hồi quang phản chiếu về cải thiện cho niềm tin yêu sẵn có ngày càng thanh tịnh sáng suốt như những huynh tử đi trước.

Còn bây giờ đêm đêm ngồi thiền đều đặn là điều quá tốt. Riêng tôi tu hành trì trệ, đường tu chưa tới đâu mà tuổi già đã đến

nên không ngồi lâu được như xưa. Thành ra tôi phải cố gắng thực hành thêm những pháp phụ cho nhân thân sống động lại, cho tinh khí thần đầy đủ hầu giúp cho tuổi già khỏe mạnh lạc quan tiếp tục tu hành và đưa thiền đi dần vào cuộc sống, như Đức Thầy đã dạy là: "**từ trong động tìm ra tịnh thì mới thật sự thanh tịnh, đứng cũng tịnh, đi cũng tịnh, ngồi cũng tịnh, nói năng tâm vẫn tịnh, triền miên sống trong thanh tịnh và sáng suốt...Làm như không làm, mới xứng với tình Trời mà hành sự**".

Đức Thầy còn dạy: "**Sống tạm để cứu đời, không phải để hưởng thụ**". Nhờ thực hành Pháp lý Vô vi mới thấy cuộc đời là vô thường giả tạm, tôi thường tự nhủ mình là không nên tranh đua với ai để hưởng thụ, tạm sống thực hành tự cứu đánh thức tâm linh hướng về nguồn cội. Và thực hành mười điều tâm đạo làm công quả trong hoàn cảnh và khả năng sẵn có, gieo trồng cho vườn hạnh ngày càng thêm tươi tốt. Đức Thầy cũng thường nhắc nhở, mỗi sáng nên tập thêm Soi Hồn và Kiểm Điểm Đời Đạo: Soi Hồn để ổn định thần kinh khôi óc, qui hội ba báu linh Tinh Khí Thần như ba ông quan tòa, và Kiểm Điểm Đời Đạo để ăn năn sám hối lỗi lầm trong quá khứ, tự hứa với tòa án lương tâm mình là không tái phạm ở tương lai.

Kính thưa Bạn đạo,

Lúc còn đi làm tôi có quen một người bạn tên Ch. , Anh Ch. có người em gái khoảng hai mươi tuổi, sau một cơn khủng hoảng em này trở nên khù khờ, không chịu ăn và thỉnh thoảng chỉ nói lên một tiếng

"TU". Nhìn bệnh nhân thì ai cũng nghĩ là có điều chi khuất lấp bên trong, nên gia đình quyết định mời Thầy cúng về lập đàn làm phép giải trừ, qua hai lần trị mà bệnh tình vẫn không thuyên giảm. Vì không chịu ăn nên qua ngày thứ sáu thì bệnh nhân kiệt sức, do đó gia đình phải đưa em vào bệnh viện cứu cấp. Sau khi khám nghiệm bác sĩ cho biết vì cơ thể bệnh nhân chất "hormone" không thông lên đầu được, khi đã tìm ra nguyên nhân thì y tá chỉ chích một mũi thuốc thì em này được xuất viện ngay trong chiều hôm đó. Trước khi ra về, bác sĩ đã viết cho toa thuốc và dặn rằng: thuốc này chỉ trị hết bệnh tạm thời, muốn lành hẳn thì khi về nhà em phải thường xuyên tập thể dục. Khi về lại nhà em uống hết thuốc trong toa, và tập thể dục đúng theo lời khuyên của bác sĩ và đã hết bệnh được khoảng 20 năm nay.

Bệnh thì đa dạng nên không dám lạm bàn. Nơi đây, tôi xin thưa đa số thanh thiếu niên là nam thanh nữ tú, chỉ có thiếu số chức năng cơ tạng chưa ổn định, tâm thận giao nhau chưa tốt nên không được khỏe mạnh? Nhất là các cháu gái kinh nguyệt không đều, hormone không cung ứng đầy đủ cho bộ óc, rồi tới thời kỳ thi cử bài vở quá nhiều làm cho các cháu bồn chồn lo lắng, nếu gặp ngoại cảnh dồn dập tinh thần có thể bị giao động hoang mang nhưc đầu ói mửa vv...Bác sĩ và Đông y sĩ có thể giúp quân bình Âm Dương đều hòa chức năng tâm thận trong tuổi dậy thì. Ngoài ra, các cháu phải tập thể dục như lời khuyên bác sĩ ở bên trên, cho bản thể phát triển trọn vẹn trong lứa trưởng thành, hầu giúp cho cơ tạng làm việc đều hòa, cơ thể cường tráng, khí huyết lưu thông, mới có đủ sáng suốt

và nghị lực xây dựng gia đình đóng góp xã hội.

Đông y dạy về tạng thận nguyên văn như sau: "**Não bộ được tạng thận nuôi dưỡng, đồng thời não lại được tạng tâm che chở và ấp ủ, nên gọi là tâm tàng thần...Tạng thận bao gồm 2 quả thận, 2 tuyến thượng thận, hệ sinh dục, cả triệu tuyến mồ hôi...**". Giữa hai Thận là Mạng Môn Quan ngưỡng cửa sinh mạng con người, ngoài việc lọc máu thận còn cung ứng nội tiết tố cho cơ thể. Đức Thầy cũng có dạy: "**Thận là đầu não của hạ giới, thận hư thì tất cả sẽ hư**"vv...". **Tiên thiên thận thủy**", cơ thể con người tạng thận có trước, khi lớn tuổi thận suy trước làm hai chân yếu theo. Khi nội tiết tố suy kém làm cho thần kinh khối óc hụt hẫng, kém nhựa sống trong người kém lạc quan già nua bệnh phát sinh và hay quên? Con người đến tuổi xuống đèo như cây thiếu nước nên lá vàng bắt đầu điểm rải rác trên cành cây. Có một số ít phụ nữ vào thời kỳ tiền mãn kinh bị xáo trộn tâm lý, nam giới có người tâm tình cũng có phần thay đổi?

Hành giả Vô Vi như người biết sống cần kiệm, không giàu mỗi ngày dành ít tiền gởi vô ngân hàng sanh lời, khi hữu sự lấy ra trang trải, về già có tiền thì thân mới an nhàn. Đêm đêm hành giả ngồi thiền xuất hồn lên vun bồi cho sự sống thanh cao, như gởi điệp lên nhà băng Thượng Đế sanh lời. Hồn xuất lên linh thiên huyền diệu, thường xuyên thấu phóng "**nhẹ làm Trời, nặng làm Đất**" bảo hòa cho trên dưới quân bình đồng sáng, niềm hân hoan hiện rõ trên sắc diện hành giả Vô Vi. Và chúng ta cố gắng tu hành thế nào cho nụ cười luôn luôn ướm

Đặc San Vô Vi

nở trên môi như Đức Vĩ Kiên, hay như Đức Phật Di Lạc ?

Bên dưỡng sinh dạy rằng: "**nhân thân là thực thể năng động để sinh tồn**". Đã già không làm gì cho cơ thể có dịp hoạt động, nên hằng ngày tôi thường tập những pháp hành thêm mà Đức Thầy đã dạy, cho khí huyết lưu thông hầu giúp trong người ấm áp khỏe mạnh, tái tạo chơn tinh bổ sung cho chu kỳ công phu luyện đạo theo Pháp lý Vô vi luôn luôn được thông suốt. Và bác sĩ bảo đi bộ là môn thể dục tốt cho người lớn tuổi, và bên thể dục dưỡng sinh có dạy rằng: Huyệt Dũng Tuyền giữa bàn chân ấm thì tạng Thận cũng được ấm, còn hai tay liên hệ với tim. Lúc đi bộ hai chân tiếp nhận Địa lực đưa lên tráng thận tăng sức mạnh cơ thể, đồng thời hai tay vận động cũng có lợi cho tim. Nhứt là đi bộ vào buổi sáng hít thở không khí trong lành dưới ánh dương quang, tiếp thu Thiên lực cho tinh thần sáng khoái giảm bớt trầm cảm tuổi già, và xương cứng chắc. Khi Địa lực và Thiên lực quân bình, tâm thận giao nhau, **động tịnh thanh thoát** .

Dịch học có dạy rằng: "**Đầu mát, chân ấm là thuận đạo, người khỏe, trái lại đầu nóng chơn lạnh là khí nghịch người đau**". Tôi tu còn yếu, phần lớn tuổi, nên mỗi lần thời tiết thay đổi cơ thể không thích ứng kịp cảm thấy khó chịu. Gặp trường hợp này tôi liền ngồi thiền lập lại quân bình, và tập những pháp phụ của Thầy dạy như làm vật lý trị liệu để giải ra. Nếu cần tôi đến Bác sĩ hay Đông y sĩ nhờ chữa trị ngay, không để xâm nhập vào tạng phủ sanh ra bệnh làm ảnh hưởng đến việc tu hành. Tôi nghĩ còn ăn còn thở là còn phải làm bổn phận con

người, nên tôi phải ráng vận động nhiều hơn cho trong người ấm áp khỏe mạnh, hầu giúp chấn động lực cơ thể hòa cùng nhịp sống thiên nhiên, hy vọng đường tu ngày thêm cải thiện để không phụ công Cha, nghĩa Mẹ, ơn Thầy cùng với sự bảo bọc của nhân quần xã hội.

Kính thưa Bạn đạo,

Thành thật cảm ơn Anh Nguyễn Đức Trọng, và Chi Mỹ Kim đã sưu tầm và phổ biến "Y Học Dự Phòng" của giáo sư Hồng Chiêu Quang, quyển sách có tựa đề là: "Bác Sĩ Tốt Nhất Là Chính Mình". Sau đây, tôi xin trích lại vài đoạn để bạn đạo có dịp xem lại và nghiên cứu, như sau:

LỜI KHUYÊN DÀNH CHO MỌI NGƯỜI :

Trân trọng sức khỏe ! Tận hưởng sức khỏe ! Sáng tạo sức khỏe !

Nếu bạn còn trẻ, và mong muốn được sống vui vẻ và khỏe mạnh, hãy đọc quyển sách này!

Nếu bạn đã già, và mong muốn sống khỏe sống lâu, hãy đọc quyển sách này!

Nếu bạn nghèo khó, không đủ sức mua thuốc men giá đắt, hãy đọc sách này!

Nếu bạn giàu có, nhưng lại kém sức khỏe và kém vui, hãy đọc sách này!

Chỉ cần trích 4 giờ ít ỏi đọc kỹ quyển sách này, nó sẽ mang lại 36.000 ngày thu hoạch quý giá cho cả cuộc đời bạn! Như sau: Người Nhật có câu: "Một bịch sữa chấn hưng một dân tộc". Tức là mỗi ngày uống một bịch sữa. Cách ăn uống của người Trung Quốc tuy có nhiều ưu điểm, song lại thiếu chất canxi trầm trọng, có thể nói hơn

90% người Trung Quốc thiếu canxi trong bữa ăn. Thiếu chất canxi dẫn đến 3 hậu quả tác hại: một là đau khớp, loãng xương, xương sống có gai, đau lưng, nhức mỏi chân tay và toàn thân, dễ sinh bệnh trầm uất về già. Hai là tôm lưng, càng lớn tuổi thân hình càng co rút. Ba là dễ gãy xương, bị té là gãy xương ngay. Chúng tôi đã từng gặp một người bệnh luôn bị cơn ho và đau họng hành hạ, thậm chí đau cả khi không còn ho nữa, anh lo sợ mình bị ung thư phổi, khi bác sĩ chụp hình thì mới phát hiện ra là anh đã bị gãy tới 3 xương sườn bởi những lần ho dữ dội. Khi nằm bệnh viện, nhân viên y tá phụ giúp anh trở mình, hơi sơ ý anh lại bị gãy thêm một cái xương sườn nữa. Nói chung là loãng xương toàn thân, đó chính là triệu chứng thiếu chất canxi trầm trọng. Bình thường cơ thể con người cần 800mg Canxi, nếu khẩu phần ăn uống chỉ cung cấp được khoảng 500mg, có nghĩa là đang thiếu hụt 300mg, chỉ cần bổ thêm bằng một bịch sữa, vừa đủ cho 300mg. Nên uống sữa từ tuổi nào là tốt nhất? Bắt đầu uống từ khi 1 tuổi, suốt đời đừng gián đoạn.

Người Châu Âu sở dĩ có thân hình cao lớn khỏe mạnh, đa phần là nhờ uống sữa. Ở Châu Á có người Nhật, trước thế chiến thứ 2 người Nhật chỉ có thân hình thấp bé. Nhưng hiện nay, độ cao của học sinh trung tiểu học của Nhật cao hơn nhiều so với trẻ em cùng tuổi của Bắc Kinh, Quảng Đông và Phúc Kiến. Đó là vì sau năm 1945 chính phủ Nhật cung cấp cho mỗi học sinh một bịch sữa vào buổi ăn trưa. Chỉ đơn giản mỗi bữa thêm 1 bịch sữa, thể hệ này sang thế hệ khác, giờ đây người Nhật cao hơn hẳn so với người Trung Quốc, chẳng quá đáng khi nói rằng "một bịch sữa chấn hưng một dân

tộc"...Nên uống sữa vào khi nào là tốt nhất? Xin thưa, đó là ban đêm, trước khi đi ngủ, vì hormone tăng trưởng (growth hormone) chỉ tiết ra vào ban đêm, chỉ cần cho trẻ em uống ly sữa thêm viên vitaminC và B tổng hợp, trẻ em không những tăng chiều cao, mà còn có sức đề kháng tốt, tránh xa các chứng bệnh như cảm, viêm amydalate, viêm phổi, sốt...liều thuốc bổ dưỡng kia chỉ khoảng 3000 đồng/bịch vv...

Trong các năm gần đây, ở Trung Quốc dường như không có tài liệu y khoa nào lại có những bản truyền tay và photo nhiều như tài liệu về lời khuyên sức khỏe của giáo sư Hồng Chiêu Quang. Giáo sư Hồng Chiêu Quang sinh năm 1939 tại Phúc Kiến, tốt nghiệp học viên YH khoa Thượng Hải. Nhận lời mời của các tỉnh thành Trung Quốc, ông đã có nhiều buổi nói chuyện về chuyên đề "Y Học Dự Phòng", nội dung như tiếng chuông báo động cảnh tỉnh dư luận, mang lại nhiều ý kiến phản hồi sôi nổi trong cộng đồng, nhiều khán thính giả đã tâm sự rằng: nếu sớm được nghe giáo sư giảng giải, sẽ không đến nỗi phải lâm bệnh nặng làm liên lụy tới gia đình và người thân. Thậm chí nhiều khán thính giả còn nhận xét rằng: Nếu sớm nghe ông giảng giải, sẽ không vì quan niệm sai lầm, hoặc thiếu hiểu biết, mà dẫn tới căn bệnh hiểm nghèo, tử vong hoặc trở thành người thực vật vô tri vô giác...Xin vào internet tìm hiểu thêm...

Kính thưa Bạn đạo,

Đức Kim Thân dạy:"**nhân đạo cho tròn thì thiên đạo kẻ bên**". Và TBVV# 257 ĐứcThầy cũng có dạy:"**Bình tâm**

Đặc San Vô Vi

hướng thượng tự tâm, Con đường chánh giác không mong cũng thành". "Các bạn cứ hướng thượng càng ngày càng tu. Tu theo sự sáng suốt ở bên trên thì con đường chánh giác. Bạn cứ theo sáng suốt mà không mong cũng thành, ta không muốn cái gì thì tự nhiên nó sẽ có tất cả".

Nhờ sự dạy bảo của Cha và Tổ Thầy đã giúp cho tôi hiểu rằng: duyên lành tiêu linh quang xuống thế mới được làm con người. Thiên Pháp Lý Vô Vi là Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển và Định Thần khứ trực lưu thanh để làm gạch nối giữa Thiên và Địa. Khi làm tròn nhân đạo thì nhân thân tiêu thiên địa của hành giả Vô Vi cũng được viên mãn trở về nguồn cội bằng một khối linh quang sáng suốt, như lời Đức Tổ sư dạy trong kinh A Di Đà chú giải: "**Di Đà ơi! Con ráng tu luyện...Khi con được thành chánh quả thì thân góp điển ấy lên thiên đàng...Khi con về thiên đàng rồi, nó hóa thành một thứ đất nước cơ sở cho con ở làm việc. Các thứ điển mỡ, tủy, xương sẽ hóa ra núi non, cây cối bao la cùng rau cỏ, bông hoa làm một cái xứ hợp về Tây Bắc là chỗ gốc trời trồng lông...nước của con để làm việc cho Phật".** Nghe nói trong chùa mỗi lần gióng lên đại hồng chung quý Thầy thường tụng: **Linh chi tịnh thủy, Biển soái tam thiên, Tánh không bát đức lợi nhơn thiên, Pháp giới quang tăng diên (tinh?), Diệt tội tiêu khiên, Hỏa diệm hóa hồng liên. (?)**

Trước khi dứt lời, con thành kính tri ơn Tổ Thầy đã ân độ chúng con được tu hành theo Pháp lý Vô vi, và cho chúng con có cơ hội học hỏi với nhiều bạn đạo...Tất cả chỉ dựa theo lời giảng dạy của Cha và

Tổ Thầy, cộng với sự học hỏi kinh nghiệm thực hành theo Pháp lý Vô Vi của những huynh tử đi trước, và có tham khảo trong kinh sách vv...Tôi xin khai triển theo sự hiểu biết thô thiển của mình và trân trọng trình bày lên đây để bạn đạo nghiên cứu, nếu có điều chi sai sót xin huynh đệ tỷ muội lượng tình tha thứ cho.

Ngày 19 tháng 5 năm 2016

Kính thư,

Không văn Cúc

Ghi chú:

Những chữ in đậm nét là chép lại lời dạy của Cha và Tổ Thầy hoặc trích ra từ trong sách.

(1) Đức Phật A Di Đà dạy trong TĐDK trang 297

(2) Trung Hoa Đế Quân dạy trong TĐDK trang 256.

(3) Đức Phật Sóng Tế Công dạy trong TĐDK trang 227.

Và được bạn đạo đóng góp ý kiến sửa chữa lại nhiều chỗ sai sót.

Khi Thầy Ban Chiều

Hôm đó thiên đường anh chị Thuận thật là đông: cái phòng thiên nhỏ bé ở basement đã chật hết, luôn cả phòng để tài liệu máy móc, lên đến các bậc thang lầu và phòng khách ở tầng trên. Thường thường ở đâu có Thầy thì ở đó đông như vậy, nhất là khi có bạn đạo phương xa ghé thăm. Thầy nhìn quanh rồi nói với chúng tôi: “Thiên đường mình nghèo quá, chật chội.” Tôi cũng đồng ý như vậy, nhưng nghĩ lại thì không có gì quan trọng: lâu lâu mới đông một lần. Thật vậy, thời đó thường khi Thầy về Montreal nhiều ngày nhưng chỉ ở trên lầu, tầng cao nhất, không có xuống đây sinh hoạt với chúng tôi. Hàng tuần, thiên đường rất vừa vặn với số bạn đạo trên dưới 20 người, cũng rất ấm cúng. Có điều Thầy hay đi cái cầu thang sắt phía sau nhà, cầu thang này uốn cong tròn tròn với những bậc thang hình tam giác. Tất cả bạn đạo chúng tôi ai cũng tới thiên đường bằng ngõ sau. Không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy cái cầu thang này, tôi cứ hình dung Thầy chóng mặt, trượt chân, sút tay, ... và từ trên cao rơi xuống. Mặc dù biết nhà nào cũng có thổ thần thổ địa, và còn bao nhiêu vị thiêng liêng khác sẵn sàng bảo vệ cho Thầy, nhưng sao trong lòng tôi chẳng lúc nào yên, nên thầm ước ao có một thiên đường khang trang rộng rãi: phòng Thầy thì vẫn sẽ nhất định ở trên tầng cao nhất, nhưng cầu thang thì ở trong nhà, với những bậc thang thẳng và vững chắc dễ đi, có nhiều cửa an toàn để ngăn tiếng động và phòng nào cũng tràn ngập ánh sáng, cả buổi sáng lẫn buổi chiều.

Thiên đường trong mơ

Không biết ước mơ thầm kín này có nằm trong tiềm thức của tôi không mà trong khóa sống chung 9 ngày lần đầu tiên với Thầy ở Villa St-Martin, đang lúc nhắm mắt tắm douche, bỗng dưng tôi thấy hiện ra thật rõ một cái thiên đường đẹp đẽ gọn ghẽ tọa lạc trên một mảnh đất có cỏ xanh, có bãi đậu xe, rộng rãi khoáng khoáng. Vì quá bất ngờ tôi lấy làm lạ, nên khi thấy có anh bạn đạo đang đi lang thang rảnh rang, tôi kể cho anh nghe chuyện lạ lùng đó. Ai ngờ anh lại giới thiệu để tôi kể cho các bạn khác nghe, rồi sau đó, anh lại bàn bạc chuyện xây dựng một thiên đường mới. Nhiều bạn đạo hăng hái ủng hộ đóng góp: 4 người phát tâm trách nhiệm dự án này. Có lẽ vì tôi mang cái tên có vẻ hoành tài, nên họ giao cho tôi phận sự ghi sổ, giữ tiền.

Một buổi chiều sau khi mãn khóa sống chung, tôi ghé thiên đường tình cờ gặp lúc Thầy đang đứng chơi ở cái cầu thang sắt phía sau nhà bếp bà Tám. Vừa thấy tôi, Thầy hỏi ngay: “Bây giờ đi tìm thiên đường ở đâu?” Vì không có chuẩn bị trước, tôi lúng túng nói đại: “Dạ Montreal có nhiều chỗ lắm, con chỉ biết có khu metro Jolicoeur vì mỗi ngày con đi làm ngang qua đó, thấy chỗ đó rộng rãi khoáng khoáng lắm, mà cái tên cũng đẹp, thích hợp với việc phát tâm.”

Ai dè bạn đạo nghe được chuyện này, lại kêu courtier tìm nhà khu đó. Mấy hôm sau, họ dẫn Thầy đi xem một cái xưởng khá rộng, đồ đạc còn ngổn ngang, mất trật tự, lối đi lúc cheo leo, lúc ngoằn ngoèo, trông thật là mệt, ... cho nên tôi nói với Thầy thôi đừng có gấp, cứ từ từ vì dù sao, quỹ mới thành lập cũng chưa có được bao nhiêu tiền.

Lúc đó có anh chị Quyền mới mua căn nhà mấy tầng ở một khu phố thương mại, là nơi được phép hội họp một cách hợp pháp, lại có cầu thang trong nhà. Họ đề nghị dùng 1 tầng lầu để

Đặc San Vô Vi

thuê làm thiền đường. Lúc đó, con tôi còn nhỏ lắm, không hiểu sao tôi lại hình dung thấy nó chạy ngang cửa vấp té lăn xuống mấy cái cầu thang. Thật khó lòng an tâm nhắm mắt ngồi thiền. Tuy nhiên, lúc bỏ phiếu thì số bạn đạo đồng ý cái thiền đường này nhiều hơn chúng tôi một lá phiếu. Vậy là ý Trời ! Thế là thiền đường “Thức Tâm” ra đời, Montreal có được 2 thiền đường, chúng tôi mỗi tuần cứ thiền xong bên anh chị Thuần thì qua thiền đường mới để ăn trưa và sinh hoạt với bạn đạo bên này cho vui. Khổ nổi, thấy mấy bác lớn tuổi từng bước leo cầu thang, tôi thật là ái ngại, lại mong có một thiền đường vừa hợp pháp chính thức, vừa rộng rãi như thiền đường tôi thoáng thấy qua, vừa thấp thấp để Thầy và các bác khỏi phải leo lầu cao, trẻ con cũng được an toàn, ...

Trong lúc đó, quỹ xây dựng thiền đường mới của chúng tôi vẫn tiếp tục tiến hành, số tiền tăng lên đều đặn thật là khả quan. Cho tới ngày anh Yên đề nghị với Thầy xin mượn số tiền đó để bảo lãnh người tị nạn đang bị hăm dọa gởi trả về Việt Nam, mà chỉ có Canada là quốc gia duy nhất còn chịu nhận thêm người, thì chúng tôi mới quyết định giải tán chuyện lập thiền đường, tiền của ai nấy trả lại, ai muốn cứu trợ, bảo lãnh, cho luôn, cho mượn, ... tha hồ tùy ý. Có một anh bạn đạo nói đùa: “ Thiền đường mình qua tới Hong-Kong rồi !”

Thời gian sau đó, chúng tôi bận rộn với phong trào thanh lọc rửa ruột và việc tổ chức đại hội Hội Quang Phản Chiếu, lại vui mừng với tin Thầy chọn Atlantic City làm chỗ nghỉ ngơi sau những chuyến du thuyết khắp nơi trên thế giới, ... cho nên không còn ai quan tâm tới chuyện làm thiền đường nữa.

Trợ duyên

Nhưng chỉ vài tháng trước đại hội này, tôi tình cờ được lên thiền viện Vĩ-Kiên tham dự một khóa thanh lọc rửa ruột, nhân dịp đám hỏi bên Cali của thằng em ở Toronto. Lần đầu tiên sống nơi tu hành trong khung cảnh thiên nhiên bao la thoải mái trên ngọn đồi cao, tôi thật tình thích lắm, mới nói với Thầy:

- Thiền viện vừa đẹp vừa tiện nghi giữa rừng núi xanh tươi thật là lý tưởng, lại trật tự ngăn nắp, phòng ông Tám trên cao với 2 phòng thiền nam nữ 2 bên, tầng giữa là phòng khách nhà bếp, còn phòng rửa ruột thì ở tầng thấp nhất thật là hợp lý.
- Vậy thì mình về Canada làm một cái như vậy ở Laurentides.
- Ô ! Cái đó thì không được. Canada khác với Cali, mùa đông bão tuyết, nước đá, ... nay ở khóa bị đóng băng, mai ông nước bị bết, lại thêm đường sá xe cộ khó khăn. Montreal chỉ có thể làm thiền đường ở tại thành phố, nơi có phương tiện di chuyển dễ dàng và rẻ tiền như bus, metro,...

Nói thì nói vậy, chứ trong lòng tôi không còn nghĩ tới chuyện làm thiền đường vì cái quỹ đó đã giải tán từ lâu rồi. Tuy nhiên, tôi có hơi thắc mắc tại sao Thầy lại đề nghị vùng Laurentides. Thật ra vùng đó tôi chỉ nghe tên chứ cũng chưa tới lần nào, nhưng chắc chắn là phải đẹp lắm. Cho nên một hôm, lúc tôi đang đứng nói chuyện với một anh bạn đạo trẻ trong phòng khách nhà anh chị Thuần, gặp Thầy từ trong nhà bếp đi ra, tôi mới đề nghị:

- Phú có rảnh chở Thầy đi Laurentides không ?

- Dạ được, nếu Thầy thích đi thì em chở Thầy đi.
- Đi làm thiền đường hay thiền viện ? Thầy hỏi.
- Dạ chỉ đi chơi thôi, nghe nói vùng đó đẹp lắm.
- Đi làm việc thì tui đi, còn đi chơi thì tui không đi.

Ngưng một chút, Thầy quay qua tôi nói tiếp:

- Con đi qua thiền đường Thông Hải, coi tui nó làm sao, con về làm một cái như vậy.
- Hình như thiền đường Thông Hải ở bên Texas phải không ? Con đâu có quen ai ở bên, tự nhiên phải mua vé máy bay qua đó coi cái thiền đường rồi bay về ! Con không đi đâu, để dành tiền làm chuyện khác có ích lợi hơn. Và lại, làm thiền đường đâu phải là chuyện của con !

Thật vậy, tôi không thuộc loại tu lâu ngày như nhiều bạn đạo khác, cũng không có trong ban chấp hành hay có liên hệ gì với mấy người chủ thiền đường. Chỉ là thấy có cái thiền đường rộng rãi thì thích hơn cái thiền đường nhỏ vậy thôi. Tánh tôi vốn không thích cãi lời Thầy, nhưng lần này không nghe lời Thầy biểu, tôi vẫn không cảm thấy có lỗi gì cả. Như đọc được tư tưởng trong đầu tôi, Thầy nói tiếp, có lẽ để cho tôi được yên tâm hơn:

- Làm thiền đường phải có ít nhất 3 đừa, một mình con làm không nổi đâu.
- Dĩ nhiên rồi, làm thiền đường vô đó ngồi thiền một mình làm chi, một mình thì con thiền ở nhà được rồi.

Vài tuần sau trong sở làm, có ông bạn tây rủ tôi đi uống bia. Ông nói bia là đồ chay tôi uống được, lại thêm cơ hội gặp bạn bè trong nghề, còn có mực rút thăm tặng quà cho những người có mặt nữa, ... Tôi vốn làm biếng đi dự những buổi họp mặt ăn uống như vậy, còn rút thăm thì có khi nào trúng đâu, tôi vốn thuộc số con rận con rệp mà. Nhưng vì ông tây vừa chỉ tôi mấy cái features mới của Word, bây giờ từ chối thì khó nói, hơn nữa, buổi “5 to 7” tối nay là do ông ta tổ chức, cho nên tôi đành phải thu xếp đi cho có lệ. Ai ngờ lúc rút thăm tôi trúng lô độc đắc, được đi Texas dự một hội nghị quốc tế nổi tiếng mà tôi không bao giờ dám mơ ước tới, bởi vì tôi đâu phải là dân VIP ! Ban tổ chức họ bao hết tiền ghi danh, máy bay, khách sạn, ăn uống, điện thoại, ... và lo luôn mọi thủ tục khác. Ông boss tôi thì trúng giải nhì, được dự một hội nghị khác ở Montreal, ông vui quá nên cho tôi được vắng mặt mà khỏi phải trừ vào ngày phép thường niên. Trong bụng tôi tự nhiên có phần nghi ngờ: Sao lại có chuyện trùng hợp hi hữu như vậy ? Cho nên vừa về tới nhà, tôi vội tìm ngay trong Lá Thư Vô-Vi xem địa chỉ của thiền đường Thông Hải thật ra nằm ở vùng nào bên Texas, là Dallas hay là Houston ? Thì ra hotel chẳng cách xa thiền đường Thông Hải bao nhiêu. Tin chắc là có bàn tay của Thầy nhúng vô rồi, tôi vội viết mấy chữ báo tin cho bạn đạo bên đó giúp tôi có mọi chi tiết về việc xây dựng thiền đường của họ.

Trên chuyến bay qua đó, tôi gặp bà Vice-President cao cấp của tôi, bà cũng tới dự hội nghị. Chúng tôi sắp hàng chung để lấy phòng, bà đứng ngay trước mặt tôi, vậy mà hotel cho bà ta cái phòng nhỏ xíu, còn tôi lại được cái suite rộng thênh thang, có luôn salon để tiếp khách. Vậy là bạn đạo nào tới đón tôi về thiền đường sẽ có chỗ nghỉ ngơi ăn uống tha hồ rồi. Chỉ tiếc là

Đặc San Vô Vi

chúng tôi không có ai quen ở chỗ sang, lại không muốn mắc nợ người khác, cho nên sau khi tới thăm thiền đường, thăm cốc Thầy, và hỏi thăm kinh nghiệm bạn đạo bên đó để về Montreal báo cáo lại, anh tu sinh chở tôi đi ăn đồ gói sẵn bán ngoài chợ !!! Có lẽ vì nghe tôi kể có lời Thầy dặn, bạn đạo thiền đường Thông Hải tận tình cho tôi biết mọi chi tiết về việc xây cất thiền đường: vật liệu, công thợ, kích thước, phòng ốc, nhà tắm, thời gian, phí tổn, ... Sau khi trình bày mọi thứ lại cho ban chấp hành ở Montreal, tôi nghĩ mình đã hoàn tất phận sự rồi, nên không nghĩ gì tới chuyện làm thiền đường nữa.

Duyên lành

Nhưng rồi một hôm, lúc tôi đang nghỉ phép bệnh ở nhà, vì bị tắt tiếng, tự nhiên trong đầu tôi như có ai nhắc cho nhớ lại chuyện đi tìm thiền đường:

- Con đang bị bệnh mà, không ra khỏi giường đâu!
- Không có cần nói ra tiếng, viết lên giấy đưa cho courtier là được rồi.

Tôi chợt nhớ ra chồng tôi vừa kể chuyện mới gặp lại người bạn cũ bây giờ làm courtier bán nhà, nên suy nghĩ “Chạy Trời không khỏi nắng”, thôi bò ra khỏi giường viết cái list cho rồi. Tôi lấy tờ giấy gạch làm 2 cột: một bên là điều kiện phải có (phòng thiền cho 100 người, khu được hội họp hợp pháp, đầy đủ ánh sáng, nhà 3 tầng, có cầu thang trong nhà dễ đi, có chỗ ở trên tầng cao cho Thầy, gần bus và metro, có chỗ đậu xe, giá phải chăng khoảng 100,000 hay 150,000 đô, ...), một bên là điều kiện nếu có càng tốt (khu Jolicoeur, có chỗ cho nhà tắm và 7-8 cái washroom, gần parc, có đường đi niệm hành, có chỗ cho trẻ con chơi, ...). Tôi viết cái list rất nhanh, rất dễ, như cái wish list để gởi cho ông già Nô-En vậy. Viết xong trở vô giường nằm tiếp, chờ chồng tôi về sẽ đem nó đi đưa cho người bạn. Như vậy không cần phải nghĩ tới chuyện thiền đường nữa: nhiều điều kiện như vậy dễ gì kiếm cho ra !

Chẳng bao lâu, chúng tôi được anh hội trưởng cho biết có một bạn đạo bên Cali tự nhiên phone qua nói là sẽ phát tâm làm thiền đường cho bạn đạo Montreal với điều kiện là phải tìm ra chỗ thích hợp theo thời hạn do anh định ra. Vậy là chúng tôi lại chia nhau đi tìm nhà làm thiền đường. Thời gian này cũng vui. Cứ cuối tuần là cả nhà chúng tôi lên xe chạy vòng vòng mấy cái metro tìm căn nhà trong mơ, bắt đầu từ khu metro Jolicoeur. Chạy tới đâu, điển rút tới đó, nhưng rốt cuộc chẳng kiếm được gì cả. Anh hội trưởng thì có được mấy cái địa chỉ cho bạn đạo kéo nhau tới xem, nhưng chỗ nào cũng có chút vấn đề này hay vấn đề nọ: hơi gần chùa Miên, có mùi nhang, hơi gần phi trường, hơi ồn, Phần tôi thì cũng chẳng thấy có cái nào vừa ý. Đi coi nhà mãi rồi cũng chán. 9 người 10 ý mà. Có khi nào mọi người đồng ý với nhau, mà thời hạn thì đã cận kề. Trong lúc chán nản thì điện thoại lại reng, anh hội trưởng cho biết có thêm một chỗ mới. Tôi làm biếng đi coi nữa quá, mất nhiều thì giờ quá rồi, lấy giờ đó mà thiền còn tốt hơn ! Cho nên tôi hỏi anh một số điều kiện trong wish list, thì thấy hình như điều kiện nào cũng hội đủ. Tò mò quá, chúng tôi lại đi xem. Lần này thì ai cũng đồng ý, không biết là đồng ý thật sự hay vì mệt mỏi quá rồi, mà ngày hết hạn lại sắp tới nơi, và cũng tới ngày Thầy trở lại Montreal.

Sáng chủ nhật vừa tới thiền đường anh chị Thuần, thấy tôi, Thầy hỏi ngay:

Đặc San Vô Vi

- Máy giờ đi coi nhà ?
- Dạ để con hỏi, chắc là chiều nay.

Tôi lật đật phone cho anh hội trưởng báo tin Thầy muốn đi coi nhà làm thiên đường, và cho biết tôi đã trả lời “chắc là chiều nay” vì buổi sáng mắc thiên chung và sinh hoạt chung với Thầy.

May quá, anh hội trưởng có được rendez-vous lúc 4 giờ chiều, bạn đạo theo Thầy thật đông tới xem thiên đường. Ai cũng đồng ý.

Xem xong tôi chỉ Thầy cái parc gần đó. Vậy là Thầy đi trước, chúng tôi nối đuôi theo sau.

Đặc San Vô Vi

Thấy Thầy đi một hơi lên đồi, tôi lật đật chạy theo nhắc Thầy ngồi nghỉ, vì nghe nói Thầy bị bệnh tim, rủi đang leo dốc bị xỉu thì làm sao mà trả lời với bạn đạo khắp thế giới. Nhưng Thầy không nói một lời, cứ như vậy một hơi đi lên tới đỉnh đồi, không có vẻ gì mệt nhọc hết. Trong khi đó chúng tôi vừa đi vừa thở dốc.

Lên tới đỉnh đồi cao, nhìn quanh 4 phía thấy thành phố khắp nơi thật là vui. Mới chụp xong vài tấm ảnh kỷ niệm chưa kịp nghỉ ngơi gì cả thì Thầy lại một hơi đi xuống đồi. Chỉ còn cách đi theo xuống thôi ! Lúc đó tôi ngu lắm, không biết là Thầy vừa đi vừa niệm Phật cho khu vực thiên đường.

Bạn đạo ai cũng hiểu nên không ai dám quấy rầy Thầy, còn tôi thấy sao mọi người để Thầy đi lui thúi một mình tội nghiệp quá nên chạy lên nói chuyện với Thầy cho vui:

– Ông Tám nghĩ thiên đường mình nên đặt tên gì ? Không lẽ Lĩnh Tâm 2 ?

Đặc San Vô Vi

- Đặt tên là “Qui Hội”
- À “Qui Hội” là hội tụ về, nhưng phải tu mới được, chứ họp lại để đùa giỡn hay để cãi nhau thì không nên.
- Vậy đặt tên là “Qui Hội Tâm Linh”.
- Tên này thì hay rồi, nhưng dài hơn tên những thiền đường khác một chút, thường thường tên thiền đường chỉ có 2 chữ thôi.

Ngày hôm sau, tôi được biết tên thiền đường không phải chỉ có 4 chữ mà dài tới 7 chữ: “Qui Hội Tâm Linh và Sức Khỏe”. Tôi hỏi Thầy sao đặt chỉ cái tên dài quá vậy, Thầy nói: Cái hình mặt trời ở đại hội Hội Quang Phản Chiếu đó, ở bên trên thì viết chữ “Qui Hội Tâm Linh”, còn bên dưới “và Sức Khỏe”.

Tôi hiểu ra là Thầy muốn dùng 2 tầng trên cho sinh hoạt tâm linh, còn tầng dưới nhà để làm phòng rửa ruột như ở thiền viện Vĩ-Kiên. Ít lâu sau, chúng tôi được Thầy tặng cho 2 cái máy rửa ruột. Thật là cảm động không lời nào tả nổi.

Hình thành

Trời lúc đó đã vào thu mà trong lòng chúng tôi như mùa xuân mới. Thầy cũng rất vui và đã ghi vào Mục Bé Tám niềm hân hoan của mình:

07-09-92

*Hỏi: Bé đi xem thiền đường Sức Khỏe và Tâm Linh cho bạn đạo Montreal kết quả ra thế nào?
TL: Thưa kết quả rất tốt, nơi này đầy đủ tiện nghi, có thể giúp đỡ được nhiều người có cơ hội tu học và sức khỏe. Bạn đạo chung đi đều hoan hỷ, có một cơ sở hợp pháp khang trang, Bé rất mong việc này sẽ thành tựu càng sớm càng tốt. Sự phát tâm của một bạn đạo thấu hiểu chiều sâu của tâm linh là cần thiết, bằng lòng thực hiện cơ cấu tình thương và đạo đức, hóa độ quần sanh trong một ý thức thiền lành, sự vinh quang cảm thức của những người thực hành chơn pháp. Nếu thành công Bé sẽ đề nghị dùng tên “Thiền Đường Qui Hội Tâm Linh và Sức Khỏe”, Bé xin tặng một bài thơ như sau:*

Thiền Đường Qui Hội Tâm Linh và Sức Khỏe

*Qui Hội Tâm Linh rõ tiến trình
Thế gian đen bạc lại càng mình
Tâm giao thanh tịnh tự mình xét
Giải khổ bèn tu pháp pháp xinh*

*Pháp xinh hướng độ tâm linh
Khai thông đời đạo do mình dựng xây
Tâm linh sức khỏe vui vầy*

Đặc San Vô Vi

*Tâm minh óc sáng thân này cảm an
Chung vui huynh đệ bạc bàn
Quý thương Trời Phật khai màn độ tha
Linh tâm thức giác chan hòa
Xem thường tiền bạc thiết tha độ đời
Sống chung đóng góp hợp thời
Vô sanh chơn lý đời đời trong tâm
Cùng chung đóng góp diệu thâm
Tầm đường cứu thế chẳng làm chẳng sai
Sống chung vũ trụ đêm ngày
Thực hành chơn pháp đổi thay thế tình
Thực thi tâm pháp địa linh
Giải mê phá chấp hành trình quang khai
Trí tâm thanh tịnh tiến hoài
Vô sanh chánh gốc lập đài thanh cao
Cần khôn vũ trụ nhiệm mầu
Cao sâu tâm đạo trước sau chung hòa
Tự mình khai triển thật thà
Gieo trồng ý thiện chan hòa tình thương.*

Kính bái,

L S H

Ngày 7 tháng 9 năm 1992

Kệ:

*Chơn thành tâm đạo ý cao sâu
Khai triển tâm linh rất nhiệm mầu
Giao cảm đạo đời tùy ý thức
Thành tâm chất phác lại càng mau.*

Thầy định luôn ngày khánh thành thiền đường là 1 tháng 11, tức là chúng tôi chỉ có gần 2 tháng để sửa sang chuẩn bị thôi. Đặc biệt Thầy dặn chúng tôi trải tapis màu hoa cẩm chướng (oeuillet) đỏ. Thầy cũng giúp chúng tôi chọn chỗ đặt ghế cho Thầy, chọn phòng cho Thầy và kêu anh Marc qua phụ giúp chúng tôi hoàn thành mọi việc. Già trẻ lớn bé trên thiền đường ai cũng hết lòng đóng góp sửa sang: mua tapis, kiếng Vô-Vi, bàn ghế giường tủ, xin giấy phép, phổ nhạc bài thơ, đặt làm bảng tên thiền đường, nấu ăn cho mọi người vì ai cũng thành ra thợ sửa nhà, ... Tội nghiệp Thầy phải ở trong căn nhà vừa lạnh vừa hôi mùi sơn mà vẫn không than thở, cùng chúng tôi xây dựng nên một thiền đường đã nhiều năm chờ đợi.

Đặc San Vô Vi

Ngày khánh thành thiền đường, bạn đạo khắp thế giới được điện đàm với Thầy và hướng tâm vào giờ thượng kiếng Vô-Vi, còn phải nghe chúng tôi hát tới hát lui bài thơ của Thầy cho. Thời gian đó, chúng tôi hay ở lại thiền đường với Thầy. Chị Bê nói đùa: “Xin chọn nơi này làm quê hương.”

Mỹ Kim
1 tháng 7 năm 2016

Điền Ngũ Hành & Điền Vô Vi

Thưa các bạn,

Hôm nay tôi xin được chia sẻ cùng các bạn trong Thiền theo PLVVHBBPP về hai loại điền mà chúng ta thường được thấy khi ngồi thiền, đó là điền Ngũ Hành và điền Vô Vi, cái mà Thầy chúng ta, ông Tám LSH thường gọi là : Ngũ Sắc Ngũ Quang (Ngũ Hành điền) và Huyền Sắc Huyền Quang (Vô Vi điền).

Trong thời gian chúng ta bắt đầu thiền theo Pháp Lý Vô Vi, đa số (trừ một vài người) thường thấy trước trán, Tam Tinh hay Ấn Đường có xuất hiện hào quang ngũ sắc : Vàng, xanh, đỏ, trắng, đen, lúc thì tỏ lúc thì mờ, khi thì màu này khi thì màu khác ần ần hiện hiện trước mặt trong khi mắt chúng ta vẫn nhắm. Đây là điền Ngũ Hành xuất phát từ trong ngũ tạng của chúng ta là : Tâm, can, tỳ, phế, thận. Ngũ sắc của điền ngũ hành tương ứng với ngũ tạng của chúng ta. Lúc đầu khi điền ngũ hành mới xuất hiện, màu sắc chúng thường tối và đậm; rồi dần dần theo thời gian công phu màu sắc của chúng sẽ sáng hơn và nhạt dần đi. Hiểu theo thiền PLVV thì chúng ta đang thanh lọc điền Ngũ Hành từ nặng trọc đi đến thanh nhẹ, và đến một thời gian nào đó chúng ta sẽ không còn thấy nó nữa. Đó là chúng ta đã thanh lọc xong phần điền trọc trong ngũ tạng. Mỗi đến một thời gian lâu sau, nếu chúng ta tiếp tục

công phu tinh tấn, tiến bộ chúng ta sẽ thấy một loại màu sắc điền quang khác xuất hiện, nó đen huyền và trong suốt như pha lê, đó Huyền Sắc Huyền Quang, một loại điền quang thanh nhẹ huyền bí trong cảnh giới vô vi. Rồi tới một thời gian lâu sau nữa chúng ta sẽ thấy có một luồng điền sáng lòa như đèn măng xông trước mặt (như lời ông Tư đã dạy) đó là hào quang Mâu-ni-châu đã gom tụ. Người tu mà chứng được hào quang này là đã tương đối thanh nhẹ lắm rồi. Nhưng những trạng thái màu sắc này cũng không phải cố định mãi đâu, mà nó sẽ thay đổi tùy theo thời gian và công năng của hành giả; khi mà trong cuộc sống chúng ta gặp sự cố biến động, tâm ta chao đảo, bất ổn thì chúng ta lại sẽ thấy điền ngũ sắc ngũ quang xuất hiện lại, chúng ta hiểu rằng chúng ta đã từ thanh nhẹ điền quang Vô Vi tuột xuống điền nặng trọc ngũ hành. Chúng cần phải cố gắng công phu tu hành để vượt lên...

Thưa các bạn, trình độ nào có thể nhìn thấy Điền Ngũ Hành và trình độ nào mới có thể thấy Hào Quang Vô Vi?

Sau đây tôi xin phép được kể một câu chuyện để các bạn suy xét :

Trước đây cũng khá lâu rồi, khi ấy Chú Sáu Lung còn sống (ở Vũ Tùng, Bà Chiểu), anh Khánh một bạn đạo cũng tu Thiền theo PLVV mà tôi quen biết (sống ở chung cư Thanh Đa, nay anh đã qua Mỹ định cư). Một hôm nọ, vào lúc tối anh Khánh đến nhà chú Sáu để thăm và vấn đạo. Khi hai chú cháu đang ngồi trò chuyện, lúc đó khoảng 7, 8 giờ tối, thì bỗng nhiên điện đèn cả xóm bị cúp đột ngột, làm đèn nhà chú Sáu cũng tối om. Liên khi ấy, anh Khánh lại nảy sinh một ý nghĩ rằng, nghe nói người tu Vô Vi đã mở huệ, xuất hồn như chú Sáu chắc điền bộ đầu sáng lắm, nên anh

Đặc San Vô Vi

Khánh bèn tập trung nhìn trên đầu chú Sáu xem có đúng vậy không, nhưng anh liền thất vọng vì bộ đầu chú Sáu cũng tối thui như anh và những người bình thường khác trong bóng tối... Khoảng độ 5 phút sau, điện chợt có lại, anh Khánh vẫn còn hoang mang với ý nghĩ vừa qua của mình, chú Sáu hình như đã thấy được tư tưởng của anh Khách, chú mỉm cười, chỉ vào tủ kính trong phòng khách và nói với anh Khánh rằng: “Anh Khánh à, anh có thấy cái tượng bằng đá lân tinh trong tủ đó không?” Anh Khánh gật đầu : “Dạ thấy thưa chú.” Chú Sáu nói : “Anh có biết tại sao trong bóng tối, tượng đá đó phát sáng không? Vì nó thuộc khối ngũ hành, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ đó anh Khánh à. Ánh sáng ngũ hành thì mắt thường có thể nhìn thấy được; nhưng điển Vô Vi thì chỉ có mắt huệ mới thấy được mà thôi!” Khi ấy, anh Khánh mới chợt hiểu ra và cảm thấy hổ thẹn vì ý tưởng sai lầm của mình.

Nhân đây, tôi cũng xin nêu thêm vài vấn đề để chúng ta cùng suy ngẫm.

Khi chúng ta đi trong đêm tối, ngang gần một cây cổ thụ lớn, đôi khi chúng ta chợt thấy có một đóm lửa sáng rực từ xa xẹt vào gốc cây ấy, người dân gian thường nói đó là “điển bà giáng”. Thật ra, đó là luồng điển của chư vị trong khối Ngũ Hành mà thôi, chứ không phải Tiên, Phật nào cả. Nếu là điển của Tiên, Phật thì mắt người đời cũng không thể thấy được.

Sẵn đây, tôi cũng xin phép đề cập đến việc Thầy Tám cho các bạn đạo hải ngoại chụp hình hào quang của bộ đầu. Đây cũng chỉ là điển quang vật chất từ ngũ tạng mà thôi, nó cũng cho ta thấy được điển nặng hay nhẹ của các bạn tu thiền Vô Vi tới mức nào. Chứ thật ra đó không phải là Hào Quang Vô Vi, bởi như tôi đã nói, điển quang Vô Vi vô cùng thanh nhẹ,

mắt thường không thể nhìn thấy, mà máy móc vật chất thế gian cũng không máy nào đo được.

Và vì điển Ngũ Hành còn nằm trong tầng giới thấp, từ cõi Địa Tiên, hoặc trung giới trở xuống thôi (nên mắt phàm có thể nhìn thấy) và như thế thì trong cảnh giới này sẽ có nhiều thành phần, nhiều luồng điển trà trộn, lẫn lộn với nhau, thần thánh, ma quỷ đều có thể thị hiện ra được, cho nên chúng ta tu thiền mà thấy nó thì phải cẩn thận chớ vội tin nghe, vì các phần điển này hay thị hiện sắc tướng và thường hay xưng là Tiên, Phật, Trời, Quan Âm, Di Lạc v.v... Chính Thầy Tám cũng nhiều lần nhắc nhở bạn đạo rằng: khi các bạn ngồi thiền mà thấy vị nào đến với bạn và xưng là Quan Thánh, là Đạt Ma hay là gì gì đi nữa, nhưng bạn chưa đủ trình độ để phân biệt giả thiết thì tốt nhất là bạn chớ vội tin và nói với họ: Tôi không tin ai hết, hãy tìm Thầy tôi là Ông LSH đó! Tôi không tin ai hết!... Ngay cả khi ngồi thiền mà thấy Ông Tám tới cũng nói y như vậy... Mà thật là vậy, vì Thầy sẽ không bao giờ thị hiện sắc tướng âm thanh trước mặt đệ tử mình khi biết rằng họ chưa đủ trình độ phân biệt thật giả, vì nếu Thầy làm thế vô tình lần sau khi con ma đến thì đệ tử mình sẽ bị gạt.

Chính Đức Thích Ca ngày xưa cũng đã từng dạy :

“Kẻ nào lấy âm thanh để cầu ta,
Kẻ nào lấy sắc tướng để cầu ta,
Kẻ ấy hành theo tà đạo,
Chẳng thấy Như Lai, chỉ thấy ma.”

Nhân tiện đây, tôi cũng xin thưa cùng các bạn Tu Thiền, chỉ có 2 trình độ tiến hóa Tâm linh mới có khả năng phân biệt được Điển Ngũ Hành và Điển Vô Vi và biết được các phần linh thiêng đó từ đâu tới, gốc gác thuộc cõi nào. Đó là :

Đặc San Vô Vi

- Một là người đã mở huệ nhãn.
- Hai là người đã khai mở Trục Giác Tâm Linh (còn gọi là Trục giác Điện quang)

Đối với một người đã tu đến trình độ mở Huệ Nhãn (huyệt đạo thứ 6 tại trung tâm Ấn Đường như chú Sáu Lung) thì không còn gì để bàn cãi, vì người đó có thể thấy rõ sắc tướng, nguồn gốc của phần điện thiêng liêng trong các cảnh giới vô hình, không sai chạy đi đâu được.

Còn với một người đã khai mở Trục Giác Tâm Linh thì có nghĩa là tầng số điện của họ lúc nào cũng trụ trên bộ đầu nên rất sáng suốt bén nhạy trong việc phân tích luồng điện đối phương qua cảm nhận điện. Họ chỉ thua người mở Huệ Nhãn là không nhìn thấy được sắc tướng điện của đối phương. Nhưng họ có thể phân biệt chính xác được luồng điện đang tới với mình là Ngũ Hành hay Vô Vi, và cũng có thể biết được luồng điện kia đến từ tầng giới nào trong đại thiên địa, nhờ điện tương ứng trong tiểu thiên địa của họ. Cho nên họ xác định trình độ tiến hóa của đối phương khá chuẩn xác và luồng điện kia không thể gạt họ được.

Trục Giác Tâm Linh thực ra cũng có 2 giai đoạn :

- Giai đoạn 1 : Cảm nhận luôn điện tha nhân trực tiếp qua bản thể hành giả (điều này cũng hay và cũng có điểm dở của nó; Tôi sẽ đề cập trong một bài viết khác : ĐO ĐIỆN)
- Giai đoạn 2 : Không cảm nhận qua bản thể mà trực chỉ trong điện giới tâm linh điều này cao hơn và an toàn hơn.

Thưa các bạn, nhân đây tôi cũng xin chia sẻ Giai Đoạn 1 mà bản thân tôi đã thực chứng

qua công phu tu tập để các bạn rút tĩa kinh nghiệm khi tới trình độ này:

Tu đến một giai đoạn (có lẽ cũng gần 10 năm công phu) luồng điện tôi đã thường trụ trên đỉnh Hà-đào-thành, tôi có thể cảm nhận tầng số điện trong bản thể người đối diện, cũng như bệnh đau của họ đang nằm ở đâu trong thân thể họ. Nghĩa là khi điện họ đang trụ ở vị trí nào trong bản thể, thì tôi cũng cảm nhận sự qui tụ đó trên bản thể tôi, sau vài lần hỏi lại thì tôi xác nhận sự cảm ứng này rất chính xác, đau bệnh cũng vậy. Bởi vậy Thầy Tám nói mình giống như thầy bói xịn vậy nói đâu trúng đó...

Sau đó một thời gian, khi đi làm về tôi thường đem băng giảng của Thầy ra nghe để học hỏi. Khi nghe Thầy giảng điện bộ đầu tôi thường được rút trên đỉnh Hà-đào-thành, làm cho tâm trí tôi khai mở và sáng suốt nhiều. Một hôm, có người bạn bên Pháp Quán Âm có cho tôi mượn vài cuốn băng giảng của Vô Thượng sư Thanh Hải, tôi vì cũng tò mò muốn nghe thử xem Sư Thanh Hải giảng như thế nào, nên tôi mang về nghe. Như mọi hôm, khi đi làm về tôi bật băng của Sư Thanh Hải lên nghe, nghe một lúc khoảng 5, 10 phút, tôi chợt cảm nhận có một luồng điện ngay trung tâm ấn đường, nhưng nó không tập trung tại ấn đường mà cứ lan tỏa ra 2 bên chân mày, cứ thế mà nó quàng riết, có lúc tôi cố ý kéo lên đỉnh đầu nhưng không được... nghe chán tôi lại tắt, tạm ngưng. Qua ngày hôm sau, chiều đi làm về tôi lại nghe lại băng Sư Thanh Hải một lần nữa xem sao. Thì tình trạng cũng y như ngày hôm qua, điện cũng quàng lan ra 2 bên chân mày và không gom lại được ở ấn đường, và muốn kéo luồng điện lên trung tâm đỉnh đầu cũng không xong. Tôi bèn quyết định tháo băng giảng của Sư Thanh Hải ra, và dứt băng giảng của Thầy Tám vào để nghe xem thế nào. Chỉ nghe vài ba câu

Đặc San Vô Vi

Thần Tám giảng tôi đã nghe luồng điển trong bản thể tôi trụ lên đỉnh Hà-đào-thành một cách nhanh chóng, dễ dàng. À thì ra là thế, giờ thì tôi đã hiểu ra nguyên do vì sao, mỗi vị có một vị trí tiến hóa khác nhau, người thì ở Thánh giới, người đã lên tới Phật giới. Cách giảng giải cũng từ đó khác nhau, một người toàn nói về sự việc bên ngoài ngoài cảnh, còn một người giảng trực chỉ vô nội tâm, một sự khác biệt cũng thật tương xứng, ứng với trình độ người giảng...

Cũng có một vài người xưng là tiếp điển Thượng Đế để giảng dạy chân lý cao siêu của Càn khôn Vũ trụ, nhưng khi tôi nghe và cảm nhận thấy tần số điển của họ cũng chưa lên được bộ đầu, cho nên giáo lý thì rất cao siêu nhưng thực chất bản thân tu học của người đó vẫn còn quá thấp, còn nằm ở trung giới, chớ chưa lên được thượng giới. Điều này cũng không có gì lạ, chẳng qua người này có duyên trong đường tu học nên được Thượng đế mượn xác giảng chân lý cao siêu, nhưng khả năng tu tập của họ thì còn thấy kém nên đành chấp nhận vậy thôi. Các bạn đã từng thấy Thầy Tám tiếp điển Cha Trời phải không, các bạn sẽ thấy sự khác biệt của Thầy và những vị khác khi tiếp điển Cha nhiều lắm...

Thời gian tôi mới phát hiện khả năng đo điển của mình, tôi cũng có qua Chú Sáu Lung, để nhờ chú xác minh dùm. Chú Sáu xác nhận những gì tôi cảm thức là đúng; nhưng chú cũng khuyên thông một câu: Nhưng con chỉ nghe 1, 2 lần cho biết thôi nghe, nếu con nghe hoài những tầng số khác nó sẽ ảnh hưởng và làm xáo trộn điển năng trong bản thể con. Tu mà có Minh Sư kề bên nhắc nhở, dẫn dắt thật là may mắn lắm các bạn à. Các huynh đệ hải

ngoại có duyên may được gần Thầy, tôi xa Thầy nhưng cũng may được chú Sáu Lung giúp đỡ dạy bảo. Thật là phúc đức cho tôi và các bạn ở quê nhà.

Thôi thì vài hàng tâm sự, tôi mong các bạn trong nước cũng như hải ngoại, mỗi người sẽ tự mình công phu tu tập để tự chứng nghiệm và hiểu rõ những gì tôi đã kể. Chúc các bạn thành công và tiến hóa đến vô cùng trong vầng hào quang ân độ của Cha và Thầy.

(Mai Văn Chất, ghi lại ngày 01/05/2016)

Kinh Nghiệm Mới

*Thân hình cấu trúc rất tinh vi
Diễn giới phân minh tiến kịp kỳ
Liên hệ không ngừng trong chuyển tiếp
Hành trình chơn pháp tự mình ghi.*

Có chuyện xảy ra mới thấy bài kệ trên đây của Thầy thật là chính xác: Mục Bé Tám Las Vegas 08/09/98 5:25 AM, trích từ Tuần báo Vô-Vi # 296, 26 tháng 6 năm 2016.

Suốt thời gian chờ đợi ở nhà thương, lời Thầy sao cứ văng vẳng trong tâm trí tôi: “Người ta bị nặng thì con bị nhẹ”. Đúng là những bệnh nhân khác bị nặng hơn nên cứ được ưu tiên vào phòng mổ, nặng nhất là đầu, rồi nội tạng, ... chân, sau cùng mới tới tay. Nếu

rên la đau quá thì cũng được thêm ưu tiên, mà chuyện này thì tôi không làm được mặc dù cô ý tá cứ lâu lâu vào hỏi thăm là có thật sự tôi chỉ đau sơ sơ thôi. Cho nên cứ phải học nhẫn hết ngày nọ tới ngày kia chẳng biết khi nào mới tới lượt mình. Trong sở cũng nóng ruột muốn biết khi nào tôi đi làm trở lại, có cần tìm người thay thế không, vì tôi cứ bảo là không hề gì, chỉ trượt chân 1 chút trong lều xe, vậy mà sao bác sĩ y tá ai xem phim cũng nói là xương cổ tay bị gãy, cần phải mổ và bắt thêm ốc vít, ...

Thực tế mùa đông Canada là như vậy, toàn là tuyết, mưa đá, nước đông đá, đường sá trơn trượt vì băng giá. Tuần lễ đó đặc biệt có vô số tai nạn, có mấy người kiện thành phố và cũng có người thắng kiện. Xe cứu cấp cứ liên tục đưa người bị té gãy tay, gãy chân, bể đầu, gãy xương hông, xương sườn, ... Chỉ cần xe cứu thương đừng đem thêm nạn nhân mới thì sẽ tới phiên tôi đang phải nhịn đói, nhịn khát để sẵn sàng lên bàn mổ. Cho tới khi nào phòng mổ đóng cửa cho bác sĩ về nghỉ thì tôi mới được cho ăn một chút để chờ tiếp vào ngày hôm sau.

Trong nhà thương dĩ nhiên là nhiều trực điện. Tôi tận dụng thời gian chờ đợi để niệm Phật, Chiêu Minh, Pháp Luân Thường Chuyển, niệm Bát Chánh, nhưng chẳng thấy kết quả gì lắm. Còn 2 pháp giải trực hiệu quả nhất cho tôi là Soi Hồn và Lạy thì tôi đành chịu thua vì chỉ còn sử dụng được có 1 cánh tay. Ngay cả việc chấp tay nguyện, bắt ấn tam muội, hay thể dục trợ luân kiểu quơ tay tương tự như dịch cân kinh cũng đành dẹp luôn vì cả cổ tay lẫn bàn tay đều được băng bó kỹ quá kèm thêm 1 bịch nước đá thật nặng. Chỉ còn vài ngón tay có thể ngo ngoe. May mà thỉnh thoảng tôi vẫn còn nghe 1 chút điện rút trên đầu, thấy được

chút ánh sáng,

Bỗng nhiên tôi có suy nghĩ mới về câu “*Người ta bị nặng thì con bị nhẹ*”. Trước đây, tôi vẫn đinh ninh là nhờ mình may mắn làm bạn đạo Vô-Vi quen thuộc của Thầy nên đặc biệt được ưu ái giảm khinh. Thật chẳng khác lý luận của tâm đời là cứ quen lớn với V.I.P thì lúc nào cũng ngon lành hơn người khác. Nhưng khi rảnh rang trên giường bệnh, khi tâm tư phẳng lặng, thì những tánh hư, thói quen xấu, tư tưởng phạm tục, ... mới lần lượt hiện ra rõ ràng:

- Tối nào cũng hụt mất giờ Tí thông khai là vì phải tắt bật chạy theo thời gian với bao nhiêu công việc cả đời lẫn đạo;
- Thầy và Trời Phật là những bậc thông minh sáng suốt siêu phàm, sao chẳng có cách nào độc đáo để chữa dùm tôi cái bệnh kinh niên là chuyên môn thiên trễ giờ;
- Cứ tới giờ Tí là trực tự động giải ra 1 mình, đâu cần phải ngồi soi hờn, pháp luân thường chuyển, ... mới khử trực lưu thanh. Chắc nhờ tu lâu năm nên chỉ “nhớ” là đủ rồi, mới là thiên 24/24;
- Tới giờ Tí ngồi thiền chỉ là thực hành “thân” pháp. Không ngồi thiền mà niệm Phật là hành “tâm” pháp cũng đâu có gì không tốt;
- Ước gì được nghỉ ở nhà vài tháng để giải quyết bao nhiêu công việc ôi đong ...

Đúng là “*Rượu mời không uống, uống rượu phạt*”. Chỉ cần trượt chân 1 chút, chống tay 1 cái nhẹ nhàng như vậy mà gãy xương cổ tay là đủ cho tôi biết lỗi và ăn năn hối hận, tự hứa khi xuất viện sẽ hành pháp tinh tấn đàng hoàng đúng giờ chứ không tự biện hộ hay thách thức, đổ thừa gì nữa cả. Nhất định sẽ không ngu xuẩn tiếp tục làm cái “máy hư” để xem Thầy là

người “thợ giỏi” đến mức nào mà đối diện với tôi bao nhiêu năm qua vẫn chưa sửa nổi. Dĩ nhiên là cũng sẽ không ao ước được nghỉ ở nhà vài tháng như lần này.

Hết năm tới ngời, hết ngời tới nằm trên giường mãi chán quá, tôi lang thang niệm hành trên các lối đi. Đi tới đi lui chỗ nọ chỗ kia cho mọi người thấy chướng mắt mà đừng có quên là tôi vẫn đang chờ để được mổ cho xong.

Mặc dù lúc nào tôi cũng chủ trương không cầu xin, nhưng chán nản quá rồi tôi thăm van vái thời tiết làm ơn tốt đẹp lên cho bớt tai nạn, để lịch phòng mổ có được 1 chỗ trống cho tôi. Khi nghe đình đầu có 1 chút điên rút thì tôi cũng vái Thầy luôn, vì Thầy có nói là đình đầu của tôi chỉ có Thầy mới rút được thôi: “*Bị nhẹ cũng đủ cho con biết lỗi rồi, con chán học cái bài này rồi, ông Tám cho con học bài nào mới con cũng chịu*”.

Nói vậy chứ trong lòng tôi cũng có hơi run run 1 chút. Biết đâu bài mới sẽ càng thâm hơn. Không phải là Thầy thường nói “*Tu càng lâu thử thách càng nhiều càng khó*” đó sao?

Nhưng tu Vô-Vi đâu phải chỉ gặp toàn nghịch cảnh, xui xẻo, rủi ro, bất hạnh. Rõ ràng mấy chục năm qua, bao nhiêu bài học bài thi rớt cuộc rồi cũng qua, cũng đều rất hay, rất thú vị, cho nên tới nay tôi vẫn chưa chán tu, chưa bỏ pháp, ...mặc dù tánh tôi rất mau chán. Đến nỗi có lần Thầy phải nói “*Con học làm chi nhiều nghề quá. Bây giờ ông Tám đề nghị con chỉ học 1 cái nghề TU*”. Nghề TU với Thầy thì khó mà chán vì bài vở của Thầy ban lúc nào cũng bất ngờ đầy mới lạ mà cái trí tưởng tượng của tôi lần nào cũng bá phước chịu thua!

Tôi nhớ có lần ở phi trường Nam Cali tôi

Đặc San Vô Vi

cũng vái với Thầy như vậy, vì tôi qua sớm mấy hôm để phụ ban tổ chức năm đó có khóa sống chung và Thiền ca, vậy mà hành lý tôi bị lạc ở Sacramento. Quần áo mùa đông chỉ 1 bộ mặc hoài bắt đầu có mùi, sáng hôm sau lại tới ngày khai mạc, phone tới phone lui, đi tới phi trường mấy lượt mà hành lý cũng chẳng thấy tăm hơi, cho nên tôi vừa vái vừa than với Thầy “*Ông Tám ơi, tốt nhất là bây giờ cái va-li phải hiện ra trước mặt con*”. Vừa lúc đó, cái va-li của tôi rơi ngay xuống quày hành lý. Tôi dụi mắt nhìn kỹ đúng là cái va-li yêu dấu của tôi.

Đang nghĩ vẩn vơ thì có cô y tá tới trước cửa phòng tôi nhìn quanh quần như đang tìm ai. Tôi mừng quá nhanh chóng chạy tới để họ đẩy vào phòng mổ, vừa riu rít nói chuyện làm ai cũng phải mỉm cười: “*Phải mổ mà vui như vậy à !*”

Vừa lúc đó có 1 ca khẩn cấp mới tới, họ biểu đẩy tôi ra ngoài nhường chỗ. Nhưng mấy người đang nói chuyện với tôi vui quá nên từ chối lời yêu cầu, với lý do là khẩn tới đâu cũng có thể chờ 1 chút, vì ca mổ của tôi sẽ rất nhanh. Tôi cảm ơn họ lia lịa, tự biết họ đang tử tế và đặc biệt cho tôi. Vị bác sĩ trẻ trách nhiệm gây mê mỉm cười ra dấu bảo tôi đừng có nói gì hết. Trong phút chốc, ông kêu tôi giơ tay lên, lập tức tôi làm ngay, nhưng giật mình chẳng thấy cái tay tôi đâu. Hết hồn, theo phản xạ tôi quay qua tìm thì thấy cái tay tôi đang nằm bất động bên kia, mới bật cười nhớ Thầy có lần nói tới “*cánh tay điển*”, bây giờ mới biết. Chưa kịp phản ứng gì thì tôi đã ngủ mất hồi nào, sau khi thoáng nghe bác sĩ vừa cười vừa nói “*Vậy là được rồi*”. Tới khi tỉnh dậy thì tôi đã ở trong phòng khác tự lúc nào. Cánh tay bó bột vừa to vừa nặng hoàn toàn tự do không theo sự điều

khiển của tôi. Nhưng tôi cũng vui lắm rồi xin ra về ngay vì nghĩ là bài học mới lần này đã bề mạt, và cũng hay, cũng vui: có kinh nghiệm thực chất với “*cánh tay điển*”. Thật ra, bài học thấm thía hơn chỉ mới bắt đầu ...

Vì bác sĩ bận mổ lia lịa nên không có thì giờ ký giấy phép cho bệnh nhân, tôi phải nghỉ 1 ngày để hoàn tất giấy tờ linh kinh rồi trở vào sở làm việc như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng rốt cuộc trong sở đề nghị tôi nên nghỉ ở nhà theo lệnh của bác sĩ, nghĩa là 3 tháng. Cứ tưởng như vậy sẽ tha hồ có thì giờ hành pháp, nhưng dù không còn ở trong môi trường đầy trực của nhà thương, cho dù trong căn nhà lúc nào cũng vang vang tiếng Thầy niệm Phật đầy thanh điển, nhưng thiếu 1 cánh tay bình thường thì làm sao có thể hành pháp như trước đây?

Đinh ninh là không soi hồn thì trực điển khó mà được giải ra khỏi đầu, nên khi 1 bạn đạo ở thiền viện Jolicoeur đề nghị thử soi hồn 1 tay thì tôi hưởng ứng ngay, vì nhớ là Thầy có trả lời câu hỏi làm sao để người bị mất 1 cánh tay có thể soi hồn, và nhớ luôn kinh nghiệm về cánh tay điển khi nằm trên bàn mổ. Tuy nhiên, có thử mới thấy khi cánh tay đã có lại cảm giác bình thường thì không còn cánh tay điển nào khác bên ngoài cánh tay này. Dù sao, soi hồn 1 tay cũng giải được 1 phần trực điển còn hơn là không soi hồn gì cả, vì điển trong đầu cũng nổi lên ồ ồ như những ngày mới tu, nhưng hình như chỉ nhiều có 1 bên. Lúc đó tôi mới thấy soi hồn 2 tay là thật cần thiết.

Sau khi cái băng bột bằng thủy tinh (*fiberglass cast*) được cưa ra, 2 cây inox được rút ra, không có ốc vít gì cả, 100% tự nhiên, thì tình hình mới thật là thâm: bả vai, cánh

tay, cổ tay, bàn tay, ngón tay tất cả đều cứng ngắc cứng đơ như khúc gỗ sau mấy tuần bất động, lại sưng vù mỗi khi cử động, thêm vào lớp da nứt nẻ đen thui như đất bị hạn hán lâu ngày. Sau này tôi mới biết là phải để nước chảy xuyên qua ống thủy tinh bó cánh tay, mà tôi thì cứ bao cánh tay lại thật kín mỗi khi tắm. Có lẽ nhà thương nghĩ chuyện đó ai cũng biết nên không cần phải chỉ dẫn.

Dĩ nhiên là tôi vẫn không thể chấp tay nguyện, soi hồn hay bắt ấn tam muội. Từng ngày trôi qua, từng tuần trôi qua, cho dù có vận dụng hết sức lực tôi vẫn không thể nào đặt mấy ngón tay đúng vào những vị trí quen thuộc vốn thật là giản dị dễ dàng. Cũng nhờ đã có kinh nghiệm trước đây, nhờ đã trải qua kết quả suốt bao nhiêu năm hành pháp, tôi mới thấy rõ giá trị của từng ngón tay, từng góc độ của cổ tay, của mỗi ngón tay, mỗi lóng tay, ... mới trân quý hơn sự chính xác của từng chi tiết, từng động tác của pháp môn đã được ông Tư hoàn chỉnh và Thầy giải thích qua bao nhiêu băng đĩa kinh sách, nhất là pháp Soi hồn. Không thể làm tạm tạm hay sơ sài được, vì kết quả thật là khác nhau.

Cô chuyên viên physio (*vật lý trị liệu*) cho biết 8 cục xương ở cổ tay tôi đã đóng thành 1 khối cứng ngắc, cần nắn cần bẻ cho chúng rời ra. Cô còn cho biết các sớ thịt trong cánh tay tôi không còn đàn hồi co giãn, bàn tay thì sưng quá cỡ, trong khi các cơ của cánh tay và bàn tay thì bị teo lại vì thiếu vận động, còn mấy cái móng tay thì trở nên vừa mỏng vừa bén, ... Càng hiểu rõ cấu trúc tinh vi của từng mẫu xương, từng sợi gân, từng sớ thịt, ... tôi càng biết ơn Tạo hóa đã tỉ mỉ sắp xếp mọi chi tiết 1 cách thật là hoàn hảo cho “*Bức tranh Trời*”.

Tóm lại, mọi việc không diễn tiến suôn sẻ như tôi vẫn tưởng. Bài học mới mà tôi xin Thầy cứ như truyện dài nhiều tập, cho dù chỉ bắt đầu từ 1 chuyện nho nhỏ là cái cổ tay bị gãy có 1 chút thôi. Ông chủ physio xác nhận cánh tay tôi bị biến chứng hiếm hoi rất khó trở lại bình thường, vì khoa học chưa tìm ra cách giải quyết, cho dù xương đã lành nhưng những biến chứng vẫn còn tiếp tục, nghĩa là có thể tôi sẽ vĩnh viễn trở thành 1 kẻ tật nguyền. Ông đề nghị tôi phải ngâm cánh tay trong nước lạnh, nước nóng liên tục càng nhiều lần càng tốt may ra sẽ đỡ được phần nào. Như vậy làm sao còn thì giờ mà hành pháp? Rồi còn phải cứ phải tới họ dài dài mỗi buổi 30 phút là 55 đô cho họ hành hạ tra tấn cái cổ tay và từng ngón tay của tôi !!! Vậy sao Thầy lại nói là “*Người ta bị nặng thì con bị nhẹ*” ???

Tới ngày trở lại nhà thương gặp ông bác sĩ giải phẫu, mặt mày tôi có lẽ rất thiếu náo, chán nản và thất vọng. Nhưng bỗng dưng ông ký giấy cho tôi đi làm trở lại như bình thường 5 ngày mỗi tuần, tức là sớm hơn 1 tháng so với ước tính trước đây, và cũng không cần phải bắt đầu trở lại từ từ chỉ 2 hay 3 ngày mỗi tuần, ... chỉ cần tiếp tục tập cho cái tay hoàn toàn bình phục. Không biết thời gian này sẽ kéo dài bao lâu, tôi than tổn tiền quá. Vậy là ông bảo tôi ngưng tới Clinic, tới nhà thương thì tất cả đều miễn phí.

Hệ thống nhà thương ở Quebec nổi tiếng là phải chờ lâu nên tôi chẳng thấy hấp dẫn. Nhớ lại mấy tháng trước khi Thầy rời thế gian, bạn đạo bên Mỹ đã trách chúng tôi không đưa Thầy nhập viện bên Mỹ, dù tốn kém nhưng hiệu quả, và chắc chắn bạn đạo khắp nơi đủ sức đóng góp để lo cho Thầy. Có câu “*Cửa rẻ của hôi*”.

Đặc San Vô Vi

Họ còn gọi nhà thương bên Canada là “nhà thương thí”, vì miễn phí. Vốn nằm trong thành phần lao động phải chịu sưu cao thuế nặng để chính phủ có đủ tiền trang trải cho hệ thống sức khỏe người dân cả nước, giàu nghèo như nhau, dĩ nhiên là tôi không đồng ý với suy nghĩ của những bạn đạo này. Tôi trả lời với họ là pháp lý Vô-Vi, oxygen, thanh khí điện, ... đều quý báu nhưng hoàn toàn miễn phí.

Dù nói vậy, nhưng lần này thì tôi lại ngần ngại dùng dịch vụ của nhà thương, nên chỉ cho họ mượn để photocopy tờ giấy giới thiệu của bác sĩ chứ không cho họ giữ bản chính. Rồi tôi nỗ lực tìm các Clinic sau giờ làm việc, tiện đường di chuyển, ... mới thấy giá tiền những chỗ này còn mắc hơn Clinic trước rất nhiều, mà vẫn phải nằm trong danh sách chờ đợi.

May sao nhà thương gọi lại tôi trước, cho hẹn rất nhanh, còn đồng ý cho tôi tới thử, nếu có chỗ khác tốt hơn tiện hơn thì cứ bỏ nhà thương. Khi tới nơi, tôi ngạc nhiên thấy nhân viên lịch sự, tử tế và tận tâm tỉ mỉ, máy móc tối tân, dụng cụ phong phú, phòng ốc rộng rãi sạch sẽ mới tinh, ... tất cả là do lòng hảo tâm của các hãng xưởng lớn quyên tặng. Lúc đó tôi mới thấy mình trần trọc làm sao, đầy thành kiến sai lầm, suy nghĩ hành xử chẳng khác gì người đời.

Cô chuyên viên trách nhiệm hồ sơ của tôi bảo đảm sẽ giúp cánh tay tôi hoàn toàn bình phục, nhưng phải cần thời gian khoảng 1 năm. Cô dành cho tôi mọi ưu tiên cho việc sử dụng máy móc ... vì biết tôi phải lấy giờ làm việc để theo giờ giấc giới hạn của nhà thương khá xa sở làm. Đặc biệt hơn nữa là cô tò mò tìm hiểu về pháp thiên Vô Vi khi nghe tôi giải thích nhu cầu cần thiết của từng bộ phận của cánh

tay, cổ tay, bàn tay, ngón tay, móng tay, ... khi hành pháp soi hồn, bắt ấn tam muội, lạy kiếng, ...

Rốt cuộc tôi có thêm 1 bạn đạo mới thật trong sáng dễ thương. Khi tôi than là những người thế tôi trong thời gian qua họ không trả lại việc, cho nên tôi phải chờ có việc làm mới mà việc nào cũng sẽ bị trùng với giờ làm việc của nhà thương, thì cô mong là tôi đừng có việc nào sớm, và mừng là hăng cho tôi tranh thủ thời gian còn chờ việc để mỗi ngày tôi có thể tới gặp cô giúp cho cánh tay mau chóng bình phục. Thấy người trẻ không xưng danh tu mà biết suy nghĩ hành động tích cực tôi tự xấu hổ quyết tâm nỗ lực tự giúp cho cánh tay mình phục hồi thật nhanh.

Vài bạn đạo Jolicoeur nghĩ có lý do chính đáng để miễn công phu là chuyện tự nhiên không Thầy Tổ nào khiển trách, nhưng thấy tôi nóng lòng mong có thể hành pháp lại như trước đây thì cũng tò mò tìm hiểu thêm giá trị quý báu của pháp thiên. Họ chỉ tôi đi ông thầy tàu, mua thuốc bắc, dùng thuốc nam, ... làm tôi nhớ có lần tới thăm Thầy bị ngứa, tôi hỏi Thầy sao cái chân Thầy băng bó tùm lum, thì Thầy trả lời “*Ngứa quá ngứa không được, ai bày cái gì cũng thử*”.

Vậy là tôi cũng thử đủ thứ theo lời bạn đạo đề nghị. Khi ông thầy tàu bấm bấm cánh tay tôi mấy cái, rồi xoa xoa massage cánh tay, cổ tay, mấy ngón tay, ... tôi chợt nhớ ra lúc xưa Thầy có dặn tôi cố gắng học cho xong chương trình Naturopathy (*Thiên Nhiên Liệu Pháp*) như chị Bê, trong đó có phần Acupressure (*Bấm huyết*). Hồi mới gặp Thầy, tôi có xin Thầy dạy tôi cách Thầy châm cứu như Thầy có kể qua mấy băng giảng, chỉ với cây kim mà

Đặc San Vô Vi

có thể giúp bao nhiêu người hết bệnh, khỏi chết, ... kể cả trong đêm tối ở vùng kinh tế mới thiếu đèn và tiện nghi vật chất. Nhưng Thầy chỉ khuyên tôi “*Phải thiền trước cho có điện, rồi đau ở đâu thì bấm vào chỗ đó*”.

Cho nên tôi thử ngay với cánh tay đang cần bình phục. Mặc dù nhắm mắt dò dẫm cũng khá chính xác, nhưng tôi vẫn cẩn thận kiểm lại các huyết đạo theo cuốn sách đã bao năm qua chỉ nằm trong tủ sau khi tôi nhờ chị Bê trình lên Thầy cái bằng cấp giống như cái của chị Bê. Thời gian đó Thầy rất vui, gọi tôi là “*Bà thầy thuốc nam*”, có lẽ Thầy vui vì rốt cuộc tôi cũng nghe lời Thầy, chứ có lúc chán học quá, vì chẳng biết khi nào mới dùng tới, trong khi thời giờ thì hiếm hoi, thường thường tôi chỉ có thể học lúc nghỉ phép, chờ ở phi trường hay trên máy bay thôi. Có lần tôi còn năn nỉ Thầy “*Ông Tám ơi, ông Hoa Đà đâu có học sách vở gì mà cũng chữa bệnh được vậy*”. Lúc đó Thầy chỉ trêu mếu giải thích “*Người ta khác, mình khác*”.

Tóm lại, lúc đó tôi chỉ học cho Thầy vui thôi, chứ chữa bệnh kiếm sống thì tôi không muốn. Và lại tôi yêu thích nghề nghiệp, việc làm, sở làm của mình, đâu muốn học thêm nghề mới làm chi. Khi nào bệnh hay cần chữa trị thì tôi đã có mấy bạn đạo “*thần y*” sẵn sàng giúp đỡ. Nhưng lần này không có ai giỏi giúp được tôi cả, vì họ ở xa, mà xoa bóp bấm huyết thì phải đụng tới cái tay của tôi mới được. Họ chỉ có thể chữa được từ xa cho những bệnh ho, cảm, thông thường thôi. Ngay cả ông bác sĩ quen thuộc rất giỏi về xương cốt mà Thầy và chị Bê giới thiệu lúc xưa cũng đòi hỏi phải có giấy chứng nhận của mấy ông chuyên viên chụp hình quang tuyến là xương đã lành hẳn thì ông mới chịu đụng tới cái cổ tay của tôi.

Cho nên chỉ còn cách là tự lo cho mình. Có cơ hội dùng tới nghề chữa bệnh, có dịp áp dụng lời Thầy dạy, ... thật tình tôi nhớ Thầy quá chừng, mà hình như càng nghĩ tới Thầy, bàn tay tôi lại càng hiệu quả, như thể có điện của Thầy hỗ trợ thêm.

Thấy cô chuyên viên Ergotherapy ở nhà thương ngạc nhiên về sự bình phục nhanh chóng chỉ sau có mấy tuần của cánh tay, kể cả bả vai mà cô không quen cách chữa, tôi lập lại lời Thầy dạy cho cô nghe: “*Phải thiền trước cho có điện, rồi đau ở đâu thì bấm vào chỗ đó*”.

Bây giờ tôi lại hiểu thêm ý nghĩa khác của lời Thầy “*Người ta bị nặng thì con bị nhẹ*”. Đó là nhờ thiền, nhờ điện, nhờ pháp quý, nhờ có Thầy kính thương tận tình nhẫn nại chỉ dạy từng li từng tí, giúp cho bạn đạo tu tiến qua vô số hoàn cảnh ở thế gian.

*Học hỏi không ngừng tự tiến xuyên
Cảm thông giềng mối tự nói liền
Duyên lành Trời Phật luôn ban chiếu
Chuyển sửa trần tâm, sửa triền miên.*

Mỹ Kim

1 tháng 7 năm 2016

Đức Tin

& Ý Chí

Hôm nay tôi xin kể với các bạn một câu chuyện thật, liên quan đến đức tin và ý chí tu học của một người tu mà tôi quen biết, và nó đã xảy ra khá lâu, nay xin được kể lại để chia sẻ cùng tất cả:

Trong quá trình tu học thiền theo Pháp Lý Vô Vi (PLVV), tôi có quen biết chị V. là bạn thân của chị M, bạn của tôi. Những người bạn này cũng cư ngụ trong khu phố gần nhà tôi, ở Phường 5, quận PN, Tp. HCM.

Chị V. gặp pháp Thiền Vô Vi trước tôi vài năm, chị ấy tu được vài năm thì phát hiện mình bị bệnh ung thư vú. Chị đã tìm bác sĩ chữa trị, lần đầu căn bệnh được ổn định vài năm, vài năm sau căn bệnh lại tái phát, chị lại phải điều trị tiếp, đúng là nghiệp căn của chị khá nặng nên công sức tu hành bao năm của chị không thể giúp mình vượt qua nó hoàn toàn được, mặc dù chị đã cố gắng ngồi thiền, ăn chay trường đã trên mười năm rồi. Lần thứ ba, khi căn bệnh tái phát sinh, chị cũng nhờ sự trợ giúp của tây y chữa trị, nhưng sau đó họ cũng đành chịu thua căn bệnh nguy hiểm này. Sau một thời gian chữa trị, bác sĩ ở bệnh viện cũng đành phải thông báo cho chị V. biết là căn bệnh đã vào thời kỳ cuối, không thể điều trị được nữa, **chỉ còn kéo vài thêm vài ba tháng nữa thôi, chị nên về lo hậu sự**, có muốn làm gì hay ăn uống gì thì cứ làm, cứ thoải mái đi, vì sợ sẽ không còn cơ hội nữa. Trong thời gian cuối này, có vài lần bác sĩ yêu cầu chị V. ăn mặn lại để tây y chữa trị bệnh cho chị, với lý do là ăn chay

khó trị lắm. Nhưng chị V. vì ăn chay đã lâu, đã thuần rồi, nên ngại ăn mặn lại, rất khó vì mùi tanh tươi của thịt cá, phần vì không muốn phá vỡ công trình tu học của mình trong thời gian qua, nên chị không muốn trở đũa. Hoang mang không biết nên quyết định sao cho phải lẽ, chị bèn tìm tới chú Sáu Lung, một huynh trưởng có trình độ tu học khá cao ở bên Bà Chiểu để xin ý kiến, chú Sáu Lung bèn khuyên chị V. cứ tiếp tục tu thiền và giữ vững chay giới như bấy lâu nay, chứ đừng nên thay đổi việc chay lạt, hay bỏ công phu. Chú cũng phân giải: mỗi người đều có số mạng, việc gì đến sẽ phải đến thôi, mình đã biết tu hành để giải nghiệp, thì cứ giữ vững niềm tin, đừng vì nghịch cảnh mà thôi chuyễn. Chú còn chỉ dạy cho chị V. cách thức tu hành theo hoàn cảnh của mình, Chú dạy chị V. mỗi tối vẫn giữ công phu thiền và nhớ nguyện xin Đức Tổ Sư Đổ Thuần Hậu, và Đức Thầy Tám Lương Sĩ Hằng hộ trì cho chị tu hành để chữa trị thân lẫn tâm bệnh của mình, còn Chú sẽ giúp đỡ chị khi nào cần, chị có gì thì cứ đến gặp chú, đừng ngại ngừng gì hết.

Thế là chị V. nghe lời khuyên của chú Sáu Lung, vẫn cương quyết tu thiền theo PLVV, vẫn ăn chay trường như trước nay, thỉnh thoảng chị chạy qua tìm chú Sáu để nhờ chú giúp ý kiến hoặc hỗ trợ điểm năng, nhứt là những lúc tâm bị chao đảo, bất an...

Nhờ có đức tin ở đạo pháp và niềm tin ở chú Sáu Lung, cùng với ý chí kiên cường, dũng mãnh mà chị V. đã vượt qua cơn thử thách do nghiệp lực của bản thân, và thay vì chỉ còn sống vài tháng như các bác sĩ Tây y đã phán quyết, chị đã kéo dài sự sống của mình thêm 5, 6 năm nữa để tiếp tục có thời gian và cơ hội tu, để tìm về cõi thanh nhẹ cho phần hồn.

Còn một sự kiện mà tôi cũng muốn chia sẻ cùng chư huynh đệ đồng môn, nó cũng thật là

Đặc San Vô Vi

huyền bí diệu kỳ trong quá trình tu học và chứng ngộ của chị V. vào cuối cuộc đời của chị ấy.

Sau 5, 6 năm dài vượt qua khảo nạn bệnh tật, chị đã chứng minh được rằng người tu hành chân chánh có thể thay đổi số mạng mình, như lời Thầy Tám đã dạy : “Chuyện lớn thành nhỏ, nhỏ thành không!” Thay vì trả nghiệp khá nặng, chị đã phải bỏ xác từ 5, 6 năm về trước (như bác sĩ đã khẳng định), thì chị vẫn sống an và tu hành; vẫn theo đạo mà giữ giới trường chay, chứ không ngã mạn theo ý đời kêu gọi. Và một điều kỳ diệu mà tôi muốn trình bày với các bạn ở đây nữa là : Sau ba, bốn ngày cuối đời, lúc sắp từ bỏ thân xác giả tạm do bệnh gây ra, chị bị căn bệnh ung thư cũ hành hạ đau đớn quá, nên chị nhờ chị M. (bạn rất thân, trước ở gần nhà) liên lạc điện thoại với hải ngoại để chị được gặp Thầy Tám, chị khát khao điều đó lắm. Các bạn cũng biết, liên lạc được với Thầy lúc ấy quả thực là rất khó, thứ nhất là phải có đường dây, thứ hai là phải vượt qua hàng rào bảo vệ, tức là mấy phụ tá, mấy bạn đạo sẵn sóc thầy. Nhưng thật là mâu nhiệm làm sao, chiều tối hôm ấy chị M. đã liên lạc được với huynh Q., huynh S. và máy đã được kết nối với điện thoại riêng của Thầy, và chị V. đã được trò chuyện với Thầy trong giây phút sau cùng của cuộc đời mình.

Chị V. đã tâm sự với Thầy : Thầy ơi, thể xác con giờ bị bệnh hành hạ đau đớn lắm, mấy ngày rồi, chắc con không chịu đựng nổi. Xin Thầy cứu dùm con. Thầy nói : Xác của con đã bị vi trùng ăn nát hết rồi, ngũ tạng tiêu tan hết rồi, Thầy không thể cứu cái xác được nữa, Thầy chỉ cứu phần hồn của con thôi. Chị V. kêu xin : Thầy hãy giúp con đi sớm, con không thể chịu đựng lâu thêm nữa. Đau quá Thầy ơi! Thầy nói : Ừ, thôi con ráng lo Niệm Phật đi, Thầy sẽ độ cho phần hồn của con, con hãy gắng trụ tâm niệm Phật nghe!

Thế rồi, khoảng khuya hôm ấy (hình như 2, 3 giờ sáng) chị V. đã rời bỏ xác ra đi, đúng như ý nguyện của chị ấy. Tôi cả quyết rằng Thầy đã dẫn hồn của chị ấy về nơi thanh nhẹ để tiếp tục tu học. Thật là kỳ diệu phải không các bạn. Tôi nghĩ chị V. được Tổ, Thầy độ và tiếp dẫn hồn chị là nhờ vào Niềm Tin vững chắc và Ý Chí dũng mãnh của chị ấy, cho nên trong tu học hành đạo thì niềm tin và ý chí của hành giả là rất quan trọng, thiếu nó e rằng chúng ta không thể vượt qua khảo đảo, thử thách và khó mà đạt thành đạo quả cao sâu được.

Cũng có nhiều người vì thiếu hiểu biết, thiếu niềm tin và ý chí tu học mà nửa chừng bị gãy gánh, từ bỏ những đạo hạnh cao quý, phá hỏng giới luật tu hành của mình, và rồi sau cùng bị sa ngã vào đường mê muội, tối tăm, tiếp tục luân hồi sanh tử khổ đau, đánh mất con đường trở về quê xưa chốn cũ cao quý thanh nhẹ.

Mong rằng huynh đệ chúng ta sẽ noi theo gương lành, hạnh nhân nại kiên trì của chị V., dù là người nữ mà ý chí lại rất kiên cường dũng cảm, và biết vâng nghe lời Thầy, lời chú Sáu Lung, trọn lòng bền gan vững chí tu học và hành đạo trong suốt cuộc đời mình, dù cho phải chịu đựng bao nghiệp lực khảo đảo vô cùng gian nan, khổ cực.

Thiện lành thay ! Cao quý thay ! Chúc chư huynh đệ bốn phương tiếp thu và thấu rõ câu chuyện trên để luôn vững tâm, dũng tiến và hoàn thành tốt đẹp mỹ mãn con đường tu học cao quý thiện lành của mình.

Thân mến,

Mai Văn Chát.
(Ghi lại ngày 26/08/2015)

Tưởng Nhớ Ngày Thầy Về Việt Nam Lần Cuối Cùng

Trên năm mươi năm khởi đầu từ Việt Nam di hành khắp năm châu tận độ chúng sanh, khi trở về già người biết trước sắp tịch diệt. Dù tẩm thân bệnh hoạn (*do hút nghiệp trước bạn đạo*) vẫn quyết về Việt Nam thăm bạn đạo cuối cùng.

Hành trình tận độ khắp ta bà
Thấm thoát thời gian tuổi thế xa
Nhớ gốc khai sanh tổ lập đạo
Quay về cây tiếp mạch thân già.

Tuy thân già, tâm hồn Ngài lúc nào cũng hồn nhiên như Bé. Đồng đạo ngắm nhìn thân thể thầy rất bình thường, nhưng tất cả đều cảm nhận một luồng điện đại từ đại bi cực mạnh rất lạ từ Người phát ra lan tỏa xung quanh ai nhìn vào cũng yêu thương kính quý.

Thân già hồn trẻ toả mười phương
Đồng đạo ngắm nhìn thể xác thường
Cùng nhau cảm nhận tình thương Bé
Lực lượng điện quang Bụt Sĩ Lương.

Lúc cuối đời ngài để lại mấy ngàn cuốn băng âm thanh lời giảng rất nhiều, thiết thực dẫn tiến muôn hình vạn trạng dẫn độ tất cả căn cơ từ thấp đến cao của mỗi chúng sanh tùy bệnh mà cho thuốc. Đó mới thật sự chân lý tận độ.

Dù Thầy giảng rất nhiều nhưng đồng đạo cảm thấy như quá ít, khi nghe Thầy về Việt

Nam những người chưa từng gặp Thầy hay đã gặp Thầy. Khi Thầy xuất hiện nơi nào họ đều kéo đến bao vây cho bằng được để nghe lời khuyên trực tiếp từ chơn ngôn Người phát ra.

Sĩ Lương để lại mấy ngàn băng
Âm thanh lời giảng triệu từ ngàn
Đồng đạo tưởng chừng như quá ít
Trực chờ tiếng nói ngọc ngà ban.

Chơn ngôn Đức Thầy ngắn hay dài ai nghe thấy cũng cảm thấy bình yên, những từ ngữ Thầy lập đi lập lại rất nhiều lần nhưng lúc nào nghe cũng thấy mới mẻ nhẹ nhàng như sấm xưa đi màn vô minh.

Lời ban tiếng ngọc giáo điều an
Cứu khổ ban vui chiếu ngút ngàn
Tuy củ ô hay sao vẫn mới
Nhẹ nhàng như sấm tiếng thâm vang.

Đêm ngày Thầy luôn nhắm nhìn ban chiếu đàn con. Dù tuổi xế chiều nhưng thần thức lúc nào cũng dững mãnh, chiếu điện thúc giục thăng tiến vượt thoát khỏi hồng trần.

Thâm vang kiên định nhắm nhìn trong
Bể khổ đàn con lội ngược dòng
Chân yếu tay run đầy sức mạnh
Dắt dìu giục thực tiến hư không.

Đồng đạo nhận Đức Vĩ Kiên là vị Thầy cũng là một vị cha (*su phụ*). Trước và sau đồng đạo nhìn từ phụ vẫn trẻ mãi (*Bé*).

Hư không chiếu điện cứu đàn con
Mượn trước tiến thăng xiển đạo tròn
Kinh điển trong Thầy đại đức ấy
Đạo đồng Thầy mãi trẻ thanh son.

Phúc Tâm

CẢM NGHĨ VỀ ĐẠI HỘI 2015 TẠI LÀO

Trước khi đi đại hội “DHDP 2015” tại Lào tôi cứ có một cảm giác lo lắng. Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi đi xe trên một quãng đường xa như vậy. Nhưng nghĩ đến được tu học và được gặp bạn đạo là tôi cảm thấy chẳng còn lo ngại gì nữa.

Một năm trôi qua, một năm mới lại đến, tôi có thể một lần nữa sống trong cảm giác thanh nhẹ trong đại hội nó quý biết chừng nào. Mỗi lời khuyên, lời nói của bạn đạo như thêm phần góp nhặt vào hành trang trên đường đời cũng như đường đạo của tôi. Đi tu học về tôi cảm thấy mình trưởng thành hơn trên đường đạo rất nhiều. Tôi có thể kiên nhẫn hơn, học được tha thứ và thương yêu trong 10 điều tâm đạo thầy đã dạy. Tôi thật sự cảm ơn bề trên, cảm ơn Đức Tổ Sư, cảm ơn Đức Thầy, nhờ pháp Vô Vi mà trong hành trình quay về nguồn cội của mình có thể vượt qua được những chông gai thử thách nhẹ nhàng hơn. Tôi rất cảm ơn khâm phục các cô, chú, anh, chị trong ban tổ chức đã tổ chức một đại hội cho bạn đạo để có được những chuỗi ngày tu học trôi chảy và trọn vẹn. Họ đã không ngại thức khuya dậy sớm chuẩn bị rất chu đáo. Trong đại hội 2015 điều làm tôi ấn tượng nhất và không quên là trong phần tâm tình của các bạn đạo. Tôi không thể kèm được nước mắt của mình khi nghe một vài bạn đạo

tâm tình, cũng như không thể không cười khi nghe một vài mẫu chuyện vui của bạn đạo. Cứ thế 4 ngày đại hội trôi qua thật nhanh, mới gặp mọi người mà đã phải chia tay rồi, cảm giác được gần bên mọi người tu học ấm áp biết chừng nào.

Được xem những chương trình trong đêm văn nghệ rất mới lạ và độc đáo, được chụp cùng nhau những tấm hình lưu niệm. Rất mong gặp lại mọi người trong tình thương đại hội năm tiếp. Cứ mỗi khi kết thúc đại hội tôi lại mong chờ một đại hội tiếp theo đến thật nhanh.

Trần Vũ Ngọc Thảo
Đà Lạt - ngày 7 tháng 2 năm 2016

Lần Đầu Đi Đại Hội

Vô Vi Tại Singapore

Lần đầu đi dự Đại Hội là năm 2005 ở Singapore “ HỒI SINH SUM VẦY” mình thấy vui và hồi hộp lắm. Cũng là lần đầu được xuất ngoại nên mọi chuyện đều lạ hết. Đầu tiên đi vì không có tiền nên làm bằng tường trình lên Thầy, sau đó nghe anh Vương Tấn Phong bảo: đã xem trên mạng do cô Hoàng Vinh trả lời là OK rồi, nhưng đợi mãi mà không thấy vé, nên nhờ bạn đạo Tô Trường Xuân cùng bạn đạo Ngô Xuân Tiên tài trợ vé máy bay, nhưng lại đi trước hai ngày Đại Hội.

Vì Đại Hội được tổ chức ở cạnh Việt Nam nên bạn đạo Việt Nam đi rất đông nên Thầy rất vui. Đức Thầy kể chuyện xưa Thầy học ở trường Pháp...rất vui. Thầy luôn ưu tiên cho bạn đạo Việt Nam, như người Cha lo cho các con vậy.

Thấm thoát 5 ngày Đại Hội trôi qua tới ngày chia tay với Đức Thầy để về, nhưng tình Thầy trò vẫn còn quyến luyến nhau. Còn chuyện hy hữu- có mười lăm bạn đạo đăng ký Đại Hội trễ nên phải đi sớm hai ngày trước Đại Hội, nhờ vậy được đi chơi ở Singapore, dạo phố người Hoa cùng phố Ấn. Thành phố ở Singapore rất sạch sẽ, không rác và trình độ dân trí rất cao, mua hàng đứng xếp hàng rất trật tự. Bạn đạo Việt Nam ở khách sạn Peninsula còn Thầy và bạn đạo ngoại quốc ở khách sạn 5 sao Swissotel. Thầy nói Đại Hội càng ngày càng

gần Việt Nam, nên sau đó được tổ chức ở Thái Lan, ở Siem Reap – Cambodia 3 lần, ở Malaysia 1 lần, ở Lào 1 lần, lần này ở Núi Tà Lơn cũng ở Cambodia. Các bạn đạo ai cũng mong muốn có ngày tổ chức Đại Hội tại Việt Nam, để bạn đạo Việt Nam đón bạn đạo Thế Giới về dự. Điều này thật là vui cho cộng đồng Vô Vi trên tinh thần hoà ái tương thân, chúng ta cùng chung sức chung tay phát triển Vô Vi để Thầy Tổ vui, đồng thời phát triển cộng đồng lớn mạnh. Cũng công nhận các Đại Hội sau này bạn đạo trẻ Vô Vi nhiều hơn, đông hơn nhưng chúng ta có quyền hy vọng chất lượng hơn là số lượng bạn đạo trẻ này./.

Ngày 18 tháng 05 năm 2016

Lê Ngọc Cơ

Kỷ Niệm Đức Thầy Dạy Đạo Ở Thiền Đường Hồ Văn Em

Nhớ lại khoảng năm 1976 sau khi Thầy học cải tạo về, ghé thăm thiền đường Hồ Văn Em, Thầy ngồi ở góc cây bã đậu còn các bạn ngồi vây quanh Thầy. Khi ấy Bà Hồ Văn Em mang ra một trái dưa đã vạt miếng cùng ông hút và một đĩa bưởi đã xẻ ra từng múi. Thầy bảo : có bài học rồi, đó các bạn chú :

“ Bưởi bao nhiêu khía? Dưa bao nhiêu nước?”
Rồi Thầy tiếp luôn :

“ Diển bao nhiêu loại? Người bao nhiêu giới?”

Các bạn hãy trả lời đi. Không ai trả lời hết, Thầy giải:

Diển thì có trước và thanh, Người có loại đi từ trước qua thanh, ngược lại cũng có người từ thanh qua trước hoặc từ trước tới cực trước hoặc là thanh đến cực thanh, tất cả là 4 giới.

Tôi xin ghi lại lời Thầy giảng ở thiền đường Hồ Văn Em lúc này: Như các bạn đã biết, ngồi thiền mà không vững cái tâm chỉ là tạo sức khoẻ mà thôi. Thầy chỉ vào một bạn đạo lúc bấy giờ “Ngồi như cục đá thì sân si vẫn còn, phải dùng diển tâm mới giải được nghiệp tâm”. Riêng cũng có bạn đạo bệnh mà không chịu uống thuốc, dẫn đến bế tắc, một phần cũng ỷ lại nơi Thầy phải lãnh nạn mà thôi. Nói tóm lại chỉ có mình sai, chẳng có ai sai cả. Có cả bạn đạo kể công chở Thầy đi bằng xích lô đạp, vậy mà Thầy vẫn độ cho bạn đạo đó. Đức Thầy

luôn luôn từ bi với mọi người, và Thầy dạy : “ Luật Nhân quả là cánh cửa của Vô Vi”. Tóm lại muốn tiến bộ phải năng hành pháp và niệm phật thường xuyên, trụ trên đỉnh đầu. Ta nói nghe dễ nhưng mà hành thì phải kiên trì mới qua được.

Đạo Thầy mới học tập cải tạo về thiền đường có tên là “Trung Tâm Sức Khỏe và Tâm Thân” chỉ cho hoạt động khoảng hai tháng rồi đóng cửa. Lúc ấy nhờ bạn đạo Sáu Luông (Thầy giáo) ra tận Hà Nội để xin phép hoạt động. Nhưng sau đó Ông Em và huynh Vinh (ở Pháp) cùng đi cải tạo sau Thầy.

Giờ nghĩ lại tất cả công lao Thầy đối với đám học trò, vừa dốt và ỷ lại Thầy, nhưng Thầy chấp nhận tất cả là bài học thôi, đôi lúc là thuận khẩu và cũng có cả nghịch khẩu, để chúng ta tiến. Tuy cũng đã mấy mươi năm qua nhưng mỗi lần nghĩ đến Thầy đều có cảm xúc dâng trào, như những đứa trẻ phạm lỗi được Cha thông cảm cùng thương yêu, cho nó có dịp sửa sai và hướng thượng về Bề Trên, luôn vững tâm tiến hoá về vô cùng.

Để kết thúc phần hồi tưởng về Đức Thầy, xin tất cả các bạn đạo cần phải hành pháp cho tinh tấn, là món quà trả ơn Người truyền pháp là Đức Thầy kính yêu của chúng ta./.

Ngày 19 tháng 05 năm 2016

Lê Ngọc Cơ

DỰ TANG LỄ CHÚ BA HỒ VĂN EM

Dự Tang Lễ Chú Ba Hồ Văn Em

DỰ lễ đưa người đến cõi hằng
TANG gia, bạn đạo xếp hai hàng
LỄ đường hội tụ đông quan khách
CHÚ nguyện hồn người đến lạc bang
HỒ hải ta bà nay tạm biệt
GIA thư đạo pháp gửi trần gian
TRANG nghiêm tiễn biệt hồn siêu thoát
CHỦ lão hồi qui đặc đạo vàng.

(Mai Chât, 24/07/2016)

Khoảng 09:00 sáng ngày 24/07/2016, tôi đã ghé vô Thiên Đường Hồ Văn Em để dự tang lễ của Chú ba Em.

Tôi được biết chú Em đã mất vào lúc 18:00 ngày 23/07/2016 (nhằm ngày 20 tháng 6 năm Bính Thân) tại nhà (cũng là TĐ.HVE) sau một thời gian dài già yếu. Hôm nay, 12:00 đội mai táng sẽ đến liệm xác của chú và sau đó, 14:00 sẽ đưa xác chú đi hỏa thiêu tại lò thiêu ở Quận 9. Tóm lại, tang lễ chú Em kéo dài không đến 24 tiếng đồng hồ kể từ lúc mất. Ngắn gọn và không chấp diếu.

Tuy nhiên, ngày 24/07/2016, bạn đạo từ các nơi xa cũng tề tựu về TĐ.HVE khá đông để nhìn mặt chú lần cuối và tiễn đưa chú đi về quê xưa đất tổ. Khi tôi tới nơi thì đã có khoảng trên dưới 40, 50 người. Một số ít đang đứng quanh giường nơi để xác chú, tại phòng khách chính

Đặc San Vô Vi

của Thiên đường để cùng niệm Phật, còn số đông khác thì đang ngồi rải rác trong khu vực sân vườn của Thiên đường, cùng nhau trò chuyện, bàn bạc...

Tôi đi vào phòng để xác chú Em, xác chú được đặt nằm trên cái giường, trên người được đắp một tấm đệm và trên bụng có đặt một nải chuối (theo phong tục của dân mình từ xưa đến giờ đối với người quá cố). Tôi đứng ngoài sát bên cánh cửa hông căn phòng, đánh lễ chào chú, chứ không thể vào sát bên trong vì phòng khách thì hơi hẹp lại đông người...

Và một chứng nghiệm kỳ lạ đã đến với tôi, tôi chợt nghe bộ đầu mát mẻ, giống như tôi được tiếp thanh điện trong lúc công phu thiền định hàng đêm. Thông thường từ xưa đến giờ, khi đi dự tang lễ, ma chay thì tôi thường nghe nặng bộ đầu, có khi nghe tức cả ngực (nhất là trong thời gian đầu mới tu thiền theo PLVV), giờ thì khi đi dự đám ma, tôi không bị trực áp đảo như xưa, nhưng không bao giờ được hưởng thanh điện mát mẻ cả. Đây có thể nói là một trong những lần hiếm hoi mà tôi cảm nhận được khi đi dự đám tang. Trước kia gần đây nhất, khi đi dự tang lễ của chú Sáu Lung, tôi cũng cảm nhận tình trạng thanh nhẹ này, và bây giờ là tang lễ của chú Ba Em. Một sự việc quả thật khó tin, mà chính tôi cũng không thể ngờ; tôi cứ luôn nghĩ đến dự đám ma là sẽ bị áp trực, ít hay nhiều; nhất là lần này, xác chú ba Em lại chưa được liệm. Thế mà tôi không bị hút trực lại còn được hưởng thanh. Điều này nói ra e ít có người tin, nhất là những ai chưa chứng thực trong Vô Vi Điện Giới, bởi vì nó vốn bất khả tư nghì (không thể nghĩ bàn). Nhưng thôi, tôi cũng xin chân thành chia sẻ cùng tất cả chư huynh đệ đồng đạo, những ai đã khai mở trực giác sẽ cảm thông, còn những ai chưa mở thì hãy cố gắng công phu để sau này sẽ tự chứng thực. Tôi nói ra sự kiện này để các huynh đệ mình cùng chúc mừng và chia sẻ niềm vui cùng chú Ba Em, điều này chứng tỏ, chú Ba Em đã được Tổ Thầy và Chư vị trong khối Vô Vi đến hộ trì và tiếp dẫn người về cõi Vô Vi thanh nhẹ để tiếp tục tiến hóa.

Con kính chúc Linh Hồn Chú Ba siêu thăng về nơi thanh nhẹ và tiến hóa đến vô cùng.

Nam Mô A Di Đà Phật – Vạn Vật Thái Bình.

Kính bái,

Mai Văn Chất.

(*Dĩ An*, 25/07/2016)

TANG LỄ CHÚ BA HỒ VĂN EM

Đặc San Vô Vi

Đặc San Vô Vi

Đặc San Vô Vi

Hình Ảnh Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2015

Đặc San Vô Vi

Đặc San Vô Vi

Hội Thảo Tu Học

Đặc San Vô Vi

Hình Ảnh Đi Tour

Đặc San Vô Vi

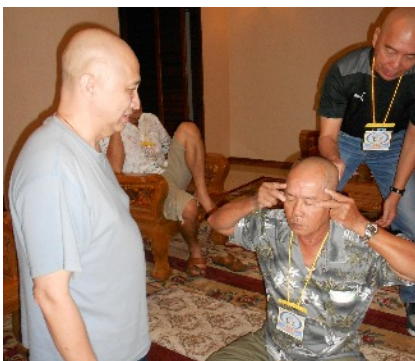
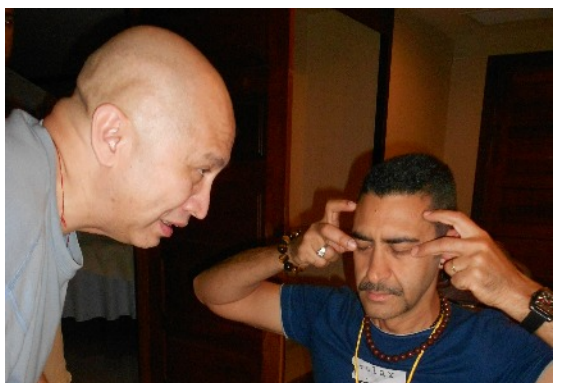

Đặc San Vô Vi

Chương Trình Kiểm Tra Phương Pháp Công Phu
Hằng Năm Qua Video Hướng Dẫn Của Đức Thầy

Chương Trình Kiểm Tra Phương Pháp Công Phu
Hàng Năm Qua Video Hướng Dẫn Của Đức Thầy

Văn Nghệ Vô Vi

Đặc San Vô Vi

Viếng Thăm Mộ Tổ - 2015

Sinh Hoạt Thiện Đường Hồ Văn Em

Thăng Tiến Thân Linh - Song Tu Phước Huệ Tỉnh Thương Đạo Đức - Tỉnh Thức Về Nguồn

Nhân sinh là trung tâm của xã hội, là chủ thể vạn hữu, ý thức và hành động đạo đức tạo tác động của con người đều liên quan đến sự tồn vong của xã hội, nghĩa là xã hội tốt hay xấu đều do con người chi phối, muốn cải thiện xã hội được tốt đẹp, an vui, hạnh phúc thì con người phải tỉnh thức và sáng tạo để “khai kinh” tức là mở thần kinh não óc càng ngày càng sáng suốt. Muốn sáng suốt không có gì khai mở được lòng Bác ái – Từ Bi.

Trong thuyết giảng về Pháp Lý Vô Vi, Đức Vĩ Kiên thường nhắc nhở: hành giả Vô Vi phải tự mở thức hòa đồng mới cảm nhận được tánh từ bi, thấu hiểu từ bi mới thực hành được “phước huệ song tu”. Từ đó mới thể hiện sự đoàn kết, thương yêu – xây dựng.

Sự tỉnh thức giúp cho người luôn luôn phát triển trí huệ mà Kinh Thánh ẩn dụ cho người đời bằng hai chữ “thức canh” để thăng tiến phần hồn cho đến ngày cuối cùng.

Đạo tiến cao, nhờ công lập hạnh
Hạnh lập rồi, quyết chí giữ cao
Lên Thiên, chẳng chịu chóng chèo
Khác nào lập hạnh, ý neo lại rồi

Tỉnh thức phản nghĩa với u mê. Miệng nói tu, tâm không tu hay thiếu tu nên tâm thức luôn luôn lộn xộn, vô trật tự - bên ngoài ra vẻ lặng yên nhưng bên trong luôn nổi sóng – vì con người thường dung nạp tham, sân, si, thị phi, phân lập.... Do đó Thiên sinh khó có thể thực thi một hành trình lâu dài hầu đạt đến tam công – tứ lượng.

Tất cả những suy tư, động loạn đều tự gây cho tổn thương nguyên khí làm cho hành giả dễ phát sanh bệnh tật, bình thường thì hay mau già, mau chết.

Thực hành, nguyên khí cảm thông dong
Đòi đạo phân minh đỡ bực lòng
Giải thoát sân si, tâm bớt động
Thực hành, chánh pháp tánh thật trong.

Ngày đêm bất kể sớm trưa
Học pháp luyện đạo cho vừa ý cha
Vô Vi thoát khỏi ta bà
Tây phương trực chỉ do ta thực hành

Đặc San Vô Vi

Đức Vĩ Kiên

Trong pháp lý Vô Vi, Thầy thường dạy: phước huệ song tu, đời đạo song hành quy một mối, vẫn còn một ý khác, hành giả phải thực hành để hai luồng điện trực – thanh hòa hợp về nguồn quy nguyên hợp nhất.

Quy nguyên giếng mối chẳng cơ cần
Học hỏi không ngừng chẳng khó khăn
Trí huệ phân minh đường xích đạo
Dẹp phần mê chấp nguyện phân lần

Vượt khỏi trần gian không đạt thức
Lập hạnh bình tâm giải hỏa mù
Đời đạo song hành quy một mối
Trường thi mở rộng trí tâm an.

Đức Vĩ Kiên

Đức Thầy còn cho biết hành giả phải tỏ thấu được cái không tướng của chân không, nhà Phật gọi là “đệ nhất Ba La Mật” tức là trong phước có huệ, trong huệ có phước, một sự hòa hợp song hành thì mới đúng là “tự mình giải thoát”, một sự an lạc ngay trong cuộc sống của chính hành giả đang sống trong cõi đời này được gọi là niết bàn tại thế.

Thế gian là cõi ngục tù
Cho nên lắm kẻ mê mù cột chân
Bởi vì, muốn diệt si - sân
Nên ta phán xét, nguyên nhân luân hồi
Tham, sân, si, dục, biếng lười
Mê trần, lúc nhiễm, lúc cười, lúc nhăn
Sát sanh, láo tạo hung hăng
Dục dâm, phân lập người hằng ném qua.
Ý thức cũng bởi do ta
Trước tiên lãnh pháp theo đà hữu vi
Nay Thầy, tặng pháp Vô Vi
Giúp con tiến hóa, trường thi thế trần
Cha ban linh tử phân thân
Giúp con, hiểu được một phần thiên cơ
Vì mê con mới đại khờ
Vô Vi pháp lý, sờ sờ không sai
Mau mau thức tỉnh ai ơi !
Song tu phước huệ, con thời hành luôn

Đặc San Vô Vi

Hành thâm, con sẽ qua trường
Kỳ ba đại xá, về nguồn đại la...

Tỉnh thức hòa đồng của hành giả Vô Vi hiện nay là tôn trọng thương yêu bạn đạo có tín ngưỡng tôn giáo khác nhau. Họ tìm đến chúng ta để tìm hiểu pháp lý, để thực hành bảo tồn sức khỏe. Chúng ta ân cần tôn trọng tạo mọi điều kiện và cấp ngay những kinh sách băng giảng của Thầy để họ thực hành theo nguyên vọng, vì chúng ta với họ cùng chung một cha Trời toàn năng toàn mỹ. Đức Vĩ Kiên dạy: Hành giả Vô vi có mở thức hòa đồng mới thực hiện được tánh từ bi, hòa đồng hòa ái.

Một linh mục hay mục sư có hành Pháp Lý Vô Vi, đứng giờ nhất dương sinh (12 giờ khuya). Họ hành pháp. Hàng ngày họ hành lễ giúp giáo dân thực hành bác ái – thực thi hành đạo theo Kinh thánh.

Một tỳ kheo hay thượng tọa tu hành theo pháp lý Vô Vi đêm đêm hành 3 pháp, ngày thuyết pháp hướng dẫn chúng sanh làm điều thiện, tránh điều ác, lập hạnh từ bi theo lời Phật dạy... chính họ đang thực hiện “đời đạo song tu để “thăng tiến tâm linh”.

Một hành giả thiên sinh tự tu, tự chứng, có ý thức xuất hồn về cõi trời học đạo như lời dạy ban đầu của Thầy tổ Vô Vi... Nhưng trong hành đạo mỗi người mỗi nhân duyên, “ai tu nấy biết việc ai nấy làm”, mỗi trình độ hiểu biết về Phật Pháp đều khác nhau, họ đến với chúng ta từ nhiều giáo phái, cho nên hành giả biết mở thức hòa đồng một cách tế nhị để từ bước hướng dẫn bạn mới một cách từ tốn, văn minh.

Có một bạn đạo (Bảo n Hoàng) cao niên tu Vô Vi hỏi Thầy: *Thưa Thầy ! Con tu Vô Vi khá lâu, nhưng đến nay chưa biết xuất hồn ?*

Thầy đáp: *Chuyện dưới đất con làm chưa xong, thì lên Trời để làm gì ?*

Cho thấy mỗi trình độ, mỗi thời điểm Thầy trả lời khác nhau... dạy người khác nhau, ý nghĩa khác nhau....

Nhưng chúng ta biết chắc thật sự là giáo pháp của chư Phật và Thượng đế đã được bề trên ban rải xuống thế gian hàng ngàn năm rồi... tại thế gian này, con người có thật tu mới đạt được quả vị cao, thấp tùy theo công phu, công quả của người hành pháp.

Vô Vi đoạt quả đến bờ
Ra tay truyền pháp thiên cơ giải bày
Đời với đạo xưa nay chia rẽ
Giữ cho tâm đúng lẽ trời cao
Đế chơn, thấu suốt đường vào
Cương, nhu tình lý cha trao lời vàng.

Đặc San Vô Vi

Một ví dụ: về đời - đạo song hành

Linh Tử 1 – tự tu, tự chứng xuất hồn về rất nhanh.

Tam giáo tòa khen giỏi.

Linh Tử 2 – Phước huệ song tu, về có chậm hơn, nhưng có công đem 50 linh tử khác trở về.

Tam giáo tòa khen giỏi.

Linh Tử 3 – Đời đạo song hành, về lại chậm hơn linh tử 2, nhưng lại giúp được 500 linh tử khác trở về.

Tam giáo tòa cũng khen giỏi.

Còn có vô số linh tử khác xuống trần mê trần phải chịu sa địa ngục hay chuyển luân trong “lục đạo” luân hồi để chờ phán xét.

Khi được chư vị bề trên, chầu công tưởng thưởng, phân định ngôi vị, thì đương nhiên chư vị linh tử ở số 2 – 3 vẫn có công hơn vị trí linh tử 1.

(Linh tử 1 chỉ thuộc hàng Thịnh văn- Duyên giác quả vị của Phật giáo)

Cha cho các con xuống để giáo hóa độ người, nhưng con chỉ lo cá nhân thì con vẫn chưa biết lập hạnh, công quả còn thiếu thì phải học lại cho tròn.

Không có gì không từ Pháp giới mà ra ! Không có gì không trở về từ Pháp giới ! Ai muốn lập hạnh thì phải xả thân thực hành công quả tùy theo trình độ hiểu biết của mình.

Hạnh bỏ tạt trên cầu thành Phật
Dưới trải thân lo độ chúng sanh
Chỉ thực hành phước huệ song tu
Lòng kiên định hành trì lục độ (1)
Bỏ tạt đạo ngộ tâm tánh Phật
Người chỉ cần thực hiện chữ “không”
Giữ cho tròn tứ lượng – tam công
Mở sáu thức, Di Đà lục tự.

Đời mạt pháp thú cầm chi loại
Còn biết tu lo giải nghiệp oan
Huống chi người có trí khôn ngoan
Hà chẳng biết tìm đàng đạo đức.
Không thành tại ta không ráng sức
Đâu phải do chánh pháp không linh

Đặc San Vô Vi

Dạy người, chuyên học nghề tinh
Tâm chuyên niệm Phật, tâm linh không lầm.

Ta chớ ngại đức tài non kém
Độ một người, hướng thiện quay đầu
Đức kia, sánh lớn địa cầu
Giá cao hơn giá bảo châu ngàn lần.

Người xưa nói: cứu một mạng người bằng xây 9 cảnh chùa

Dù xây chín bậc phù đồ
Không bằng làm phước cứu cho một người

Xây một bệnh viện sẽ cứu cho rất nhiều người hơn một Thiên tự và công đức kia sẽ cao gấp bội. Thăng tiến thân linh là sáng kiến của một số bạn Vô Vi thực hành với mục đích phục vụ cho chung với tấm lòng hỷ xả công hiến, làm như không làm, làm với tâm vô dục tức là hành giả làm rất nhiều việc nhưng không dính mắc việc gì, không tạo điều kiện cho lục căn, lục thức bám vào phá rối.

Thầy Vĩ Kiên đã dạy: nhân lúc bệnh nhân khổ đau cùng cực, các con dùng các phương pháp y học cứu khổ ban vui, tiếp theo giúp họ biết Pháp Lý Vô Vi để họ “thực hành tự cứu”. Sau này, con dạy điều gì về đạo đức để mọi người “học Phật tu nhân”. Họ sẽ nghe theo và hành theo chánh pháp, chính chúng con đã làm theo ý của bề trên, đó chính là con “Vay pháp trả pháp” và độ người về chánh pháp Vô Vi.

Thầy nói: Hãy lấy sự hiến tặng làm niềm vui... hàm ý: Hạnh phúc là sự cho đi, chứ không phải chiếm đoạt, ý chỉ trên chính là thông điệp của Thượng Đế dạy cho người đời biết đối nhân xử thế để mỗi ngày được “thăng tiến thân linh”, đúng nghĩa theo lời của Đức Vĩ Kiên đã dạy: Không có đạo nào qua được tình thương và đạo đức.

Con người chúng, đạo cao vô thượng
Thì nguyện kia, mở lớn rộng ra.
Mở cho, rộng khắp Ta Bà
Bốn phương vũ trụ, chan hòa tình thương

Kính bái,

Vô Vi
Giác Chơn

Khẩu Đức 1

*Trao đổi dụng lời thanh thiện hiền
Pung bồi khẩu đức tạo lành duyên
Lễ hoà gốc độ chung tròn trĩa
Thượng đỉnh an tâm một mối giềng*

Huệ Giác 16/7/2016

Khẩu Đức 2

*Thật tâm lễ độ nghiêm cần
kính người cao tuổi thiện nhân quả lành
Chơn tu trao đổi không tranh
Chấp tay nguyện niệm đồng hành dứt mê*

Huệ Giác 16/7/2016

Khẩu Đức 3

*Dững hành lễ độ vừa lòng Trời
Lời xuất khó thâu bỏ bạn ơi
Trao đổi trí tâm trong hiểu biết
Thiền dừng nghiệp xấu kịp phân đời*

Huệ Giác 16/7/2016

LÀM TỪ THIỆN ĐỂ LÀM GÌ ?

Chuyển hóa nhân sinh qua con đường từ thiện !

Từ thiện và bố thí là thiện pháp quan trọng hàng đầu cho sự phát triển mọi điều thiện từ thấp đến cao. Phước báo bố thí bằng lời nói, giúp chúng sinh giác ngộ Phật pháp là điều tiên quyết đã được Thấy Vĩ Kiên chỉ dạy trong kinh văn. TU ĐẠO KINH.

Thiện pháp bố thí cúng dường in kinh sách rao truyền chân lý Phật pháp giúp chúng sanh bỏ ác làm thiện quay về chánh pháp là công đức thứ hai.

Bố thí làm từ thiện là biểu hiện lòng Từ-Bi, một sự tốt đẹp do trí huệ và phẩm chất của hành giả mục đích đưa lại hạnh phúc cho người khác, một việc thiện đem lại sự vui vẻ cho mọi người.

TỪ là lòng yêu thương thường đem cái vui cho tất cả mọi người.

BI là lòng thương xót muốn giúp mọi người để họ dứt cái khổ đau hiện tiền.

Nhờ người có lòng Từ-Bi mà xã hội hiện nay bớt đi tiếng khóc than, vui đi lòng sầu muộn.

Dù cho chén cháo, chén rau
Giúp người lúc đói, giá cao hơn vàng
Thật tâm muốn giúp xóm làng
Nói không, đâu giá trị bằng cho ra
Hãy thêm biểu hiện lòng ta
Bằng bao hành động lợi tha cho đời

Do có thương yêu con người, mới có Từ-Bi và phát tâm làm từ thiện. Hành giả có sự cảm thông với sự đau khổ của kẻ khác, do vậy tâm Từ-Bi sẽ tăng lên và luôn luôn thể hiện được tình thương và đạo đức.

Thương yêu tự thức tâm bền vững
Phát triển tâm tư chẳng ngập ngừng
Duyên đạo tình đời nay thấu thiết
Thành tâm chất phác chẳng lừng khùng

Đức Vĩ Kiên

Tánh từ bi luôn nằm sâu trong mỗi con người, hạt giống đó đã có sẵn trong mỗi hành giả chúng ta. Muốn dưỡng tánh Từ-Bi con người cần tiếp xúc gần gũi với mọi hoàn cảnh khổ đau ở mỗi xã hội ngày nay.

Những người giàu có lên xe xuống ngựa khó lòng nghe được tiếng rên rỉ, khóc than của những kẻ nghèo khó ở lề đường, nương rẫy, rừng rậm, núi cao,... những kẻ ăn mặt sang trọng,

Đặc San Vô Vi

ấm áp khó cảm nhận được cái lạnh buốt thấu xương của những người thiếu thốn, đói lạnh ở các nơi sâu xa nghèo khổ.

Chớ phân kẻ lạ người quen
Hễ là nhân loại đua chen giúp giùm
Đạo bác ái quên mình lo chúng
Đạo từ bi rộng lượng thương dân
Phận mình lao khổ chẳng cần
Miễn là giúp kẻ được thân no lành

BỒ THÍ HỮU LẬU

Có người muốn làm từ thiện nhưng luôn tính thiệt so hơn, cúng vào chùa sợ người biển thủ, giúp trung tâm xã hội – nuôi trẻ mồ côi thì sợ bị người ăn chặn... Cuối cùng quyết định đãi ăn cho một nhóm người “nghèo” để nhìn thấy công đức “cho ăn” của mình mới được yên tâm là không bị “lừa” ?

Tiền muôn bạc vạn thái thừa
Ngày ăn ba bữa, cất chừa làm chi
Mở lòng, đại lượng từ bi
Bồ thí giúp kẻ, cùng nguy đỡ lòng
Của cho thì chẳng mất đâu
Gieo nhân hái quả, cũng thu về mình

Trong thế giới vạn vật hữu hình này tất cả mọi sự vật hiện tượng xảy ra trong cuộc sống chung quanh ta đều phát sanh ra những nguyên nhân ban đầu của nó.

Nạn đói kém, nghèo khổ đang xảy ra trên khắp thế giới. Mỗi quốc gia các nguyên thủ cũng chưa tin nhau, giữ thế với nhau, thậm chí phản bội những gì đã cam kết qua hiệp ước trên giấy trắng mực đen. Nhân dân đa số thì đói kém, còn xã hội thì bất an, trộm cướp lừa đảo đầy đầy.

Chính là do con người tham, sân, si, ngã mạn, bất tín với nhau, gây ra mọi cơ sự. Duyên không lành thì qua không ngọt, tạo nên vô số sự bất an trong xã hội nói riêng và thế giới nói chung.

Người phát tâm bồ thí hàng 100 tấn gạo phân phát cho người nghèo, nhưng không biết tạo ra cảm xúc đạo lý thương người thì việc ăn rồi cũng hết, không cũng vẫn hoàn không.

Đây chỉ là sự bồ thí nhất thời không có chiều sâu tâm linh được gọi là bồ thí hữu lậu.

Người phát tâm bồ thí tạo ra thiện duyên giác ngộ cho người nhận là của bậc thánh nhân ngày xưa.

Đặc San Vô Vi

Người hành đạo phải từng bước gieo duyên thiện lành, tất nhiên sẽ có kết quả tốt đẹp về sau và lòng từ bi của từng nhóm người sẽ lan rộng ra. Từ đó, một từ trường lớn rộng đầy sinh khí cảm giao trong tình thương yêu xây dựng. Nếu trăm người từng bước tạo ra tình thương và đạo đức, thì sẽ có 1,000 người kế tiếp và thời gian sẽ tăng lên gấp bội.

Một hành giả tin vào tâm linh, đến thăm một ngôi chùa nghèo và phát tâm cúng dường một số kinh phí lớn để các thầy lo cho Phật sự..... ý nghĩ phát ra là chư vị bề trên đã ghi nhận lòng thành rồi. Nói là bề trên vô hình chứ thật ra ông Phật trong các bạn đã ghi lại qua tế bào điện ảnh, từ truyền thông thức (*thức thứ 7*) chuyển vào A lại di thức (*thức thứ 8*) và nó tàng chứa lại không bao giờ mất. Nếu bạn thực hành kế tiếp xuất kinh phí xây dựng việc lớn của thiêng liêng, lòng tin các bạn làm bạn sẽ thỏa lòng nhẹ dạ, lúc nào cũng thấy vui khi công trình xây dựng hoàn tất, vì ta đã làm một việc nghĩa tạo điều kiện cho người mình tin là người đạo đức hóa độ nhân sinh.

Cho thấy mất, nhưng không có mất
Giữ tưởng còn, nhưng thật chẳng còn
Của tuy mòn, nhưng đức chẳng mòn
Sự còn mất do lòng bố thí.

BỐ THÍ VÔ LẬU

Một món tiền lớn giá trị hàng chục triệu được một số mạnh thường quân đến tòa soạn báo, hoặc thiện tự hay một cơ sở thiện nguyện để đóng góp từ thiện. Người tiếp nhận yêu cầu ghi tên để xuất biên lai và giấy công đức, các mạnh thường quân yêu cầu ghi 2 chữ "Vô Danh" rồi bỏ đi, tức là không ghi tên họ địa chỉ, rồi ung dung ra đi với sự ngạc nhiên của nhiều người.

Đây là việc bố thí mà nhà Phật gọi là vô lậu. Một việc làm từ thiện do trí huệ hiểu sâu về Phật pháp. Sự thông thoáng ở kinh mạch rất mau hợp khí thần và hiểu rất mau về tự tánh chân như, luôn vui hòa trong hạnh phúc của chính mình và luôn luôn tỉnh thức. Hành giả có đủ trí huệ hiểu nơi mình đặt niềm tin là ai...

Khi đứng trước hoàn cảnh của một người bệnh, truyền thông từ bi sẽ cảm ứng giữa hiện tượng và người đã tạo ra sự cảm thông, là người ai cũng có nhu cầu cảm xúc cần được bảo vệ và chăm sóc. Do vậy, sự thiết lập công đức là tiến trình công quả không khác gì làm từ thiện với tâm không, buông xả với thái độ vị tha, vô ngã.

Làm từ thiện không có lòng từ bi, vô ngã, sẽ không có công đức. Bố thí cầu danh tạo ra lòng tự hào, tự mãn, hãnh diện cho bản ngã. Do vậy, khi làm từ thiện mà có thái độ chủ ý về danh thì càng xa đạo hạnh. Nhiều người dùng tiền người khác rồi tự mãn với việc làm của mình, xem thường người khác thì không có công đức gì với ơn trên.

Chư vị tổ ngày xưa cảnh báo: Người làm Phật sự mà nghi nhiều về danh sắc, thiếu lòng từ bi và tuệ giác thì việc đó trở thành ma sự.

Đặc San Vô Vi

Đối với người bệnh dù già hay trẻ, hành giả hiểu họ là người cần sự sống, cần sự chăm sóc và yêu thương. Sự thành thật và yêu thương của ta đến với họ, thì chất liệu lòng từ bi sẽ được thông giao cảm ứng trực tiếp giữa mình và người, mặt dù mắt họ không thấy, tai không nghe được, nhưng truyền thông giữa lòng từ bi vẫn được thiết lập. Sự khổ đau của họ sẽ được lắng dịu vui đi... có khi do sự cảm xúc quá mạnh, họ sẽ bớt đi sự đau đớn trong thời gian dài, Thầy thuốc biết về tâm y có lòng từ bi đối với bệnh nhân thì chất liệu hạnh phúc trong họ sẽ khởi lên và rung động, họ cảm thấy mình không cô đơn, không bị hắt hủi.

Giá trị cuộc đời không phải chấm hết vì còn giá trị lòng người. Nếu có lòng kiên nhẫn hãy đến tâm sự cùng họ, chia sẻ để họ có cơ hội thô lộ những u uất trong lòng. Chúng ta, người làm từ thiện, tùy hoàn cảnh và dùng tâm lý giải thích đúng nghĩa thì sẽ giải phóng cho họ những u uất, sân hận, khổ đau. thì sự đổi mới dòng cảm xúc này chính là thay đổi vận mạng của họ.

Quyển sách có tựa đề: “**Niệm Phật hóa giải tế bào ung thư**” đã nói lên sự tỉnh thức và quyết tâm của người mang trọng bệnh. Khi có người khai mở nói lên sự bế tắc bệnh tật của họ qua Tâm y thì họ sẽ ngộ được căn bệnh do từ chính họ gây ra.

Từ thiện có nhiều cách nhưng mỗi cách phải có sự chân tình và quyết tâm cứu, giúp người bằng một tấm lòng bác ái, từ bi. Sự quyết tâm đó giúp Thầy thuốc đánh thức tri giác của của người bệnh làm cho kinh mạch tự thông hành phá tan những uất kết tích tụ từ nhiều năm tháng gây nên vô số bệnh tật trong thân nhân. Khi họ ý thức được câu: tự buộc và tự giải và khi hiểu được nghĩa lý của Vô Vi Phật Pháp thì họ sáng suốt ra sẽ quyết tâm thực hành để tự cứu, chứ không phải chờ chết như bao nhiêu người vô minh khác.

Vô Vi thiên, cùng hành cùng tốt
Làm muôn người, như một từ bi
Vượt qua, trác trở gian nguy
Vui tươi hạnh phúc, có chi sánh bằng
Bạn đạo thiên, nên tặng chớ giâm
Giúp cho người, cảm mến lẫn nhau
Thức tâm, việc thiện giúp vào
Tạo nên hòa nhã bớt màu tang thương.

Vô Vi cứu khổ ta bà
Sửa mình trước nhất, sau là người thân
Muốn cho giải kiếp phàm nhân
Vô Vi pháp lý, làm chân đưa mình
Tình bạn thiên, thiên niên minh chánh
Nghĩa đệ huynh, giữ tánh Trời ban
Vô Vi, bất khả luận bàn
Hành thâm chân pháp, Thầy ban duyên lành

Kính bái,
Vô Vi Giác Chơn

Công Dụng Và Ý Nghĩa

Của Pháp Soi Hồn

Hôm nay tôi xin mạn phép được trình bày những hiểu biết của cá nhân tôi về Pháp Soi Hồn (*tức phép dùng để ổn định thần kinh bộ đầu*) trong Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp (*xin được gọi tắt là PLVV*) sau một thời gian thực hành tu tập.

Trong PLVV thiên của Ông Tư, Ông Tám, có 3 phương pháp chính : Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển và Thiền Định, và một pháp phụ : Pháp Luân Chiếu Minh, cùng với vài phương pháp hành thêm để hỗ trợ tăng cường cho sức khỏe; nhưng ở đây tôi chỉ xin nói về phương pháp Soi Hồn mà thôi, bởi vì tôi thấy nó quả là một phương pháp rất đặc biệt, độc nhất vô nhị, từ trước tới nay ngoại trừ PLVV ra, chưa có một giáo phái hoặc pháp môn nào có được.

Lúc mới tu tập theo PLVV, tôi cũng có một cái nhìn rất hời hợt đối với pháp Soi Hồn. Nhưng rồi qua tu tập, càng ngày tôi càng thấm thía và thấy được cái giá trị thâm sâu vi diệu của nó:

- Về khía cạnh cơ bản, Soi Hồn giúp cho chúng ta gom tụ điển quang trong bản thể, tập trung lên bộ đầu để tiêu trừ mọi trược khí và độc chất tích lũy bấy lâu nay trong mọi nẻo hóc

của bộ não; thanh lọc và ổn định trật tự hệ thống thần kinh của bộ đầu, và sau cùng là khai thông kinh mạch, khai mở những huyết đạo trên toàn bộ đầu.

- Bên cạnh đó, theo thời gian tu học, tôi khám phá ra những ý nghĩa giáo dục rất thâm thúy của Bề Trên Vô Vi và của Tổ, Thầy qua pháp Soi Hồn, nên nay tôi cũng xin được trình bày cùng các huynh đệ đồng đạo bốn phương, để cùng nhau trao đổi và chia sẻ tu học.

Hiện tại, tôi hiểu rằng khi Đức Thầy dạy :

- 1. BỊT CHẶT 2 LỖ TAI (bằng 2 ngón tay cái):** là khuyên dạy chúng ta không nên nghe những điều không cần thiết, những câu chuyện thị phi, những lời khen chê, phê phán của dư luận, những thành kiến của đời; không nên để bị chi phối và lôi cuốn bởi những âm thanh loạn động, hư ảo của thế gian, nó chỉ làm rối loạn tâm trí của chúng ta mà thôi.
- 2. BỊT 2 CON MẮT (bằng 2 ngón tay giữa) :** là Đức Thầy khuyên chúng ta không nên ham ngắm những sắc tướng của đời, những vật chất vốn phù du, hư ảo như : bóng sắc, của tiền, vàng bạc, ruộng vườn, nhà cửa v.v... nếu bị nó lôi cuốn thì chỉ tự chuốc khổ vào thân, lao tâm tổn sức. Rốt cuộc rồi cũng ra đi với hai bàn tay trắng, nào có mang theo được gì đâu, ngoài cái tâm hồn đầy u mê, tăm tối khi bỏ xác thân về với bên kia cõi vô hình, tiếp tục chịu sự đau khổ và bơ vơ.
- 3. CHẶN 2 ĐƯỜNG GÂN CHẼ BA TRÊN MÀNG TANG (bằng 2 ngón trỏ) :** là Đức Thầy muốn dạy chúng ta phải cắt đứt mọi suy

Đặc San Vô Vi

nghĩ, tính toán, lo toan vớ vẩn, lung tung ở trong tâm trí. Bởi nó vốn là ‘tâm viên ý mã’, chỉ làm hao thần tổn khí, chớ không có ích lợi gì cho sự tiến hóa của chúng ta. Dẫu cho đó là những ý tưởng cao siêu, thánh thiện, minh triết, hay gì gì đi nữa, nó thật ra cũng chỉ là những suy tư, vọng tưởng viển vông, mơ hồ, hầu hết được kết tập từ những kiến thức tạm giả từ bên ngoài mà thôi! Và chính những thứ ‘tâm viên ý mã’ này sẽ phá tán thần lực tập trung của chúng ta, làm cho chúng ta khó thể gom tụ năng lực điển quang và khai mở bộ đầu một cách rất ráo nhanh chóng được.

4. RẰNG KÊ RẰNG CO LUỖI: là Đức Thầy muốn khuyên dạy chúng ta hãy ‘ngậm miệng lại’ để bớt nói chuyện đời, không còn tọc mạch chuyện thị phi, không còn khen chê, phê phán hoặc chỉ trích, nói xấu người khác. Ai đúng ai sai, ai phải ai trái đã có Cha Trời chăm lo và giáo dục qua định luật Nhân Quả Công Bằng của Người rồi. Bỏn phận căn bản quan trọng mà chúng ta cần phải chú tâm lo toan là tự phê bình chính mình và lo tu sửa bản thân sao cho mỗi ngày mỗi tốt đẹp, thánh thiện hơn.

Tóm lại, tôi thấy pháp Soi Hồn trong PLVV là một phương pháp mới lạ và kỳ diệu. Nó có một lợi ích thiết thực, và có kết quả mau chóng trong việc ngăn chặn sự phóng ngoại của tâm trí, gom tụ tinh khí thần và phát triển năng lực điển quang một cách hữu hiệu. Nó giúp ta thanh lọc bản thể, ổn định thần kinh, đồng thời giải trừ được 4 căn bệnh thâm căn cố đế mà hầu hết tất cả mọi người ở thế gian này đều ít nhiều vướng mắc. Đó là: nói bậy, nghe bậy, nhìn bậy và nghĩ bậy, nếu chúng ta biết thực hiện tu tập với nó một cách đúng đắn và nghiêm chỉnh.

Tôi hy vọng tất cả các huynh đệ đạo hữu thân mến gần xa cũng thấy được sự lợi ích của pháp Soi Hồn, cũng như các phương pháp khác của PLVV do Đức Thầy truyền dạy, và tận dụng chúng trong công phu tu tập, ngõ hầu giải thoát chính mình ra khỏi những bệnh tật, những khổ đau trong cuộc đời, và tìm về với cõi Không Không thanh nhẹ diệu huyền của Vô Vi Điển Giới. Được thế thì thật là lành thay! Lành thay!

Mai Văn Chát,

(Ghi lại tại PN ngày 20/05/2005)

Điển Tâm Và Pháp Soi Hồn

Pháp Thiên Vô Vi là đi vào điển giới thanh nhẹ để khai sáng mình, hóa giải mọi bệnh tật và nghiệp lực từ nhiều kiếp, đi đến minh tâm kiến tánh..., khai mở bộ đầu... !

Muốn đi vào điển giới thanh nhẹ, trước hết ta phải trụ được Điển Tâm. Muốn biết mình có Điển Tâm không ? Khi ngồi niệm Phật thấy luồng điển nó trụ trên đỉnh đầu. Càng niệm Phật nhiều càng thấy điển rút lằng lằng thanh nhẹ. Có bạn nói đã tu rất nhiều năm mà không thấy gì hết ? Xin nghe những lời giảng của Thầy dưới đây :

Hỏi : *Sự vận hành sắp sẵn trong con người tại sao nghẹt ?*

Thầy đáp : Thừa sự vận hành bị nghẹt do sự tham lam hưởng thụ ăn uống không có trật tự.

Kệ :

Ăn uống một chiều khí bất thông
Thực hành không tiến chuyển lòng vòng
Cơ may không có tự phân tông
Tạo chấp tạo mê lại khó thông.

Trích lời Thầy giảng: ... “Các bạn còn tự do ăn uống, sau ăn uống nó giam hãm cơ tạng...”

.... “Ăn ít chùng nào điển nhiều chùng này,

Ăn nhiều chùng nào bệnh nhiều chùng này...”

“Nhiều người không biết tưởng là “Tôi ăn nhiều là tôi được; ăn là được!” Nhiều người tưởng là ăn là được, ăn là khỏe mạnh. Nhưng mà ăn nhiều chùng nào thì sanh bệnh chùng này, vì nó nuôi đi, nó mổ xẻ cũng vì ăn mà thôi! Phải coi chùng cái bản chất tham lam của chính chúng ta đã dẫn sai đường lối phát triển của tâm thức. Có chút đỉnh ăn là may rồi; lúc ăn, chúng ta phải nghĩ tới luồng điển nó đang phát triển, nó đang chạy trong cơ tạng của chúng ta; cơ tạng của chúng ta toàn là lụa mỏng mà thôi; các bạn ăn nhiều là các bạn tự đẩy đọa cơ tạng của các bạn, chứ không có ích gì. Đẩy đọa cơ tạng là nó cái mức phát triển của tâm linh không có, thì lúc chết thiếu minh mẫn, ma quỷ dẫn đường, chứ không có Tiên Phật cứu độ đâu vì chúng ta thiếu thanh nhẹ: ta biết đường lối mà không chịu hưởng hần về con đường đó, chỉ tạo khổ cho chính mình mà không hay, tưởng là “Tôi tạo được phước!” Không có tạo được cái phước gì hết; tự lờng gạt mà không biết mà thôi! Cho nên, phải dẫn thân mới hiểu được đạo, và phải thực hành mới phát triển...”

Vĩ Kiên

Pháp thiên Vô Vi liên hệ trực tiếp tới giấc ngủ và việc ăn uống hằng ngày của chúng ta. Hầu hết bạn đạo ai cũng khắc phục giấc ngủ để ngồi thiền cho đúng giờ. Nhưng rất nhiều bạn không nghe được lời giảng trên đây của Thầy nên tu thì cũng tu, ăn thì cứ ăn, ăn nhiều nó phát triển cái bụng, điển tâm không có, thở không thông ? Bệnh tật đủ thứ và đầu óc không thanh

Đặc San Vô Vi

nhẹ. Bớt ăn buổi chiều, tối ngồi thiền Soi Hồn mới trụ được luồng điện ở trung tâm chân mày, rồi từ từ nó lên đỉnh đầu gọi là Điện Tâm.

Có Điện Tâm, ngồi thiền có điện rút mới ngồi được lâu.

Có Điện Tâm mới giải được bệnh tật và nghiệp lực từ nhiều kiếp.

Có Điện Tâm mới thấy ánh sáng, có ánh sáng mới thấy Hà Sa, từ Hà Sa mới đi tới Mô Ni Châu ...v..v...

Ngồi thiền Soi Hồn mà không có trụ được gì hết, điện tâm không có, nghiệp thân và bệnh tật tới tập nập...

Mặc dù pháp Soi Hồn có 15 phút mỗi lần ngồi Thiền, nhưng rất là quan trọng.

Ông Tư nói “ Soi hồn là tập trung ba báu linh Tinh Khí Thần “

Giảng rõ hơn : Soi Hồn là tập trung năm luồng điện ngũ tạng và hai luồng điện Âm Dương của cặp mắt.

Nên buổi chiều và tối ta ăn nhiều quá, năm luồng điện ngũ tạng tập trung tiêu hóa thức ăn, lúc đó ta soi hồn không có giọt điện nào lên trên để tập trung hết !

Bụng trống luồng điện ngũ tạng mới vận hành lên trên khi ta soi hồn.

Nói tóm lại, muốn ngồi Thiền Soi Hồn trụ được điện Tâm, cần có :

1. Giữ đủ ba báu linh tinh khí thân
2. Bớt ăn buổi chiều hoặc ăn nhẹ thôi.
3. Thường xuyên niệm Phật để trụ tâm và cũng hỗ trợ rất nhiều trong điện giới.

Huyền Diệu

Soi Hồn huyền diệu bạn ơi
Tập trung thanh điện của Trời ân ban
Mặt tươi mắt sáng huy hoàng
Thực hành chơn pháp tâm an thanh bình
Sáng choang ánh sáng chơn linh
Đó là thanh điện trong mình của ta
Pháp tu Thầy Tổ mở ra
Gắng tu thanh nhẹ vượt qua khổ nài
Thực hành giải nghiệp Tâm an
Hòa cùng điện giới Thiên Đàng trong ta.

Thực hành như những lời Thầy giảng ở trên ngồi thiền kết quả 100%, điện tâm thanh nhẹ, thở rất thông.

Tôi viết lên đây để chia sẻ đến các bạn, để thấy thực hành và giữ giới như lời giảng của Thầy, kết quả quá tốt, để chúng ta cùng tu cùng tiến vào điện giới thanh nhẹ, cùng giải tỏa nghiệp lực và bệnh tật cho chính bản thân mình.

Nam Mô A Di Đà Phật.

Huệ Thái
20-07-2016

Giải Trí Thanh Nhẹ

Hiện nay trên thế giới có nhiều mẫu chuyện được báo chí công khai đăng bài nói về: luân hồi nhân quả - thay hồn đổi xác.

Những vị Lạt Ma Ân độ đã công khai báo cho đệ tử: Thầy bỏ thân xác hữu vi kiếp này và sẽ chuyển kiếp trở lại đời sau, để lo cho Phật sự và phổ độ chúng sinh.... Và quả y như vậy...

Tại Việt Nam và Trung Quốc qua nhiều thế kỷ, kinh sách đã ghi lại hằng trăm mẫu chuyện “thay hồn đổi xác” để báo oán lẫn nhau, có ghi hình lên FACEBOOK-YOU TUBE để răn dạy người đời. Nhiều em bé 4-5 tuổi chưa đi học mà đã biết nhiều thứ tiếng nước ngoài... được xã hội khen tặng là thần đồng ..vv..

Sau đây là 2 trong nhiều mẫu chuyện lạ, vui có thật tại Việt Nam, nên tôi ghi lại đưa vào mục “GIẢI TRÍ THANH NHẸ” của Đặc san Vô Vi 2016 tại Cam bodia.

Một mẫu chuyện ở cuối Miền Nam và một ở địa đầu phía Bắc Việt Nam, đều nói về tâm linh trong phật Pháp.

Mẫu Chuyện Tại Miền Nam

THAY HỒN ĐỔI XÁC

Tại Cà Mau cách đây khá lâu, một câu chuyện lạ lùng được dư luận bàn tán xôn xao. Sau đây là mẫu chuyện được gọi là: THAY HỒN ĐỔI XÁC.

Tại làng Tân Việt, huyện Đầm Dơi, tỉnh Cà Mau, ông Cả Hiếu có cô con gái 19 tuổi, qua thời gian bị bệnh rồi chết.

Cách đó 100 cây số, ông Hương Thừa ở làng Vĩnh Mỹ - Bạc Liêu cũng có một cô con gái cũng bệnh rồi chết, sau vài giờ thì bất ngờ sống lại. Khi sống lại, cô này nhìn chung quanh không nhận ra cha mẹ mình và nói những chuyện đầu đầu không ai hiểu gì cả. Cha mẹ cô tưởng con mình vì đau nên lãng trí nói bậy, sau một tuần cô đã lành hẳn bệnh. Cô lại khóc lóc, một hai đời về nhà ông Cả Hiếu và chỉ luôn địa chỉ của mình làng Tân Việt.

Đặc San Vô Vi

Cha mẹ ở Vĩnh Mỹ cho người về Đầm Dơi (*Cà Mau*) tìm đúng nhà ông Cả Hiếu và thuật lại câu chuyện cho vợ chồng ông này nghe. Vợ chồng ông Cả và con cái trong nhà nghe xong liền quyết đi về Vĩnh Mỹ (*Bạc Liêu*) xem hư thật như thế nào.

Khi mọi người đến nơi, cô gái chạy ra sân ôm vợ chồng ông cả, bà cả khóc lóc, kể lể con nhớ cha mẹ quá. Sao lại con tự nhiên ở đây... Sau vài câu chất vấn, cô thuật những việc đã xảy ra trong nhà ông Cả không sai việc gì. Vợ chồng ông Cả, tuy thấy xác cô gái này không phải là con mình, nhưng về tinh thần, thái độ triu mến thì tin là chính là con họ, nên đều thương yêu và công nhận là con.

Vì hai bên đều thương con, nên bên ông Hương Thừa và Ông Cả Hiếu đều công nhận là con và được quyền thăm viếng xem như con ruột, do con ông Hương Thừa có giấy khai sinh, nên sau này cô bé được hưởng hai phần gia tài của hai bên cha mẹ.

Mẩu Chuyện Tại Miền Bắc

KIỆP TRƯỚC LÀ TRAI, KIỆP SAU LÀ GÁI

Cháu Hà Thị Mai Anh (*hiện đang học lớp 9 trường phổ thông cơ sở thị trấn Mai Châu*), Hà Giang, con gái duy nhất của anh Hà Văn Bái và chị Hà Thị Tý.

Anh Bái cho biết, vợ chồng lấy nhau từ năm 1990 nhưng hiền muộn, mãi 5 năm sau mới sinh được bé và đặt tên là Mai Anh, từ lúc mới sinh cho tới 4 tuổi mọi biểu hiện cũng bình thường như những đứa trẻ khác, vì chỉ có một mình con gái nên đi đâu vợ chồng anh cũng cho con gái đi cùng.

Trong một lần đi dự đám cưới một người bà con tại Bản Nhót (*xã Nà Mèo là xã kế bên*), vợ chồng anh lúc đó bận giúp chủ nhà làm gà vịt dọn cỗ, nên gọi cháu cho người trong nhà trông giúp, khi công việc đã xong, anh quay ra tìm con gái thì thấy con gái mình đang lẩn quẩn theo một phụ nữ (*tâm tuổi vợ anh*) khác xa lạ, rồi mếu máo khóc và nói: Mẹ ơi ! Mẹ ơi ! Mẹ của con đây mà ! Mẹ không nhìn ra con sao...

Lạ lùng ở điểm khi nhìn cha mẹ để ra mình thì cô bé Mai Anh lảng đi không chú ý lắm, mà cứ bám chặt người phụ nữ lạ mặt vừa khóc vừa gọi: Mẹ ơi !, Mẹ ơi !

Anh Bái nói: chúng tôi lúc đầu nghĩ chắc con mình làm tương. Thấy lạ, mọi người trong đám cưới xúm lại hỏi thử: Vậy bố mẹ cháu tên là gì ? Nhà ở đâu ?

Đặc San Vô Vi

Chúng tôi chết điếng người, khi rõ ràng mình đẻ ra nó mà nó không nhắc đến lại nhận là con của ông bà Lương Văn Tuấn – Hà Thị Âu lạ hoắc nào đó (*anh Bái nói*).

Nó còn nói: cháu có anh trai là Lương Văn Tú, còn cháu (tức Mai Anh) tên Lương Văn Hải nhà ở Bản Nhót, trước nhà có cây bằng lăng to, nhà được làm đất hai tầng (*ý nói nhà sàn-PV*) đến lúc này mọi người trong đám cưới mới ồ lên kinh ngạc (*anh Bái thuật lại*).

Nghĩ con mình bị dở hơi, nhưng vì thương con nên phải chiều theo ý nó, đưa cháu theo người phụ nữ lạ về nhà... thì càng ngạc nhiên hơn khi mọi điều cháu nói đều chính xác. Ông bà, cô bác tới chơi cháu Mai Anh còn gọi tên chính xác từng người. Cháu còn nhận ra quần áo, nơi giường ngủ, nơi con là “Lương Văn Hải thường ngủ”. Cả một làng quê xôn xao. Đúng là nhà này trước đây 4 năm có đứa con trai tên Lương Văn Hải đã mất, và cũng trong khoảng ngày tháng này vợ anh Bái` sinh cô bé gái Mai An.

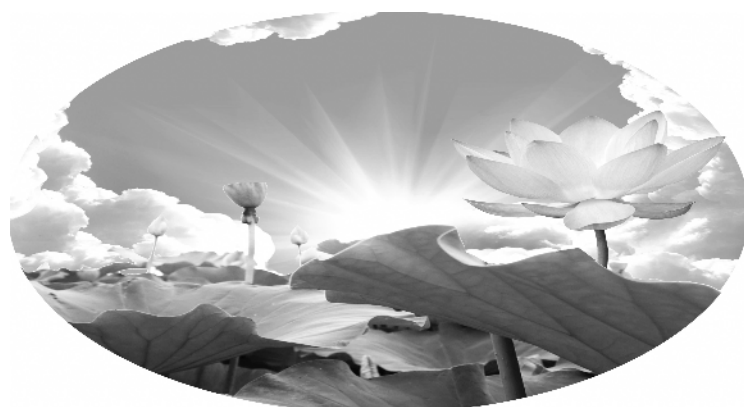
Lòng dạ của anh Hà Văn Bái rối bời, đợi đến tối anh khéo léo sắp xếp thì con gái anh mới chịu theo về nhà. Trên đường đạp xe trở về, vừa sợ chuyện kỳ lạ vừa sợ mất con, anh bán loạn té ngã xe mấy lần. Người mẹ đẻ của Mai Anh lúc về đến nhà rồi chân tỉnh lại mới nhớ thời điểm đó đúng là 2 vợ chồng có lần đi qua Bản Nhót mua hàng về bán, chính là thời điểm chị có mang thai cháu.

Mấy hôm sau, bé Mai Anh liên tục bệnh, sốt cao chẳng chịu ăn uống gì, miệng cứ luôn đòi về “nhà ở kiếp trước” bệnh càng trầm trọng. Cuối cùng, anh chị cũng phải chở cháu về nơi cháu đòi. Về “đến nhà kiếp trước”, dù vừa ốm lâu lẫn lóc đi không nổi, nhưng nay đã không còn biểu hiện gì là ốm sốt nữa và lúc này tự nhiên hết bệnh, nét mặt tươi tắn hẳn lên.

Anh Bái trầm ngâm nói: tôi phải mô lộn làm 10 mâm cỗ để xin vái cháu về dưới này, tôi chỉ có duy nhất mình cháu là con. Từ đó hai gia đình từ chỗ không quen biết nay trở thành thân thiết như anh em, còn Mai Anh khi nào thấy nhớ bố mẹ trên ấy là lại đòi lên với mẹ bố với anh và ông bà, cô cậu “kiếp trước” chơi chán thì về đây... những dịp lễ Tết, nghỉ hè có khi Mai Anh lên cả tuần, nếu lâu không lên thì lại lăn ra ốm sốt liệt giường...

Nhiều người lạ hiếu kỳ đến thăm, len lén nhìn mặt bé “người trời đầu thai”. Bé Mai Anh cười khanh khách nói: kiếp trước cháu là con trai đấy, cháu có tới 2 bố, 2 mẹ và một anh trai. Mọi người đều thương cháu lắm.

Vô Vi
Giác Chơn

Gia Chánh

Bánh Bông Lan

Nguyên Liệu :

- 4 trứng gà vừa (cho 4 trứng chia ra 2 khuôn nhỏ hay cho 1 khuôn 24cm tròn.)
- 75 g bột mì. (hay ¾ cup)
- 75 g bột bắp. (hay ¾ cup)
- 60ml nước cam, hay nước lạnh tùy. (hay 4 muỗng canh)
- 60 ml dầu ăn. (hay 4 muỗng canh)
- 100g đường cát (đường vàng hay đường trắng tùy ý). (hay 1 cup)
- Nửa muỗng cafe bột nổi.
- Thêm ít muối nếu thích đậm đà. Vỏ cam cắt nhỏ nếu thích.

Cách Làm :

Tách lòng đỏ và lòng trắng riêng.

- Cho chút muối vào lòng trắng và đánh bông bột thì cho tiếp đường vào. Đánh bông cứng vừa thì cho tiếp lòng đỏ vào. Đánh số nhỏ khoảng 3 vòng.
- Đều và ngưng.
- Rây bột cho vào từ từ cùng với dầu ăn và nước cam.

Đặc San Vô Vi

Cho tiếp vỏ cam. Lót giấy chống dính dưới đáy khuôn thoa dầu ăn hay bơ xung quanh khuôn. Cho bột vào lưng khuôn thôi.

- Bật lò 180° C (356 ° F) trước 5 phút. Nướng khoảng 8 phút thì chuyển xuống 160° C (320 ° F) trong 8 phút hoặc đến khi bánh vàng thì lấy bánh ra.
- Lấy bánh ra khỏi lò, úp mặt bánh xuống để cho nguội; sau đó gỡ mạnh cho bánh rớt ra rồi cho kem vào nữa là xong.

- Nếu dùng 2 khuôn nhỏ thì thời gian nướng bánh sẽ ngắn đi một nửa.
- Bánh to làm cho 10 người ăn.

Diệu Anh sưu tầm

Đậu Hủ Bắc Kinh

Vật liệu:

- 1 cây mì căn, cắt thành 6 thanh dài, rồi cắt khúc khoảng 5 cm.
- 1 muỗng cà-phê dầu canola.
- 1 miếng (½ kg) đậu hủ trắng, thái miếng khoảng 1 cm.
- 3 hay 4 tép hành lá (có thể thay thế bằng boa-rô), phần xanh cắt khúc khoảng 5 phân, phần trắng thái nhỏ.

Đặc San Vô Vi

- 1 muỗng cà-phê bột năng + 2 muỗng cà-phê nước lọc, khuấy đều.
- Một chút tiêu và rau ngò.

Gia vị:

- 3 muỗng canh nước tương.
- 1 muỗng canh đường cát trắng.
- ½ muỗng cà-phê bột nêm nấm.

Thực hiện:

- Ướp mì căn với một chút đường và nước tương.
- Cho dầu canola vào chảo. Khi dầu nóng, cho mì căn vào chiên vàng. Gắp ra đĩa.
- Cũng cùng chảo đó, cho hành lá và đậu hủ vào xào chung.
- Sau đó cho phần gia vị và mì căn vào xào tiếp.
- Thêm nước bột năng vào chảo xào cho hơi sền sệt.
- Múc ra đĩa, rắc tiêu và cho vài rau ngò lên trên.

Trình bày:

- Món này có thể dùng chung với cơm, dưa leo và cà chua.

Diệu Anh sưu tầm

Đậu Hủ Tam Vị

Vật Liệu :

- 1 hộp đậu hủ mềm.
- 1 trứng.
- 1 muỗng canh sữa bò.
- 1 ít bột vụn bánh mì (*bread crumb: loại làm tôm chiên xù*).

Sốt Tam Vị :

- Tỏi băm nhỏ nhiều chút.
- 2 muỗng canh dầu hào.
- 1 muỗng canh sốt me.
- 1 hay 2 thìa cà-phê nước tương (*soy sauce*).
- 2 muỗng canh đường.
- Trộn đều tất cả (*trừ tỏi*), nêm thử mặn mặn, ngọt ngọt, hơi chua tí xíu, sốt phải mặn mà mới ngon. Nêm sao cho vừa ý.

Cách Làm:

- Cắt đậu hủ ra thấm cho hết nước, sau đó nhúng vào trứng lòng (*trứng và sữa đánh đều*). Sau đó lăn qua bột vụn bánh mì cho đều 1 lớp. Cho đậu vào tủ lạnh khoảng 30 phút. Sau đó, lấy ra chiên cho giòn vàng đều, vớt ra để ráo dầu.
- Phi 2 muỗng dầu với tỏi cho thơm, sau đó cho sốt vào nấu cho sôi, nêm vừa ý. Cho thêm tí xíu bột bắp (*corn starch*) cho nước sốt đặc lại nếu cần. Băm ớt bỏ vào nếu muốn ăn cay.
- Đậu hủ chiên xong giòn bên ngoài, mềm bên trong, ăn kèm với chút sốt thơm mùi tỏi, hơi chua chua của vị me, cay cay vị ớt. Ăn thử thì biết ngon hay không!

Diệu Anh sưu tầm

Thư Từ Lại Vãng

THƯ GỬI THẦY TỪ VIỆT NAM

TP, ngày 7.10.1997

Kính Ông Tám,

Con tên là TVN, sanh ngày 23-04-1947, vợ con tên là NTC, sanh năm 1949, cả hai đều sanh tại GD, GV. Con có ba con tên là TTKP, TTT, TTT.

Hôm nay con có nhân duyên gặp các bạn đạo, anh TS, anh HN, Anh N, hội ý gửi đến ông Tám, vợ chồng con chúc ông nhiều sức khỏe trong tình thương. Ông ban hồng ân cho vợ chồng con, con cũng mới biết PLVV vào khoảng 4 năm nay. Ông độ cho vợ chồng con còn khờ dại theo cái đời, con còn ngu dại xin ông ban cho con sự sáng suốt để con tu, mở huệ, mở trí. Vợ chồng con có tu được hay không? Ông hồi âm cho biết, vợ chồng con một lòng theo ông cho trọn tình thương của ông ban cho con. Trước dứt lời, con không có gì chỉ gửi tấm lòng thành thật gửi đến ông, ban tình thương cho các bạn đạo quê nhà và gia đình con.

Con, TVN

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Pattaya, ngày 2/2/1997

Nữ con,

Ông Tám vui nhận được thư của con, tự ý thức được con đường tu và thực hành PLVVKHHBPP cùng tu cùng tiến.... Vợ chồng con ý thức hồn là chủ thể xác mới bước vào tu PLVVKHHBPP. Tu về PLVVKHHBPP chỉ hướng về hồn, phát triển tâm linh, tiến hóa vô cùng. Hồn là chủ của thể xác, càng tu càng tiến. Tu là phải sửa, chớ không phải tu là ôm những chuyện cũ và chấp mê, thu hút ngoại cảnh, nói điều không hay và không lối thoát. Tự khai sáng mình, giữa Thiên Địa Nhân - Trời Đất Người - con là người, các bạn cũng là người, tức là đại diện Trời Đất, áp dụng cái pháp để khai sáng chính mình là khứ trược lưu thanh, cảm thức

Đặc San Vô Vi

được chính ta sai chẳng có ai sai. Sửa mình để tiến hóa nhiên hậu mới ảnh hưởng người kế tiếp.

Vòn vẹn có Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định - chánh pháp để sửa tâm sửa tánh. Soi Hồn một ngày ít nhất ba lần, PLTC phải đầy rún, đầy ngực tung lên bộ đầu, lấy nguyên khí của Trời Đất, sửa mình trong chu trình tiến hóa hiện tại. Pháp Chiếu Minh là hỗ trợ cho cơ thể khỏe mạnh, thanh lọc bộ ruột bộ gan, tạo nguyên khí tốt đẹp, cơ thể bình an tu tiến. Các con nên thực hành đứng đắn, khai triển chính mình, hướng về thanh tịnh mà hành sự, Bề Trên sẽ chuyên hóa cứu độ các con.

Con có duyên lành tiếp xúc với ông Tám trong lúc ông Tám còn sống. Ông Tám là người thực hành, đạt tới kết quả chứ không phải dựa theo Phật Lý hay là mượn Phật Lý tạo những đạo khác lường gạt chính mình, mà lường gạt luôn những người kế tiếp; ông Tám không có làm điều đó. Ông Tám cũng có ở trong thời đại văn minh này với chúng con và cùng tu với chúng con. Ông Tám có cơ thể tinh vi của Trời Đất cấu thành. Ông Tám phải khai sáng tất cả những gì trong đó để ảnh hưởng người kế tiếp, mong mọi người tự thức hòa với duyên lành của Trời Đất đã ân ban.

Nhân thân nan đắc, pháp nan ngộ, xác con người không phải dễ có, mà cái phương pháp tu không phải dễ gặp được. Ngày hôm nay con đã có cả hai, chỉ cần sự thực hành mà thôi. Hành nhiều để đạt tới kết quả thanh nhẹ mới thấy rõ chính mình là khả năng của vũ trụ. Tin nơi khả năng của chính mình và sẽ khai sáng chính mình. Ánh sáng đến là bóng tối sẽ tan. Bóng tối là gì? Bóng tối là nghiệp lực, gia cang sống trong kích động và phản động của tình đời đen bạc; hiện tại chịu tu, chịu khai sáng lấy chính mình, sức khỏe sẽ dồi dào, tâm linh sẽ tiến hóa tới vô cùng. Không nhờ đỡ, không lấy danh Trời Phật, nói bậy bạ mà thiếu thực hành; đó là chính mình đi xuống địa ngục rõ ràng. Thực hành trong thanh tịnh, khai sáng chính mình mới thấy rõ khối óc là một ánh sáng tại mặt đất. Nhìn ra bề ngoài, xe cộ nhà cửa đều do khối óc cộng tác và hình thành. Các con là chủ khối óc, thiếu thanh tịnh thì không bao giờ phát triển được. Những người đã tu cũng bắt chước tu - thấy người ta bận rộn tu, cũng bắt chước bận áo tu mà không biết nghĩa lý của nó. Nó cũng là ngu muội mà thôi. Chúng con phải cố gắng hành pháp, khứ trước lưu thanh là đuổi cái phần trực động loạn ra ngoài khối óc và cơ tạng, thì óc và cơ tạng sẽ được yên ổn; nó là một bức tranh Trời của Trời Đất, mà nếu các con thiếu thanh tịnh, không bao giờ thấy được ánh sáng của Bề Trên. Tu quyết tu, đừng mãi thực hành trong thanh tịnh với khả năng của chính mình; không nên tin những lời đồn đãi, hình ảnh mà chúng ta không thấu triệt được. Ôm thêm một thứ là loạn thêm một thứ : thêm một lư hương, một cây nhang là thêm một con ma, mà càng nhiều thứ thì ma càng nhiều, càng ngày càng động loạn thêm. Sửa mình đơn giản, giải tỏa tất cả những sự phù hộ tạm bợ mà chính mình chưa thấu triệt, ôm lấy là chỉ tạo khổ cho tâm thân mà thôi. Đã biết thân xác Trời Đất hình thành, thì chúng ta có pháp khai sáng tiểu thiên địa này; đất của con có kim mộc thủy hỏa thổ, có nước lửa gió đất, tứ đại hình thành. Khai sáng nó ra, chúng ta mới trọn lành làm chủ của tiểu thiên địa này. Khi mà con thanh tịnh làm chủ được tiểu thiên địa này, các con mới thấy nghiệp quả của chính con, con giáng lâm từ tam thập tam thiên xuống thế gian, giam hãm trong thể xác tầm tối, cố gắng tu thanh tịnh, sáng suốt không khác gì con có một mảnh đất trồng tía, thì tương

Đặc San Vô Vi

lai kinh tế sẽ dồi dào. Càng ngày càng tu trật tự, điển quang khôi phục từ cơ tạng trở lên tới khối óc, phát sáng ra là do công trình của hành giả tu mà thôi. Đêm đêm lo tu như vậy, không có ông Phật nào phù hộ hết. Phật là người đau khổ, tu giải thoát, cũng chỉ lại cho mọi người dừng mãnh tu chớ không có phải ý lại. Phật không có độ người phàm. Người phàm chỉ lợi dụng Thần Thánh Tiên Phật, rồi cuối cùng hội nhập trong địa ngục vì lòng tham mà thôi. Thực hành đứng đắn, đêm đêm thực hành đứng đắn thì khai triển tâm thức, tự hiểu mình; càng hiểu mình càng minh chánh là càng sáng suốt. Chỉ có con hiểu được con từ đâu đến đây rồi sẽ về đâu, thì con thấy rõ những chuyện gì cần thiết con phải làm cho chính con, mà không làm những chuyện không cần thiết nữa. Cuộc sống của các con sẽ được an khang bất cứ ở nơi nào, dẹp được lòng tham, dứt tham, dứt dâm, dứt dục thì không có cơ hội tự hại nữa, là cơ hội tiến hóa phát triển tâm linh mà thôi.

Đạo vốn không, con thực hành tới ngày nay, lần lần con thấy đạo vốn không; vạn sự trên đời là không, không có gì thật hết, giữ được điều này, cứ giữ tâm thanh tịnh tự tu thì sẽ không bị lường gạt bởi hoàn cảnh bên ngoài. Thành tâm tu sửa thì phải nhịn nhục. Ai chửi la cũng niệm Phật, và tâm niệm độ mọi người trong thành thật và dứt khoát. Tự tu tự tiến, mở đường đi lên càng ngày càng thanh nhẹ, không có tên tuổi, không có đòi hỏi. Con thanh nhẹ, đồng tu với Chư Phật, ý chí đồng hành phát triển tới sáng suốt thanh nhẹ hội nhập vào luồng điển của đại bi mà tiến hóa; chỉ có đi lên thôi, cương quyết hành như vậy thì mới diệt được sự mê chấp của chính mình, không bị gò bó bởi luật lệ của tâm phàm nữa; thành tâm dứt khoát, tiến hóa thanh nhẹ, phần hồn mới được cứu rỗi. Lúc này các con chịu tu, dù có không thành đi nữa, tương lai các con cũng có một cơ sở tốt đẹp, hội nhập vào nơi có đạo đức tiếp tục tu. Giai đoạn này chỉ có tình thương và đạo đức mới giải quyết được. Tình thương do đâu mà có? Do cha mẹ hình thành sanh ra cái cơ thể vi diệu này, mà con chịu tu, chịu sửa thì con là người có hiếu thảo đối với cha mẹ trước hết. Đêm đêm lo tu thiền, lập lại trật tự của chính mình, con ngoan hiếu thảo đối với cha mẹ, tức là con sẽ được khỏe mạnh từ tâm lẫn thân. Khi con đạt được sức khỏe rồi mới biết quý yêu đồng loại. Khi con biết quý yêu đồng loại thì con mới biết quý yêu Trời Phật. Trời Phật do đâu? Do khổ hình thành, không phải sướng. Khổ, khổ, khổ mới bước vào biên giới của Phật Pháp là vậy. Ngày hôm nay các con có duyên lành ngộ được pháp lý; nắm pháp thực hành đêm đêm, tương lai chúng ta buông bỏ tất cả những sự tranh chấp trong nội tâm, thức hòa đồng sẽ khai triển, lúc đó con là khí giới tình thương và đạo đức độ tha tại trần. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

Thầy kính mến,

Đã hơn 20 năm rồi, con xa Thầy, con cảm thấy nhớ Thầy vô cùng, nhớ Thầy nhiều lại càng hiểu đạo nhiều hơn nữa, con đã bỏ được một gánh nặng rồi (chồng con đã chết) nhưng còn

Đặc San Vô Vi

lại một gánh nhỏ, con phải làm tròn bốn phận. Thầy ơi, có nhiều lúc con thấy chơi vui lắm, quá đơn độc khi phải lo cho gia đình, còn phần đạo trong con không bao giờ ngưng chảy con muốn được thỉnh thoảng đến sống ở thiền viện hoặc nơi am, cốc nào đó để con được thiền tí thời. Con có được như ý nguyện không Thầy? Con có nên làm pháp luân ngồi đếm 78 cái vào lúc 5 giờ chiều. Xin Thầy trả lời cho con rõ và không quên cầu chúc cho Thầy vạn an lành.

Con

PTM

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Sydney, ngày 10 tháng 2 năm 1997

PM,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 1 tháng 2 năm 1997, được biết con đã xa Thầy hơn 20 năm, con cảm thấy nhớ Thầy vô cùng. Trong lúc Thầy ở quê nhà, hằng tuần chúng ta đều tương ngộ thường trong xây dựng, ngày hôm nay xa cách, nghiệp lực kích động và phản động giúp đỡ con tiến hóa trong khổ. Sự thật là Thượng Đế đã và đang giáo dục các con tiến hóa. Hiểu rõ nghiệp lực là gì thì mới nhớ lại pháp lực con đã nhận của Thầy từ Việt Nam. Thiếu hành, pháp lực càng ngày càng yếu, nghiệp lực càng ngày càng mạnh, ma nhất trọng Phật nhất xích là vậy, khó đem lại sự hòa bình trong tâm thức. Những gì người đời đã chê bai đạo màu cũng đều là do nghiệp lực lôi cuốn mà thôi, thậm chí tu đi theo Thầy, phản nguyên lý của Thầy, Thầy chỉ hiểu và thương, phục vụ tận độ các con tiến hóa trong chiều hướng thanh nhẹ sẵn có trong tâm thức của các con.

Con tu con đắc, con không tu con không đắc, cái đó là duyên của chính con, mà con hướng về nghiệp trong lúc pháp lực yếu thì nghiệp lực mạnh hơn, tràn ngập tâm thức của chính con, gây động thay vì tịnh.

Ngày hôm nay con ý thức được, trong sinh có tử, trong tử có sinh, con đã am tường được nguyên lý của Trời Đất đã sắp đặt, đó là cuốn kinh vô tự để cho con đọc và tự thức, cảnh vợ chồng ly tán, đau thương trong nghiệp lực. Con có ý nguyện muốn tu, muốn giải thì giải những gì? Tu là tu sửa, không tạo nghiệp nữa thì mới giải được nghiệp lực, hành pháp đứng đắn thì ánh sáng sẽ khôi phục, khôi phục ánh sáng. Pháp chiếu minh, nằm làm 78 cái là 12,11,10,9,8,7,6,5,4,3,2,1. Cộng lại 78 lần, đó là lúc nào con cũng có thể làm được hết. Làm pháp luân thường chuyên để làm gì? Để giải tất cả những trọc khí trong cơ tạng, sau khi ăn uống chung đụng với tình đời, giúp cho bộ ruột càng ngày càng nhẹ, cũng là một pháp giải nghiệp lực cho chính con. Pháp luân thường chuyên rất cần thiết, soi hồn một ngày 3 lần thì thần kinh khối óc con sẽ ổn định, pháp luân thường chuyên mới giải trọc khí trong nội tâm nội tạng của chính con. Thẻ xác này bao gồm kim mộc thủy hỏa thổ, không khác gì càn khôn vũ trụ đã và đang có. Tại con không áp dụng Pháp Luân Thường Chuyên không giải được trọc khí trong nội tâm, làm sao hòa đồng với thanh quang của vũ trụ mà tiến. Cho nên môn nào Thầy đã đề nghị cho các

Đặc San Vô Vi

con thực hành, chính Thầy đã thực hành và có hiệu quả, nếu các con không siêng năng giúp đỡ các con thì chẳng có một người nào có thể giúp đỡ được. Cố gắng tu đi để giải bớt trần tâm khổ nạn. Thầy năm nay cũng 74 tuổi, đêm đêm vẫn hành đứng đắn từ ngày xa các con đến bây giờ Thầy mới có duyên được đọc thơ con và hiểu tâm trạng con, muốn con trở về với sự an lạc trước kia con đã có. Thầy cũng vậy, chỉ lo tu để giải nghiệp tâm của chính mình là công bằng nhất, chúng ta lượm được pháp và hành pháp, Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là giải nghiệp, khứ trược lưu thanh để tiến về cõi thanh nhẹ, đó là phần hồn càng ngày càng sáng suốt, nhin nhục tối đa để hòa cảm tình thương và đạo đức của Thượng Đế. Thượng Đế phục vụ quần sinh qua ánh sáng của Ngài, tận độ khắp các nơi.

Bớt nói, tự sửa mới là người tu thật sự, nói nhiều không sửa không phải người tu, rước nghiệp vào thân không phải người tu, hướng dục không bao giờ hành tiến được, sửa sai mới có cơ hội hành tiến. Con càng tu càng thấy con sai chẳng có ai sai, sửa tâm hồn con thì con sẽ được tiến, như ngược lại là tự gạt mình mà thôi. Năm nay là năm thử thách, người có ý nguyện tu học sẽ gặp phải những sự trở ngại để thức tâm hiểu rõ giá trị thanh tịnh của chính mình mà tiến. Những gì con muốn hành, Thầy đã hành và để lại một cuốn video cho các con noi theo đó mà thực hành, chính Thầy đã làm vì Thầy sợ thế gian hay lòng gạt, làm không đúng cũng nói đạo, gạt mình và gạt người, không chịu thấu triệt nguyên lý của Thượng Đế mà hành sự. Vậy con nhận được thơ này, tâm mồm thực hành sửa tâm, dụng trí ý tu tiến chớ không dụng lý luận tu tiến. Trí ý tu tiến là chánh pháp, luồng điện của con sẽ hòa hợp với trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ mà tiến hóa. Phải dày công mới có, nói thì dễ hành thì khó, bao năm xa cách nhưng mà con thiếu thực hành vì mê loạn. Ngày hôm nay con nên cố gắng thực hành để tự mình khôi phục với sự chính giác của chính mình mà tiến.
Chúc con tự tu tự tiến.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng

THƯ GỎI THẦY

Kính thưa Thầy,

Con tên là NHC đã quy y theo Thầy, học đạo nay đã được 4 năm. con nhận thấy PLVV của Thầy đã đem lại cho con trở về với cái tâm chân thật, hằng ngày con càng cố gắng trì niệm Lục Tự Di Đà, nhưng trước mắt con sao chỉ thấy hình bóng của Thầy, và cũng nhờ như vậy mà con luôn nhớ kèm tâm không dám làm điều sai quấy.

Nhưng thưa Thầy, con biết mình phạm hèn đức mỏng, nên luôn bị nghiệp lực gia đình chi phối, dẫu vậy con cũng nguyện cố gắng lo tu, không dám bỏ lỡ dịp may là được Thầy che chở cho con theo học Phật pháp. Con luôn luôn nghe tự trong tâm con lời Thầy khuyên dạy. Hãy buông bỏ hết mà trở về không. Thưa Thầy, con đã biết rõ con là một con người xấu xa, nên

Đặc San Vô Vi

nguyện cố gắng lo tu, khoảng nửa năm nay con thấy tâm con được nhẹ nhàng và công phu thấy đỡ lắm, khi con niệm Nam Mô A Di Đà Phật thì dường như đầu con có một sức mạnh bao trùm và căng thẳng giống như nở thêm ra, không hiểu ý nghĩa chi hết, nhưng con vẫn tiếp tục niệm hoài bất cứ giờ phút nào, kết quả ra sao cũng được, con phó mặc cho Thượng Đế, con thấy bây giờ con không còn biết tính toán chuyện của ngày mai. Con còn ngu muội lắm, trên đường tu nếu có lầm lỗi, xin ơn trên CHA và Thầy tha tội lỗi cho con.

Với tất lòng thành con xin cảm tạ ơn CHA ơn Thầy đã chỉ dạy nhiều cho con.

Đầu năm tết âm lịch 1997 nhân cơ hội Thầy sang Úc Châu thăm viếng các bạn đạo, con xin có đôi lời kính chúc Thầy được nhiều sức khỏe và an vui trên bước đường truyền pháp. Con xin được đảnh lễ Thầy ba lạy bằng tất cả lòng thành tưởng nhớ ơn Thầy.

Đệ tử kính bái, NHC

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Sydney, ngày 30 tháng 1 năm 1997

HC con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 22 tháng 1 năm 1997, được biết con có duyên được Vô Vi pháp lành và con nhận thấy chính con phải sửa con mới có cơ hội tiến.

Ngày hôm nay con nguyện niệm Phật để giải tất cả nghiệp chướng trong nội tâm. Tâm chúng ta không trong lành thì nghiệp tấn công. Tâm chúng ta trong lành thì chúng ta giải tỏa tất cả những nghiệp chướng sẽ có trong tương lai và quá khứ, đó là điều cần thiết. Con biết niệm Phật tức là con chịu sửa tâm. Sửa tâm không cần đếm, không cần biết, trong thanh tịnh con sẽ phát sáng, cứ giữ như vậy lòng thành niệm hướng thượng và biết đường cuối cùng của chúng ta là ánh sáng vô cùng tận, hội nhập với ánh sáng của Đại Bi mà tiến thì đó là đường lối chơn thật của người tu. Nếu con còn vương bận tranh chấp thì không bao giờ con tiến tới ánh sáng được. Dù có tu Vô Vi nhưng mà không tiến ánh sáng được. Phải buông bỏ tất cả những sự tranh chấp thì con người ở cõi thế gian của con là 1 thánh nhân, một hiền triết, nhịn nhục để thăng hoa, nhịn nhục để tiến hóa tới vô cùng, đó là đường lối của Chư Tiên Chư Phật đã và đang hành. Con có duyên lành ngộ được Thầy là người thực hành chớ không phải nói lý thuyết suông. Con thấy Thầy đi đây đi đó, không tiền không bạc, nhưng mà thành tâm là sẽ có cơ hội đi. Thượng Đế an bài cho Thầy có một cuộc sống và tương ngộ với các con trong nhịp sống vui hòa thân tiên thì chúng ta không có trì trệ. Niệm Nam Mô A Di Đà Phật phải hiểu nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật như Thầy đã cắt nghĩa rõ trong băng. Chừng nào con nghe được và hiểu được nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật là cuộc sống cả Càn Khôn Vũ Trụ, lúc đó con là con người thanh nhẹ xuất ngôn và thuyết lý tràn ngập, xây dựng cho mọi người chung tiến, đó cũng do sự dày công của chính con.

Đặc San Vô Vi

Ngày hôm nay Thầy công hiến cho con những cái nguyên lý tu học, những băng giảng kia, lời nói thao thao bất tuyệt đó cũng do đây công hành pháp Thầy mới có được chớ đâu có ai cho. Thế gian có trường đại học dạy loại đó không? Trường đại học chỉ dạy nắm bắt mà không dạy mở được, cho nên học tới Bác Sĩ cũng phải ôm nghiệp mà thôi, không tiến hóa được.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

PL, ngày 12/5/97

Đức Thầy thương mến,

Con là PKT, 49 tuổi ở PL, tỉnh ST. Dù con chưa một lần diện kiến cùng Thầy, nhưng con đã nghe danh, và quá trình tu học của Thầy, con đã thương yêu và kính phục.

Con dùng chay năm 76 đến năm 78, con gặp PLVV và hành rất tinh tấn. Con quá say sưa với đạo và tự hào, con sử dụng chữ Bi mà thiếu trí nên con đã lụy. Đến năm 83, con bị nghiệp khảo, bỏ pháp vì bị bệnh khớp xương rất nặng, đau nhức triền miên, ngày đêm không ngủ, một năm sau tóc con đã bạc phơ, thân tàn ma dại.

Một thuở xuân xanh sắc diễm kiều
Chập chờn bướm mộng để lòng yêu
Bông con bão tố loài hoa vỡ
Rũ cánh đài trang thảm lụy nhiều.

Con quá tuyệt vọng cho chứng bệnh nan y này, tiếp theo nhà tan cửa nát, xã hội khinh khi, gia đình ghét bỏ, đạo hữu lánh xa. Con có một đứa con trai mà nó cũng không thương mẹ, cõi đời này con bơ vơ, cô độc, con oằn oại cả thân tâm, con định quyên sinh chắm dứt kiếp đọa đày.

Đức Thầy kính mến, không hiểu con còn nghiệp hay được đặc ân nào của ơn Trên, con đã 3 lần tự tử đều được cứu thoát. Mỗi lần con đuối là có cứu tinh, Thượng Đế quá tinh vi ngoài sức tưởng tượng của con. Cuối năm 96, anh Lộc đạo hữu của con giới thiệu Thầy Thanh đến trị bệnh, châm cứu, cho thuốc uống miễn phí, còn an ủi và cho mượn máy để nghe băng Cha và Thầy, nhờ đó lấy lại niềm tin, căn bệnh được giảm nhiều, chỉ còn đau nhức 2 đầu gối và 2 cùi chỏ, nhưng vẫn đi chưa được.

Thưa Thầy! Hôm nay con nghe băng Cha và Thầy, con càng thấy cái tội, cái ngu của con, con xin thú thật cùng Thầy, con vô cùng xấu hổ, vì hiểu luật mà đi phạm luật. Hiện nay con đang chứa bài tứ sắc để làm phương tiện sống, lấy xâu 1 chénh có 400 đồng VN. Suốt ngày

Đặc San Vô Vi

được vài ngàn, có khi chỉ vài trăm. Từ ngày vương bệnh con chỉ niệm Phật và niệm Hồng Danh Cha, chứ con không hành pháp được, vì bao chuyện khổ cứ vây quanh. Hiện nay con đã bại chỉ lét vòng giường, tay chân bị rút vào tháng ba, 1996. Hơn 10 năm con chứng quá nhiều, bất hạnh. không bút mực nào tả hết những đau nhức của con, Thầy ơi!. Vì ngộ biến con phải từng quyền, xin Thầy thông cảm cho con. Con xin gửi Thầy ít câu để Thầy hiểu con hơn:

Biến Quyền

Tạo phương tiện kéo dài sự sống
Dù biết rằng phạm luật người tu
Vẫn còn hơn hủy kiếp đọa đầy
Chịu không nổi đói đau hành hạ
Cõi hồng trần xác này không tha
Đâu tiếc chi huyền hoặc trần gian
Súc lâm ngưng ngộ biến từng quyền
Qua con đói chờ ngày mãn kiếp.

Kính thưa Thầy, hôm nay con nhận được 50000 đồng Thầy gửi tặng, con cảm xúc nghẹn ngào đến sa nước mắt, con không biết nói sao cho hết ý tình của nghĩa Thầy Trò thiêng liêng này, con chân thành cảm tạ ơn Thầy, con nguyện với lòng sẽ cố gắng để khỏi phụ ơn Thầy. Con xin mạn phép dừng bút nơi đây. Kính lạy Đức Thầy.

Kính bút,

PKT

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Olympia, ngày 14/2/1997

KT con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 12/5/97, được biết con vẫn ý thức được đường tu là chánh. Con ơi! Ở đời này không có nghiệp lực thì làm sao chuyển hướng về đường tu, trong dưng mãnh tự thức, con đang bị nghiệp khảo đảo, là cơ hội cho phần hồn tự thức, mà bằng lòng tiến hóa trong thanh tịnh. Thầy cũng vậy, gặp bao nhiêu trở ngại trong cuộc sống, nhưng vẫn kiên trì, gia công tu học, nước mắt chan cơm vẫn hành triển trong thực hành, mưu cầu đem lại sự bình an cho phần hồn. Đến nay Thầy đã 75 tuổi ta, nhưng vẫn tràn đầy nhựa sống để phục vụ bạn đạo khi cần đến Thầy. Thượng Đế luôn luôn ban cho Thầy công việc giải tỏa sự đau thương của mọi người, chính Thầy phải dẫn thân trong thực hành.

Con ơi! Mỗi người chúng ta đều có nghiệp lực từ nhiều kiếp, cần tự tu và ăn năn sám hối thì mới giải tỏa được nghiệp tâm. Có đau thương thì mới thâm thía giáo lý đau thương của Thượng Đế đã ân ban từng giây phút khắc, xé chiều thì mới biết mình đã làm sai từ bao nhiêu kiếp, dồn dập trong sự đau thương và khổ nhục !!!

Đặc San Vô Vi

Hiểu được chính mình thì sẽ có cơ hội tiến hóa theo luật nhân quả, uyển chuyển trong có có không không! Con đường cuối cuộc đời của chính con là con đường đạo. Đạo là gì? Đạo là tự lập sự nhịn nhục thì phần hồn mới được dưỡng mãi trong mức tiến thâm kín của tâm linh. Con đau đớn về thân xác tạm bợ, dưỡng mãi tu tiến hướng về phần hồn vô sanh bất diệt mà tu thì sự đau đớn sẽ biến thành công cụ xây dựng tâm thức, hướng về thanh tịnh tự giải tỏa mọi sự yếu hèn và đau đớn, sống theo nguyên khí của Trời Đất mà hành sự. Trì niệm lục tự A Di Đà Phật xây dựng niềm tin và khai mở huyền bí của nội tâm, thì sẽ vượt qua cơn khổ nhục của nghiệp thân và tình đời đen bạc.

Chúng ta bằng lòng cùng tu cùng tiến thì sẽ có cơ hội xây dựng một cơ đồ tâm linh của Thượng Đế, cứu độ quần sanh trong cơ tiến hóa của phần hồn, không nên biện bác và tạo ra ác ý, tức là tự tử quyền sinh, tức là từ chối và hủy bỏ sự ân ban tinh vi của Thượng Đế -- một hình hài có một không hai trên mặt đất này, óc của con là ánh sáng, có cả 100 tỷ tế bào chung hợp thành một khối óc chính con đã và đang có, quý giá vô cùng, cần có sự thanh tịnh để hiểu mình hơn, duyên đạo đến không khác một giòng suối chảy trong tâm tư của người đau khổ, thức giác thì Phật tánh sẽ bừng sáng trong nội tâm. Thầy lúc nào cũng thiếu thôn và đau khổ, vì Thầy luôn luôn sống với người đau khổ!

SUỐI ĐẠO

Suối đạo tâm tư chẳng lụy phiền
Quân bình thức giác tự xuyên thể tình
Thực hành phát triển tâm linh
Trời ban thanh khí chính mình sửa tu
Biết Trời giải tỏa mê mù
An du thanh tịnh trù tu hoài hoài
Cô đơn mới rõ thực tài
Bằng lòng nhịn nhục tiến hoài không ngưng
Có không không có chẳng ngừng
Niềm tin thanh tịnh tung bừng cảm giao
Biết mình hiểu họ đổi trao
Muôn chiều phát triển muôn màu đạt thông
Trong vòng định luật hóa công
Dựng xây xây dựng tham tông tự tu
Chẳng còn than thở khờ ngu
Đời là tạm cảnh an du phần hồn
Vạn linh tiến hóa sanh tồn
Quy y Phật Pháp giữ hồn lo tu
Cảm thông nguyên lý chẳng mù
Trời ban tình đẹp an du phần hồn
Tự mình dẹp bỏ ác ôn
Sanh trụ hoại diệt giải còn si mê
Bình tâm học hỏi hướng về

Quê nhà thiên quốc chẳng mê cõi trần
Nguyện tu đóng góp một phần
Điền thanh hòa cảm góp phần dựng xây
Tâm tình sáng suốt đổi thay
Trong không mà có ngày ngày sửa tu
Tự mình khai triển giải mù
Quê hương sáng tỏa an du phần hồn
Chúc con quy hội chơn hồn
An nhiên tự tại chẳng còn thở than.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

Thưa Ông Tám,

Sau hơn mười mấy năm con mới lại viết thư cho ông Tám. Trước để kính thăm Thầy, sau là những thắc mắc của một học trò nhờ Thầy giải đáp, "học đi đôi với hành và...hỏi", như ông Tư, ông Tám đã dạy!

Mong rằng ông Tám vẫn còn nhớ con, con nhỏ ốm nhom, xanh lè, vàng khè ngày nào ở VN cách đây trên 20 năm mà không nhờ hành PLVVKHHBPP đã chết yếu theo lời ông Tám. Còn bây giờ thì theo lời những người chung quanh con đã "bánh" về tướng diện (đối tượng nhiều, từ chết yếu ra trường thọ!) và sức khỏe. Song song với sự thay đổi về 2 phương diện đó, mọi sự từ bấy đến nay đều tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp với con, dù con đã có 1 thời gian dài bỏ thiền hàng đêm do ham vui ...đời. Con chỉ mới hành lại mấy tháng nay. Lần này chắc là không dám bỏ nữa!

Con đang định soạn lại PLVVKHHBPP dùng ngôn ngữ khoa học phổ thông để phổ biến ở các xí nghiệp, trường học VN miễn phí. Ông Tám cho con biết ý kiến.

Còn các thắc mắc của con phát xuất từ các buổi gặp gỡ có các bạn ở nước ngoài về, như sau:

1/ Con vẫn thường chỉ cho những người sức khỏe kém hay bệnh hoạn hành PLVVKHHBPP, lấy ví dụ điển hình thành công là bản thân con, đã khỏi bệnh và thay đổi tướng diện, tánh tình theo chiều hướng tốt hơn, để khuyến khích mọi người tự cứu và thay đổi số mệnh của mình. Điều đó hoàn toàn là sự thật mà con đã chứng nghiệm. Tuy nhiên, vừa qua, chị Ngọc Sương, trong ban Biên Tập LED Weekly, nhân dịp thượng kiếng Vô Vi của một bạn ở B, sau khi nghe con nói về sự hiệu nghiệm của PLVVKHHBPP nơi bản thân con đã phản bác, cho rằng việc nói rằng PLVV, nhất là Pháp Luân Thường Chuyển và Chiếu Minh, có khả năng giải nghiệp

Đặc San Vô Vi

thân, tiêu trừ tật bệnh, là giống như quảng cáo dụ dỗ người mới hành mà thôi. Theo chị Swong thì PLVVKHHBPP chỉ có thể giải được nghiệp tâm chứ nghiệp thân vẫn phải gánh. Bằng chứng, theo chị Swong, là ngay cả ông Tám và Cha Kim ngày trước đi Vũng Tàu về còn bị lật xe làm ông Tám gãy mất mấy cái răng và hiện nay mỗi ngày ông Tám vẫn phải uống cả bùm thuốc viên (!).

Con có hỏi ông E thì được biết ông Tám không có bị gãy mất răng mà chỉ bị trầy trụa sơ sơ vì "ngũ hành phá". Còn hiện nay mỗi ngày chị B cho ông Tám uống thuốc là thuốc bổ làm từ thảo mộc chứ không phải thuốc trị bệnh cao huyết áp, tiêu chảy và các bệnh khác như nhiều bạn ở VN vẫn hiểu xưa nay.

Theo con hiểu và đã chứng nghiệm nơi bản thân thì PLVVKHHBPP là 1 phương tiện giúp người hành pháp thông minh sáng suốt, phục hồi và tăng cường sức khỏe để trên cơ sở đó giải nghiệp tâm và thân (tâm thân không tách rời nhau). Con có phát biểu ở buổi họp mặt tại B rằng nếu còn bệnh dù đã hành pháp lâu như trường hợp 1 bạn đạo lớn tuổi (hành pháp từ thời ông Tư còn sống) đã chết vì ung thư bên Úc là do công năng công phu chưa tới, nhất là pháp luân chưa đúng thôi. Một số bạn lại dẫn chứng là sao ngay như ông Tám còn phải đi mổ mắt?

Ông Tám vui lòng phát biểu ý kiến về các tranh luận trên cho các bạn và con được hiểu tường tận hơn. Riêng con, con vẫn xác nhận là **NẾU HÀNH PHÁP ĐÚNG ĐẮN, NHẤT LÀ PHÁP LUÂN THẬT ĐÚNG VÀ ĐẦY ĐỦ, CHẮC CHẮN SỨC KHỎE GIA TĂNG, TẬT BỆNH TIÊU TRỪ (NHỮNG BỆNH DO KHÍ HUYẾT, TÁN H SANH HAY DO THỜI TIẾT, MÔI TRƯỜNG XẤU). CÒN NHỮNG GÌ TRÊN CƠ THỂ CẦN ĐẾN GIẢI PHẪU CAN THIỆP VẪN PHẢI NHỜ ĐẾN NGOẠI KHOA.** (Con cũng đã từng nhờ đến giải phẫu can thiệp cắt bỏ amygdale và chữa vẹo vách ngăn sống mũi).

Không biết con nói có gì sai hay chưa đầy đủ không, mong ông Tám cho ý kiến để các bạn và con được rộng đường học hỏi.

2/ Con rất hoan nghinh vụ ông Tám khuyến khích các bạn súc ruột. Trước khi được giới thiệu các phương pháp súc ruột bên Mỹ, Úc, ở VN con đã súc ruột bằng nước muối nóng theo phương pháp Tây Tạng Shank Prakshalana được 6 lần từ 1994 đến nay, thấy cũng có kết quả tốt. Tuy nhiên Trọng Hiếu, trong Ban Biên Tập LED Weekly, mới về VN, nói là Thầy không cho súc ruột bằng nước muối vì nước muối làm dẫn cơ ruột. Con muốn được ông Tám nói rõ hơn về vụ này qua E-mail vì ông Tám vẫn thường khuyến khích các bạn giải tà độc bằng cách mỗi sáng uống một ly nước muối pha chanh và chút tiêu vì nước muối tốt cho người trẻ tuổi.

3/ Con được tặng 1 logo VôVi bằng bạc. Mang trong mình có tác dụng gì? Sao ngày xưa không có mà bây giờ lại có chủ trương này. Xin hỏi khi đeo mà bạc bị đen xỉn có thể dùng bột tẩy trắng chùi sạch được không? Khi tắm có thể cởi ra tạm cho khỏi ướt và dính xà bông được không? Mong hồi âm của ông Tám. Xin cảm ơn ông Tám trước và kính chúc ông Tám... Vô Vi vô lượng vô thời!

Con, NT

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÂM

N T,

Thầy vui nhận được e-mail của con, được biết con được bình an và khôi phục sức khoẻ tốt đẹp. Đó là chứng minh phương pháp PLVVKHHBPP đã hỗ trợ cho con không ít, từ đời lẩn đạo vì con đã thực hành đúng đắn, phù hợp với nguyên khí của Trời Đất mà tiến hóa, cho nên tâm con được vui và xác con được khoẻ. Nhiều sự may mắn về với con, từ từ phần hồn con sẽ được nhẹ nhàng hơn. Mỗi người một nghiệp lực khác nhau. Nếu không hành đúng pháp thì phải chịu nghiệp lực lôi cuốn, cuối cùng cũng chính mình tự giải mà thôi. Cho nên người tu phải thực tâm chấp nhận sự sai lầm của chính mình, tự phát triển nhin nhục tối đa thì dịp may sẽ đến với chúng ta. Y học hiện đại là nằm trong nguyên ý phục vụ chung, cũng nằm trong nguyên lý thiện lành của Thượng Đế cứu độ quần sanh. Người tu có duyên lành mới gặp được dịp may mắn được cứu độ bất cứ từ đâu đến, hành pháp là chỉ khai triển tâm thức cho phần hồn được nhẹ thôi. Còn nghiệp thân thì mọi người phải bằng lòng gánh chịu thì mới thấy rõ sự sai lầm của chính mình mà bằng lòng sửa tiến.

1. Bản thân của Thầy cũng vậy, gánh vác biết bao nhiêu sự việc hằng ngày từ trước tới thanh, nhưng vẫn qua được bằng một niềm tin vững mạnh tu tiến trong khả năng của chính mình. Vô Vi nhiều trình độ khác nhau, tu đến đâu nói đến đó: nói thật không thêm bớt mới là đúng. Về phần Thầy chưa bao giờ bị lật xe mà gãy răng cả, chỉ có tuổi lớn rụng răng thì có! Sự suy tư của bạn đạo tùy theo trình độ, kẻ nói vậy người nói khác, chúng ta nên tin nơi khả năng sẵn có của chính mình: tự tu tự tiến là đúng hơn. Những tin đồn từ xứ lạ đem về phần đông là không đúng, vậy con nên cố gắng kiểm chứng rõ ràng sự tiến triển của chính con và công hiến cho người kế tiếp là đúng. Không nên vội tin những chuyện gì chính con chưa chứng kiến được. Pháp Vô Vi phải hiểu tận tường mới bằng lòng vững mạnh tu tiến, chuyện ngoài tai bỏ ngoài tai là vậy

2. Về phần súc ruột thì phải căn cứ theo phương pháp hiện tại, Thầy chưa bao giờ súc ruột bằng muối, nhưng Thầy có súc ruột bằng muối Epsom salt.

3. Logo này là để nhắc nhở cho người tu như sau: Bên trên là luồng điển của vũ trụ quang chiếu xuống. Bên trong niệem Nam Mô A Di Đà Phật, khai triển tâm thức hướng về không thì mới nhận được luồng điển diệu thanh của Trời Đất. Ở dưới là tứ đại giai không, tứ giả hợp thành, bên mặt là hữu bành cư, chúng ta ăn thực phẩm chuyển xuống đó, luồng điển cung ứng lên óc, bên trái là giải ra sau khi ăn, thông đại tiện, luồng điển cũng xông lên khối óc. Trung bành mạng thì thể xác chúng ta mới được bình an, dụng ý muốn cho mọi người biết rõ toàn thân là điển trực và thanh, chuyển hóa theo ý lực tự động của hành giả tại mặt đất. Logo VôVi có mục đích nhắc nhở người tu là phải hiểu những điểm quan trọng từ cơ tạng và khối óc mà thôi. Đêm đêm hành thiền như vậy sẽ tiếp thu được nguyên khí của Trời Đất và sống vui trong thanh nhẹ, tinh thần phục vụ càng ngày càng cao.

Đặc San Vô Vi

Con là người hiện đại cần nghiên cứu những gì thật tế khai triển tâm thức trong tinh thần bất vụ lợi, xây dựng cho chung. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỎI THẦY TỪ THỤY SĨ

Thụy Sĩ-Genève, ngày 19 tháng 8 năm 1997

Kính thưa Thầy,

Con xin được phép viết lá thư này tới Thầy để đặt câu hỏi liên quan tới cú điện thoại đêm này mà Thầy đã gọi cho con. Nếu con có gì không vừa lòng Thầy xin Thầy miễn chấp mà tha lỗi cho con. Cảm ơn Thầy. Đêm nay con thiền từ 11 giờ 20 phút tới 3 giờ 05 phút, con thấy nhẹ nhàng hầu như là đã thoát thân phàm để vào cõi hư vô tịch diệt vậy. Con vẫn đạo Thiên Chúa nên học Kinh Thánh rất sâu xa, và con cũng có học thêm giáo lý của Phật nữa. Dem sự học hỏi đạo lý của 2 đảng giáo chủ đó con xin có vài câu hỏi đến Thầy trong tình thầy trò.

Hỏi: Thầy có nói nếu con hung hăng đối với bạn đạo thiền viện Quy Thúc là con hung hăng đối với chính Thầy! Giờ con xin hỏi ngược lại: Họ đối xử với con bạc đãi, không tình thương đồng đạo từ mười năm nay và cho tới hôm nay, Thầy có nói với họ là họ đã đối xử với Thầy như vậy hay không? Chúa Jesus có nói: "Thầy là cây sung, các con là cành, cành nào lia cây sẽ trở nên khô héo, cành nào dính trên cây sẽ tốt tươi..." Chẳng lẽ Thầy chỉ ở một bên thôi sao? Còn đâu là sự quân bình và còn đâu là bác ái của một bậc đại giác? Chúa thương yêu tất cả mọi môn đệ của Chúa chứ Chúa không thiên vị. Và sự thực là con đâu dám hung hăng với ai đâu. Bây giờ con đã trở nên một hành giả dẫn thân vào con đường đại thanh tịnh, con đã nhìn thấy rõ chơn tướng mọi sự vật trên đời và đã nhàm chán tất cả những vinh hoa phù phiếm và giả tạo của nó. Chỉ có trong hoàn cảnh không tiền bạc, không tương lai, khổ nạn chập chùng thì con người mới may ra thấu đáo được đạo hư không và mới tìm ra được hào quang chói lợi phát ra từ tâm thân yếu ớt và phù du tạm bợ này. Và chính con may thay, chính con đã tìm ra được hào quang quý giá vô tận đó. Rồi đây con đường đạo đã rộng mở trước mắt, vừa học hỏi vừa tu hành, vừa dẫn thân để độ đời, gánh một trọng trách chỉ đường tiến hóa cho Nhơn loại há chẳng phải là một đại sự hay sao? Để có mấy ai làm việc này cho vuông tròn, toàn thiện toàn mỹ?

Hỏi: Con lúc nào cũng thưa Thầy, xưng con cung kính, thế tại sao Thầy lại mây tao với con? Chúa Jesus và Phật Thích Ca, Ramachristna... lúc nào cũng tỏ thể êm đềm thầy con với môn đệ, để cho đến nay khi đọc Thánh Kinh ai ai cũng phải cảm động. Thử hỏi nếu có một môn đệ nào đó trong phái Vô Vi mây tao với Thầy thì còn ra thể thống gì nữa? Tại sao Thầy không ưu ái hơn trong cách xưng hô? Xưng hô tuy tạm bợ nhưng rất cần thiết để lấy cảm tình và thu phục Nhơn tâm. Mong Thầy lưu ý giùm.

Đặc San Vô Vi

Hỏi: Tại sao khi thì Thầy giảng đạo lý cao siêu màu nhiệm và khi thì eo hẹp, nhỏ nhen, có chấp...(xin lỗi). Người xưa thường nói: "Kẻ khen nịnh ta không bằng kẻ chê bai ta", mong Thầy đừng quên, và tự sửa để chiến thắng mọi khó khăn và thu phục hơn tâm để dãi hơn trên con đường hoằng pháp. Biết đâu cái nhược điểm đó của Thầy chẳng phải là nhược điểm của nhiều kiếp trước tích tụ lại?

Kệ:

Tu học bao năm ngũ chữ thành
Tâm thân linh địa tự hoàn thành
Trời mây tan tác mâu sương gió
Chung kết đi về em với anh.

Con xin được ngừng bút ở đây, kính chúc Thầy luôn vui khoẻ và đừng giận, buồn con nhe.
Kính lạy Thầy,
Con, NT

TB:

1. Bánh vẽ của Thầy hứa cho coi bộ hơi khó nuốt đó, con thích ăn bánh thật và do chính tay con làm ra thì tốt và bền bỉ, không nguy hiểm. OK?

2. Con tuy không tiền bạc nhưng không bao giờ đói khát cả. Lúc nào vẫn đủ ăn đủ uống, đủ mặc (không tiền đi chơi mà thôi). Tại sao Thầy lại nói trong điện thoại là con đói khát (à quên) đói rách? Thầy có nói rằng: "Đói rách như con mà con tu chưa thành Phật thì tại nó (ông Sáu Lung và ông Yêm) làm sao thành Phật được? Con thiết nghĩ tu thành Phật đâu phải nhờ đói rách, vì nếu nói như thế thì tại sao trên thế gian này có hằng triệu triệu người đói rách mà tại sao họ không tu thành Phật hết được? Tu thành Phật là nhờ trải qua nhiều khổ cảnh ngang trái phản bội, lọc lừa, tù tội đắng cay... của tình đời. Nhờ những yếu tố đau khổ đó mà hành giả mới chán đời quyết tâm tâm ra con đường đạo sáng sửa và hạnh phúc hơn cho chính họ và cho chính hơn loại sau này. Nhờ không có tiền để đi chơi, để ăn nhậu, để tiêu xài hoang phí... nên hành giả mới có cơ hội tu thiền nhiều hơn trong ngày lẫn đêm, niệm Phật nhiều hơn, ít tạo khẩu nghiệp hơn là khi có tiền và có địa vị. Vì thế nên Chúa Jesus có nói câu: "Người giàu có khó vào nước thiên đàng như lạc đà khó chun qua lỗ kim vậy" và Thầy cũng thường nói: "Có tiền là có tội" đó nữa. Kính bái.

THƯ GỎI THẦY TỪ THỤY SĨ

Thụy Sĩ-Genève, ngày 20 tháng 8 năm 1997

Ông Tám,

Từ nay tôi hết phục ông rồi! Ông đã cho lệnh D kêu police bắt tôi nếu tôi đến thiền viện Quy Thức lần nữa mà không phone báo trước. Khi ông nghe D nói xấu về tôi ông liền hạ lệnh đó mà không dùng luồng điện sẵn có để điều tra sự thật hoặc là không hỏi tôi trước đã để nghe cả 2 bên, bên nào đúng và bên nào sai, ai xạo và ai nói sự thật, ai là người tu chơn chánh và ai là người vu khống bạn đạo? Ông đã quá độc đoán trong cách xử sự và có thể nói là thiếu

Đặc San Vô Vi

suy nghĩ. Trên thế gian này không có ông Thầy nào đáng cho tôi học hỏi và bái phục suốt đời được. Khi tôi tu luyện trong khổ hạnh và tạo được hào quang lóng lánh toàn thân tôi đã không còn là con người cũ nữa, tôi đã nhìn thấy những cái mà trước đây tôi không sao thấy được. Ông đã làm nhiều điều sai quấy đối với nhân dân miền Nam (những người theo tự do), ông đã xuống địa ngục cứu lão Hồ, một tên cáo già độc ác ra khỏi âm ti. Ông đã giảng đạo cho Việt Cộng qua báo the Led Weekly, chơi với bọn cán ngố răng đen mã tấu nay đã lột xác mặc veston thắt caravate, ăn nhau người để được khoẻ mạnh, còn hơn là ác quỷ. Tụi Việt Cộng thứ bự sẽ không bao giờ chịu tu và nó chỉ thích ôm dollars mà thôi. Tụi nó sẽ làm thịt ông nếu ông về VN và khi ông về là ông cũng có lỗi với quốc tế, đối với các nước đã nhận ông vào sống theo quy chế tỵ nạn chính trị. Như thế ông nào có khác gì Việt kiều đâu? Tụi Việt Cộng nó ác độc lắm đó ông có biết không? Ông nói ông xưng làm bé mà thôi! Vậy chớ khi nói chuyện ông có xưng bé không? Ông gọi thằng này con kia, bé đâu có dám hỗn láo như thế, đâu có dám ngời nghênh ngang chễm chệ trên ghế bành để người ta lạy đâu! Ông xưng làm Thầy luôn luôn mà ông dám nói xạo ông xưng làm bé. Sau này tôi có khả năng tu thành đạo, nhìn thấu và hiểu thấu mọi chuyện từ bé đến lớn, từ gần đến xa, xuất hồn đi học đạo như ông, gặp Đức Phật Quan Âm, Thích Ca, Di Đà, Chúa... tôi cũng sẽ không làm như ông đâu, tôi không nói chuyện nghênh ngang như ông đâu và cũng sẽ không để cho ai cúng lạy tôi cả vì tôi hiểu tất cả mọi người đều là anh em, chung một nguồn cội, tất cả mọi người đều có khả năng tu để thành Phật hết, chỉ chậm hoặc mau mà thôi. Ông đã sai lầm dẫn cả ngàn bạn đạo vào sòng bài và sẽ còn tiếp tục trong năm tới tại Las Vegas. Trước đây vì thấy ông chơi roulette nên tôi bắt chước theo ông và đã đổ nợ. Xem chút nữa là mất mạng nếu không nhờ phước đức ông bà để lại. Ông có phép tắc huyền bí để ăn sòng bài, còn chúng tôi là phàm nhơn thì thua hết là cái chắc. Vì thế nên sòng bài nào cũng càng ngày càng đồ sộ và kiếm lời bạc triệu đô la mỗi năm, hàng tỉ đô la mỗi năm. Tôi nhờ lập chí quyết adieu sòng bài nên ngày nay mới có cuộc sống tạm gọi là bình an. Ông nên bỏ nghiệp cờ bạc mà để thời giờ tu hành cho hào quang ngày càng to lớn và chói chan thì tốt hơn, bạn đạo Vô Vi sẽ theo gương ông mà bỏ tham dục để tu hành trở về nguồn cội. Ông cũng đừng buồn vì tôi đã không gọi ông làm thầy nữa và đừng buồn vì những lời lẽ tôi viết trong lá thư thành thật này. Ông còn nhiều đệ tử Vô Vi lắm đó, khắp thế giới lận. Có lo chi hồi bé Tám tí hon ơ? Ông nên nói ít ít lại vì nói nhiều dễ vấp phải lỗi lầm lắm đó. Tốt hơn nên "công thành nhi phát cư" đi là vừa. Quy ẩn đi ông ơ, nhập Niết Bàn đi bé Tám tí hon ơ! Tôi cũng sẽ theo ông mà hòa tan vào khối ánh sáng của đại thanh tịnh sau này chứ tôi không dám đi chu du nói dai nhách cả mấy ngàn cuốn băng như ông đâu. Kính chào bé Tám.

TB: Xây chùa chiền, thiền viện chưa chắc đã tốt đâu vì chỗ nào trên cõi ô trọc này cũng có mãnh lực của âm giới. Đức Quan Âm có nói câu: "Đạo do Phật sanh. Giáo do ma chủ." Ông nên lưu ý giùm họ có chỗ đi vacance nghỉ mát cho sướng chứ tu hành thành tâm nào được mấy ai? Vì tham dục khó bỏ lắm và vô minh nó che lấp mây lớp, làm sao trí óc sáng suốt và tâm thanh tịnh được? Tôi và ông nhờ khổ cảnh nên mới tiến hóa trước họ, giờ nhìn thấy chúng sanh tôi ngao ngán lắm. vì con đường tu thành đạo quá chông gai, hiểm trở như Đường Tam Tạng phải trải qua 9 lần 9 là 81 tai nạn mới thành Phật mà cận kề Như Lai được.

Kính chào ông,
NT

TB: Trong the Led Weekly số 111 ông có nói là luật pháp thế gian rất hữu ích cho người tu thiên, tôi hỏi ông vậy chứ Đức Thích Ca vào rừng tu có luật pháp thế gian nào bảo vệ đâu? Con muỗi nhỏ xíu nó chích một cái cũng có thể thành bệnh sốt rét rừng mà chết, ăn cướp kẻ ác có thể giết Ngài bất cứ lúc nào, không có luật pháp bảo vệ mà có ý chí bất khuất và tâm đạo bất diệt Ngài đã tu thành đạo. Sự rắc rối và mất trật tự của quần chúng có chút xíu nhằm nhò gì so với con beo, con cạp, con rắn con rít con ma con quỷ? Còn thêm mưa bão, đói khát... không cần luật pháp gì hết, chùa chiền tạo luật lệ nhiều quá, khiến có lắm kẻ lợi cho luật pháp để hoành hoành, ngang dọc một cõi, cảm đoán tầm lum tà la! Ông tu mà nói nhờ luật pháp mà tu được yên thân, là ông làm to rồi. Chúa Jesus vì luật pháp thế gian mà chết đó, họ đã xui thả Barabar, một tên cướp, và đòi giết Chúa đó. Ấy đó, luật pháp thế gian nó cũng sai không có đúng đâu, ông chớ quá tin, OK?

THƯ HỎI ÂM CỦA THẦY TÁM

Montréal, ngày 18/9/97

Kính gửi Ông T,

Tôi vui nhận được thư ông đề ngày 20/8/97 được biết ông tu tiến, và đã dày công giáo dục tôi. Thành thật cảm ơn ông, còn nhiều lãnh vực phải tiến tới kể cả đời lẫn đạo. Kính xin ông tiếp tục tu tốt, nói sao làm vậy, không nên trách móc ai cả. Tâm làm thân chịu, sự phản trắc lầy chính mình không có lợi lộc gì. Tương lai ông sẽ đi tới tuổi tôi, ông sẽ càng thấy chính ông, ông nói ông đã gặp Thích Ca như Jesus Christ, ông sẽ là người thấu triệt lý của hai Ngài ấy, là phước cho nhơn loại ở tương lai. Thành thật cảm ơn lời chỉ trích và xây dựng của ông.

Kính thư,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỬI THẦY TỪ THỤY SĨ

Thụy Sĩ, Genève, ngày 27/9/97

Kính gửi Thầy thương nhớ của con,
Kính thưa thầy,

Con viết lá thư này sau khi nhận được thư hỏi âm của Thầy viết ngày 18/9/97 và điện thoại của nữ đạo hữu Yến Minh. Sau một đêm ngủ không ngon giấc cho lắm vì con phải cho trí óc mình suy xét lại những gì đã làm trong quá khứ. Con thấy con vì buồn phiền nhiều chuyện trong đời, đời và đạo đều mờ mịt không được sáng sủa và êm đềm bằng an, nên con đã làm thầy buồn giận con, một đệ tử ngõ nghịch. Con xin cúi đầu tạ Thầy, cúi xin Thầy tha thứ cho con lần này, là lần đầu tiên con phạm lỗi, và cũng sẽ là lần cuối cùng sẽ không bao giờ con tái phạm nữa.

Đặc San Vô Vi

Thầy yêu quý,

Nhớ lại năm xưa 1978-1979 tại nhà Thầy ở Phù Đổng Thiên Vương và ở thiền đường Nguyễn Biền (Hoà Hưng) Thầy đã ôm con mà châm cứu trị bệnh cho con, nhất là đã châm cứu vào huyết ấn đường cho con, lúc đó là thời gian con đang khai mở huyết này, nó xoáy tít luôn luôn khi tập trung và mỗi khi con đến chỗ nào thờ phụng. Tình Thầy trò đã trải qua gần hai chục năm rồi mà con không vun bồi cho nó thêm đậm đà tình nghĩa, lại nói nhiều điều làm Thầy buồn giận con. Con xin Thầy tha thứ cho con và coi con là đệ tử của Thầy như xưa. Mong Thầy viết cho con một lá thư nói là Thầy tha thứ lỗi lầm của con, thì con mới an tâm, khỏi cần rút lương tâm được. Con nguyện cố gắng tu thiền cho nhiều, sửa tâm sửa tánh cho thiệt hoàn mỹ hoàn thiện để sau này nói gót Thầy để làm điều tốt, nói điều tốt cho nhơn loại và bạn đạo phái Vô Vi chúng ta được đồng chung hưởng, chung vui tiến hóa trở về nguồn cội. Mong Thầy quên đi và xóa sạch những gì con đã làm lầm và từ đây tình nghĩa thầy trò ta lại vui vẻ, tròn trịa như xưa.

Kính thưa Thầy quý mến,

Con lúc nào cũng kính trọng thầy và lắng nghe lời Thầy dạy dỗ, một người khi đã tiến sâu vào con đường đạo giải thoát, đã tạo được hào quang toàn thân chói sáng tươi đẹp, con cần phải thủ lễ gấp trăm gấp ngàn lần người thường. Người xưa thường nói câu: "Nhứt tự vi sư, bán tự vi sư", một chữ cũng là thầy mà nửa chữ cũng là thầy. Điều đó con nào dám quên, con người có tình nghĩa là quan trọng, còn tiền bạc chỉ là đất cát mà thôi, kim tiền như phấn thổ. Con hãnh diện và vui mừng có một vị thầy sáng suốt và đạo mạo trang nghiêm như thầy. Trải qua bao năm trải gió dầm sương rày đây mai đó, lăn lộn với đời để cứu vớt linh hồn trong bể khổ thầy vẫn như vàng như ngọc không bị mất màu, lóng lánh và không bị ô nhiễm nét trong sáng của ngọc quý màu ni. Mừng thay cho nhơn loại còn có một bậc thầy cao quý như thế trong thời buổi động loạn và đầy vật dục này. Nếu sau này con được Bề Trên trao cho sứ mạng độ dân tiến hóa như Thầy, không hiểu con có làm được một chút xiu nhỏ điều tốt của Thầy đã làm không? Hay là con sẽ phải bị đời lôi cuốn, bị sang giàu và tình yêu phạm tục lôi cuốn và phá tan đi sự chói sáng của ngọc quý màu ni.

Kính thưa Thầy nhớ thương,

Mong Thầy đừng buồn giận con nữa và hãy dạy dỗ con vì tâm tánh con còn rùng rú lắm. Hãy lấy uy lực của một bậc giải thoát của một vị Phật sống mà giáo hóa con, cho con được trở thành một hiền đồ, một hiền nhơn tu đạo tại thế. Con muốn Thầy đánh con bằng roi điển cho thiệt đau để con sớm trở thành một người hữu dụng cho nhơn loại ở sau này. Mong lắm thay. Có lẽ cũng tạm đủ để xin Thầy tha lỗi cho con, lần này kính chúc thầy được an khang trường thọ, hẹn ngày tái ngộ để con được hàn huyên trò chuyện cùng thầy cho thỏa lòng con.

Kính bái,
con, NT

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Montréal, ngày 3/10/97

T con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 27/9/97, nhắc lại tình cũ nghĩa xưa, trên đường tu học thích thú của chính con. Đối với Thầy lúc nào cũng nhìn rõ việc phải làm của đối phương tùy theo trình độ sẵn có của mỗi hành giả tại mặt đất này. Nhịn mà học những hữu ích để sửa tâm thân chứ Thầy rất bận không có thì giờ giận bất cứ một ai, kể cả loài thú vật. Thầy đã viết thư cảm ơn những lời chỉ trích và xây dựng của con và chấp nhận sự bình đẳng giữa con và Thầy.

Nay lại nhận được thư của con ăn năn sám hối cũng từ trong đáy lòng của con. Thầy lại có dịp xem lại quyển album của Thầy có hình con tươi đẹp trẻ trung, kỷ niệm lưu giữ nhiều năm rồi nhưng vẫn vui. Nếu con bằng lòng cho phép Thầy tiếp tục giữ phần kỷ niệm ấy, xin con cho Thầy hay, Thầy sẽ hoàn trả bằng bưu điện để con khỏi bận lòng khi con tu đặc khỏi sợ Thầy lợi dụng hình con để bán ăn. Thầy lúc nào cũng đứng trong vị trí xây dựng chứ không có ý đồ mưu lợi cá nhân, lập trường của Thầy trước sau như một: sửa mình để tiến hóa mà thôi. Cho nên Thầy phải cam chịu mọi sự sỉ nhục bất cứ từ đâu đến. Có nhục thì mới có đủ nước mắt chan cơm qua ngày, ngày ngày khó qua nhưng ngày ngày vẫn qua. Niềm tin lúc nào cũng không thay đổi, thầy vẫn sống lây lất cho đến nay, đã và đang thấy sự đau khổ của các con mà sửa tiến, lại được thấy sự nhẫn tâm phụ bạc của loài người, từ chuyện có nói không, từ chuyện không nói có, thậm nhục vô cùng, đêm đêm chỉ lo hành thiền tự thức, con cũng vậy, sau khi bị giày xéo bởi tình đời đen bạc con mới chịu khép mình hướng về thanh tịnh mà tu. Con đã từng đọc nhiều sách viết rất hay, nhưng sách là sách, người là người, làm người có cơ hội tu sửa hơn là sách, vì đã được chuốt sấp cho đâu vào đấy, đọc cho êm tai, nếu sửa là hư. Lời nói của Chư Phật đã dịch ra đủ thứ tiếng trên thế giới nhưng sách và người đều khác xa nhau một trời một vực. Con càng thực hành con sẽ thấy rõ điều này. Mỗi một đơn vị đều khác nhau, đọc sách thì sẽ thấy mình phạm từ lỗi này tới lỗi nọ. Tu thiền thực hành cũng vậy, lại càng thấy sự sai lầm chính mình đã tạo cho chính mình nhiều hơn, ăn năn sám hối mà bằng lòng tu sửa nhiên hậu mới tiến về không được. Thầy chỉ biết phục vụ chứ không dám chửi mắng ai cả, xin lỗi con, Thầy không thể làm điều này.

Con là con người có trí khôn, không cần đánh đập như con thú mới tiến. Thầy thật tâm thật tình bất vụ lợi đã trao cho con một pháp lành tự cứu và cứu tha ở tương lai, ngược lại con không tin nơi khả năng thanh tịnh của chính con thì con chỉ có tạo động mà thôi (*uống cho một kiếp người mang danh tu mà thiếu tu*).

Thầy nói rất đơn giản và dễ hiểu nhưng trên đường dài hành rất khó. Con nên học nhịn nhục tới đa để giúp phần hồn của con có cơ hội tiến hóa tốt, xa cha mẹ chỉ có Trời Đất và đạo pháp là thân thương nhất trong đời con. Phật pháp vô biên, khi chúng ta tu nhẹ rồi thì chúng ta sẽ không có biên giới và chế độ nữa, duyên lành đến là cứu hay là giúp. Nhờ Thầy đi casino bao nhiêu năm nay, Thầy đã được an lành và được một số bạn nghèo khổ sống với Thầy trong sự thương nhớ và xây dựng về vật chất. Thầy muốn làm điều thiện thì Thầy phải tận dụng sự sáng

Đặc San Vô Vi

suốt của chính mình để có một số đóng góp nhỏ nhoi đưa đến tận tay người đau khổ, bắt buộc Thầy phải chịu mọi sự khổ nhục để đạt tới mục đích thân thương của người đau khổ. Ở trên đời này, không ai chịu tặng than khi tuyết rơi, việc này Thầy đã làm nhiều năm rồi; Thầy không ngừng nghỉ được vì đại nguyện của Thầy là "tử vì đạo", dù có chết cũng sống với đạo mà thôi. Đạo thì có nhân đạo và thiên đạo. Pháp của chúng ta đang hành là đời đạo song tu.

Đường đi còn dài, con phải cố gắng thực hành đứng đắn thì mới đạt đến kết quả tốt, Trời Phật sẽ chứng tâm. Rất tiếc là con không được sống gần Thầy, nếu sống gần Thầy thì con sẽ tội nghiệp và chỉ biết lau nước mắt cảm động mà thôi. Những gì Thầy đã và đang làm đều có hình ảnh và bằng chứng rõ rệt, không thêm bớt được. Chúc con vui học trong nhịn nhục và thăng hoa tốt đẹp.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

P, ngày 20/12/96

Kính thưa Đức Thầy,

Con tên NHM, một tu sinh pháp lý VÔ VI tại P, T, xin kính đánh lễ Thầy, cầu chúc sức khỏe Thầy, và quý đạo hữu khắp 5 châu, cầu chúc cho Đại Hội gặt hái được nhiều thành công tốt đẹp trong tình thương yêu cao cả của Đấng Cha Lành.

Riêng tại V-N, con cũng xin kính cảm, chân thành cảm ơn quý huynh trưởng HE, huynh TN (VCT) và quý huynh đệ, tỉ muội đã có nhiều sự giúp đỡ, động viên, khuyến khích, tạo mọi điều kiện thuận lợi cho chúng con, trên bước đường tu học PLVVKHHBPP. Đã nhiều năm qua, mặc dù con chưa được một lần diện kiến Đức Thầy, nhưng trong những đêm dài công phu, hành pháp, tâm hồn con đã luôn luôn cảm nhận có Đức Thầy bên cạnh, đã dìu dắt, dạy dỗ con một cách kiên trì, với một ánh mắt, tình cảm thương yêu bao la, vô bờ bến.

Cho nên hơn 15 năm qua, mặc dù đã gặp biết bao cảnh thăng trầm, lao đao, khảo đảo, tù tội và mất mát, nhưng mỗi ngày, đêm con hằng tâm tu niệm và đã hết sức động viên khuyến khích các bạn đạo 2 miền quê hương cát trắng (N, P) phải luôn luôn cố gắng noi theo tấm gương sáng, học tính kiên nhẫn, tình thương yêu, tha thứ của Đức Thầy, của quý huynh, tỉ đã có nhiều công lao, đóng góp phát huy nền đạo pháp VÔ-VI, và phải lo quyết tâm, bền chí tu học, phải cố gắng thực hành đứng đắn theo chánh pháp, không được sửa đổi.

Dù ai nói ngả nói nghiêng lòng ta vẫn vững như kiềng 3 chân.

Dù ai nói đông nói tây thì ta vẫn đứng như cây giữa rừng!

Tình đạo hữu quý nhất là lòng chân thật.

Nghĩa vợ chồng quý nhất là lòng chung thủy

Đặc San Vô Vi

Lý đạo nhiệm mầu quý nhưt là sự trung-tín.

Bề tôi trung, không thờ 2 chúa, chánh pháp nhiệm mầu không 2 tâm!

Và con xin kính tặng Đức Thầy 1 bài thơ:

Bấy lâu mong ước đợi chờ

Đại hội Bangkok mở cờ lòng con.

Tu hành vững dạ sắc son

VÔ-VI chánh pháp chẳng còn nghĩ suy

Quyết tâm tu học kiên trì

Trở về nguồn cội, hợp thi nhĩn hòa

Học bài 3 chữ: Nhĩn hòa,

Thương yêu, Thanh tịnh, mới là người Tu!

Một lần nữa, trước khi dứt lời, con xin hướng tâm thanh tịnh cầu chúc cho Đức Thầy, quý bạn đạo khắp 5 châu được nhiều sức khoẻ, an khang và trường thọ.

Riêng huynh T (TN) đại diện VN, đi tham dự Đại hội Thái Lan 1996, rất mong mỏi và hy vọng huynh sẽ gặt hái được nhiều thành quả tốt đẹp, nhiều điều hay, mới lạ để ngày về giúp đỡ cho bạn đạo trong nước được thăng tiến nhanh hơn, trên bước đường tu học và cuối cùng con xin kính bái Đức Thầy 3 lạy trong Tâm tượng trung "Thiên Địa Nhơn". Các cõi, con đều luôn luôn kính trọng Thầy.

Tu sinh: NHM

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Manila, ngày 10-01-97

HM con,

Thầy đã vui nhận được thư con tràn đầy lòng thành tu tiến và cầu chúc cho mọi người cùng tiến cùng minh. Điều này rất cần thiết, con đã dũng mãnh tự tu tự tiến thì con sẽ thấy sự hiện diện của con tại thế gian không phải không hữu ích. Con có tâm như mọi người, ngày hôm nay con tu trong cảnh kích động và phản động ở thế gian, nhưng mà tâm thành kính vẫn giữ, không thay đổi, tức là xây dựng cho chính phần hồn tiến hóa ở tương lai tốt đẹp. Lần lần, con sẽ tương ngộ nguyên lý của trời đất, của VÔ VI, làm việc lớn thành nhỏ, việc nhỏ thành không. Mỗi ngày tu tiến trong thanh tịnh, thực hành đứng đắn pháp môn. Soi hồn một ngày ba lần, pháp luân thường chuyển đầy rún, đầy ngực tung lên bộ đầu, tự giải được mới phá chấp. Ai giải mê cho chúng ta ? Chính ta giải: làm Pháp Luân Thường Chuyển là lấy nguyên khí của cả càn khôn vũ trụ tự giải, đem lại sự quân bình trong nội thức của chính mình. Khôi óc và cơ tạng của con là tài sản cuối cùng. Nếu mà hành PLVVKHHBPP là tự tu tự giải, khai mở trực giác của chính mình, tiến hóa tới vô cùng, thì sẽ không còn mê chấp và tạo thị phi, động loạn vô ích. Chúng ta thực hiện những điều cần thiết mà không thực hiện những điều không cần thiết.

Đặc San Vô Vi

Càng tu càng quý thương huynh đệ, càng quý thương nhân loại, càng quý thương vạn linh. Vạn vật, vạn linh đã đóng góp cho chúng ta không ít, đã hy sinh thân mạng, vì lúc con chưa tu con đâu có biết ăn chay. Con chỉ ăn mặn, nghiệp xác tràn đầy cho nên sanh bệnh bất cứ lúc nào không hay. Ngày nay con tu rồi, con thấy vạn linh đều muốn cầu tiến và hỗ trợ cho nhau trong nguyên lý và thực hành trong định luật nhân quả của trời đất. Ngày hôm nay con hiểu được một phần đạo, hướng về thanh tịnh mà hành sự thì tương lai con sẽ hiểu rõ chiều sâu của đạo pháp là không. Nếu tâm ta còn chấp thì không bao giờ tiến về không được, không bao giờ có ánh sáng. Con thấy thế gian mê lầm, ôm chấp: tiền tình duyên nghiệp, khổ cảnh mà không tiến thân. Bằng lòng tu để ảnh hưởng, thâm tu thâm tiến mới ảnh hưởng được nhân loại ở tương lai, vì cơ cấu nó như vậy. Mọi người phải cuống cuống trong cái tham dục khó tiến. Ngày hôm nay chúng ta hiểu, gỡ rối được chính mình, sẽ chứng minh phần hồn chúng ta có cơ hội tiến hóa ở tương lai. Dù khi bỏ xác đi nữa, phần hồn cũng còn minh mẫn vì đêm đêm lo tu, lo sửa, hiểu được nguyên lý của trời đất. Sinh, trụ hoại diệt rõ rệt thì đâu có bờ ngõ bất cứ ở cõi nào, Thiên Địa Nhơn- ba cõi con sẽ tiến tới và tự tu tự thức, không có ý lại nữa. Thương yêu và xây dựng, đó là đường tiến thẳng, chẳng có lùi. Xây dựng sửa tiến thì chẳng có lùi, mà tạo động tạo mê thì bùi ngùi khó tiến. Trời đất người rõ ràng - Con được một thân xác duyên dáng cấu trúc bởi trời đất, đó là đạo. Vạn sự trên đời là không, mọi sự trở về không mới là đúng đường đạo. Ta chẳng có gì, chỉ có tâm thôi, chúng ta có sẵn của Trời Đất là vô cùng, không tính toán, luôn luôn xây dựng và hỗ trợ. Nếu chúng ta bằng lòng đến đó, nguyên khí Trời Đất sẵn sàng hỗ trợ cho con tiến hóa, không có bỏ con bất cứ giây phút nào con tương đến. Bọn đạo kỳ này chưa được duyên đại hội nhưng mà tâm thức lúc nào cũng hướng về đại hội, chung sống hòa bình, tình thương huynh đệ tử muội. Cuộc đời phải có những sự trở ngại đó thì chúng ta mới tiến. Chúng ta mới thấy rõ sự trì trệ của chính mình, thiếu sáng suốt hóa giải không được, trước khí xâm nhập trong tâm thức của mọi người. Nhân cơ hội này, không đi được lại càng dày công tu hơn để có cơ hội hiểu được tình đời đen bạc. Mọi người đều ồn ồn ào ào chạy vô cõi âm u mà không hay, tự cho mình là sáng suốt; đó là tạo trì trệ cho tâm thân, phần hồn tương lai không tiến hóa được. Chúng ta ngày đêm chấp nhận, nhịn nhục lo tu tức là lo cho tương lai. Hành pháp đứng đắn tức là lo cho phần hồn ở tương lai. Chúng ta sẽ có đất dưng chân rõ rệt, chứ không phải như những người cảm không hiểu lấy chính họ.

Vậy con nên cố gắng tu, nhân dịp này, chúng ta cũng có cơ hội thỏ thẻ cùng nhau trên giấy trắng mực đen để thức tâm lẫn nhau và tự tu tự tiến. Thành thật cảm ơn những gì con gửi đến Thầy và cho tất cả bạn đạo.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỬI THẦY
13 tháng 11 năm 1996

Kính thưa Thầy,

Thầy khỏe không Thầy? Hai tháng trước, con có xin Thầy đưa Ba Má con đi Đại Hội Thái Lan. Thầy nói thôi đừng đi, mệt lắm, con xin Thầy con đi, Thầy nói ở nhà trông mẹ con. Việc này làm con lo xa, năm tới là năm Sửu, năm tuổi của mẹ con, mẹ con sinh năm Quý Sửu, không biết có chuyện gì đến không. Con xin hỏi Thầy, con lo xa, nếu chẳng hạn một khi mẹ con đi, thì nên chôn hay nên thiêu, có cần Thầy Địa Lý (Bác C. T. ba của L) coi hướng, coi tuổi, coi ngày giờ tốt không hở Thầy. Con xin Thầy chỉ cho con biết, mẹ con thọ được bao lâu nữa, lúc khi có chuyện xảy ra, khi mẹ con mất, thì con phải làm gì trước tiên.

Vài hàng con xin làm phiền Thầy, con xin tạm ngưng, con xin chúc Thầy luôn luôn khỏe mạnh, thân tâm an lạc. Mong sớm gặp lại Thầy.

Kính thương

Con

L L N

Tái bút: Con nhớ năm ngoái ở Thiên Viện Hai-Không, Thầy nói ba má con lên được một cấp, thỉnh thoảng con nhớ lại câu này con thắc mắc không hiểu Thầy nói lên được một cấp là làm sao? Con xin Thầy dạy con, con xin cảm ơn Thầy. Ý quên, con xuống tóc rồi, khi cha mẹ mất, hoàn cảnh của con có phải để tang không Thầy? Con xin cảm ơn Thầy.

THƯ HÒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Manila, ngày 9/1/97

L N con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 13/11/96 được biết con vẫn hiếu thảo phục vụ phụ mẫu và cộng thêm sự lo âu tương lai cho phụ mẫu, của cha mẹ. Cha mẹ lớn tuổi rồi thì phải ra đi theo đúng đường sanh trụ hoại diệt của Trời Đất. Sống để nhịn nhục, sống để học hỏi: không có bệnh hoạn không có dịp nhịn nhục. Sanh lão bệnh rồi phải tử. Chết cái xác thôi, mà má con hiểu rõ phần hồn là chủ thể xác, hướng tâm về thanh nhẹ mà tu thì phần hồn sẽ có cơ hội ra đi một cách dễ dàng hơn những người khác, nhưng mà nghiệp thân, mẹ phải chịu để học chữ nhần. Cha cũng vậy, học chữ nhần trước khi ra đi tùy theo cái luật nhân quả của người. Lúc sống biết tu, không có hủy hoại thể xác nhiều. Nếu không biết tu, hướng về dục, hủy hoại thể xác thì lúc đó chết phần hồn sẽ đau khổ. Con cũng vậy, con đã nghe nhiều, Thầy đã thuyết giảng nhiều lần, con hiểu vô sinh là cái gì? Phần hồn giáng lâm xuống thế gian nhờ sự kích động và phản động mới chịu tu, mới chịu thức tâm. Thấy cái tình dục là tai hại, hủy hoại thể xác nên bằng lòng dứt khoát lo tu thì phần hồn sẽ được thanh nhẹ.

Đặc San Vô Vi

Khi cha mẹ qua đời, nếu có đất riêng thì nên chôn và con cháu đông thì nên chôn. Còn nếu không, chúng ta có thể thiêu lấy tro. Cái phần tro đó sẽ rải khắp bờ biển để cho phần hồn được thanh nhẹ, giải tất cả những nghiệp từ bao nhiêu kiếp, người sống sẽ bớt lo âu. Đối với những gia đình đông con cháu, muốn có một kỷ niệm thì nên chôn đi, có đất thì nên chôn. Chôn để làm kỷ niệm. Cái đó tùy nơi khả năng của mỗi gia đình. Nếu mà người tu khi lìa xác chết rồi thì chỉ có thiêu thôi. Thiêu cho nó thanh sạch, dứt khoát hơn. Phần hồn dễ tu hơn, không có bận rộn, không có bị tất cả những chuyện này nhắc nhở chuyện kia nhắc nhở phá rối luồng điện của chính mình. Sự hiện diện ngày hôm nay, có mặt tại mặt đất đây, tương lai có tu thì phần hồn sẽ ở một nơi thanh nhẹ tốt đẹp hơn, hội nhập trong cõi tu - cõi ánh sáng của Trời Đất; đó cũng do luật nhân quả ấn định. Nhân tốt ở đời không có làm điều ác, không có hại ai thì khi chết khác hẳn người thường. Nếu mà giết người lúc chết sẽ khổ hơn. Trời Đất đều có luật lệ. Con thấy những người chết, cơ thể yếu dần, không có hoạt động được, phần hồn lúc đó không có sáng suốt, không tỉnh táo ra đi, không dứt khoát thì sẽ bị bên kia hạch tội, nhiên hậu mới cho hội nhập vào cõi âm mà hành sự để giải quyết cái luật nhân quả của mỗi cá nhân. Không khác gì thủ tục ở thế gian, không dễ gì nhập cảnh xứ của họ. Bên kia cũng vậy, tuy là tầng lớp thấp nhưng mà có thủ tục của tầng lớp thấp; tầng lớp cao có thủ tục của tầng đạo. Khi hiểu được cái nguyên lý này thì chết không sao hết. Còn sống thì còn phục vụ thương yêu; người phục vụ thì được phát triển tâm từ bi. Lúc chết thì người cũng theo đường lối đó mà đi, không có gì phải lo âu. Trường hợp của con, ba má có mất thì con chỉ vui đưa ba má đi bình an, đó là tốt nhất, không nên khóc, lo âu nữa. Ba má có nơi gởi gắm, hiểu được đường đạo thì con cứ yên tâm đưa ba má đi; vui lúc ba má đi. Không nên khóc, không nên bận bịu và làm khổ phần hồn của ba má. Thầy chỉ có bao nhiêu lời, chúc con cố gắng tu tiến. Kiếp này mình làm điều lành, kiếp sau mình sẽ được hưởng, khỏi lo. Điều lành tức là con chịu tu, chịu thiền, chịu hiểu lấy con nhiều, càng nhiều càng tốt. Càng hiểu được con là thoát được. Tự thoát được nhiều nghiệp - cái nghiệp từ tiền kiếp cho đến bây giờ. Tu thiền, người tu thiền là lợi lộc, giữ tâm không phải dờn. Chúc con vui tiến.

Quý thương
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

V T, ngày 24-12-96

Tôi tên NVT 73 tuổi. Kính chúc phúc lành dâng lên Thầy và bửu quyến vạn thọ miên trường. Tôi có nhận thư Thầy ngày 5-9-95. Thầy đức độ từ bi thương xót chúng sanh mắc tội khổ biển trầm luân. Thầy mạng Để lâm phạm, cứu độ vạn dân cao chứng diệu quả vô lượng độ nhơn, đức độ tình thương vô lượng thậm thâm rộng mở, nếu không sớm gặp Thầy kiếm tìm dễ chi, được Thầy chỉ dẫn chúng sanh tu học Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp để tiến hóa con đường giải thoát, chúng tôi tuy xa Thầy nhưng tình thương của Thầy lúc nào cũng

Đặc San Vô Vi

nghe tiếng nói Thầy trong băng và sách bài vở để học tập hành cho đúng lời Thầy chỉ giáo, chúng tôi quyết tâm tiến tu cho đến ngày viên mãn.

Kính thưa Thầy, tôi hành pháp theo giờ mỗi đêm Thầy có hướng dẫn trong sách soi hồn, pháp luân thường chuyển và thiền định, tôi nghe trong người chạy rần rần từ chân lên đường xương sống lên, đầu thấy xuất hào quang chiếu ánh sáng trước mặt mấy lần mà tíc tắc. Tôi rất mừng vui, nhưng còn nghi chưa rõ sự gì hệ trọng, Kính xin Thầy giải đáp cho.

Kính thưa Thầy, tôi gia đình vì hoàn cảnh khó khăn phải về hộ quét gaz dựa lề ngoài lộ sau thường bị đau cảm, kỳ này cũng đau cảm và chóng mặt, đi bác sĩ và vào bệnh viện nằm hết 7 ngày. Bác sĩ tầm không ra bệnh giờ đi chưa vững cũng mấy tháng nay rồi. Kính Thầy có định về Việt Nam không? Kính chúc Thầy phước thọ trùng tăng.
Tôi kính bút dâng lên Thầy ban ân.

NVT

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Manila ngày 9/1/97

Anh T.,

Tôi vui nhận thư anh, cho biết năm nay đã 73 tuổi rồi. Có sự hiện diện tại mặt đất này 73 năm, học hỏi không ít những sự kích động và phản động của tình đời bước vào khổ cảnh mới có duyên lành ngộ Phật Pháp để thực hành. Khi chúng ta tu PLVVKHHBPP thì chúng ta chỉ hướng về phần hồn mà thôi. Hồn làm chủ thể xác, dứt khoát như vậy, không phải thể xác làm chủ hồn. Nên đêm đêm chúng ta tu thiền, Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, tức là khứ trực lưu thanh, hòa với thiên giới trong thực hành thì phần hồn dứt khoát đi lên, đứng đường vô sinh bất diệt. Khi anh cảm thức được sự vô sinh thì chắc chắn chúng ta rời khỏi thể xác không có đau khổ. Cái xác là tạm trong kích động và phản động để giáo dục chúng ta trở về mà tu, dứt khoát như vậy, dù bệnh, có chết cũng chuyện thường mà thôi. Chúng ta quán thông được điều này và cương quyết lo tu. Soi Hồn ít nhất một ngày ba lần, một lần nếu có thể làm 15 phút, còn không thì năm phút cũng được. Pháp Luân Thường Chuyển hít vô đầy rún, đầy ngực tung lên bộ đầu thì con người nó sẽ khỏe mạnh. Lớn tuổi dễ hấp thụ bệnh cảm, vì tất cả vi trùng thể giới năm nay như là vi trùng Liên Xô rất mạnh; bệnh cảm khó thoát, phải chích ngừa mỗi năm, khoảng tháng 10 mỗi năm. Mỗi năm đều có một loại vi trùng khác nhau; khoa học đã tìm ra và chứng minh cho mọi người, đốc thúc cho mọi người phải chích ngừa để tự cứu.

Chúng ta tu về Vô Vi là hướng tâm về thanh tịnh, về Trời Phật, về Đại Bi mà hành sự Chuyển lớn làm thành nhỏ, chuyện nhỏ làm thành không thì tâm mới an. Khi anh dốc lòng tu thiền, cảm thấy ánh sáng chiếu rọi, do đâu? Ánh sáng do sự quy hội của ngũ tạng, kim mộc, thủy, hỏa thổ đều có màu sắc riêng biệt hội tụ thành Mô Ni Châu xuất phát ra ánh sáng hòa hợp với đại tự nhiên mà hành sự. Người tu Vô Vi mới có duyên lành này, nhưng mà khi có, chúng ta

Đặc San Vô Vi

phải dốc lòng dứt khoát lo tu, thấy khả năng sẵn có của chính mình có thể xây dựng được một đường tiến sáng tới vô cùng. Ánh sáng vô cùng là biển yêu của Thượng Đế, không có bị bão bùng nguy hiểm nợ nần, không có gì hết, chứng minh là chúng ta giải thoát, không bị đọa địa ngục. Cố gắng hành đi, thực hành đứng đắn! Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định như vậy càng nhiều càng tốt. Khi rảnh thì chúng ta dùng ý niệm Phật mà hiểu được nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật, cũng được thanh nhẹ. Nếu không hành được thì lớn tuổi, năm một chỗ, dùng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật.

NAM, cuối cùng của nó là thanh nhẹ, bật ra ánh sáng ngay trung tim chân mày
MÔ, chỉ rõ vật vô hình, trụ nơi trung tim bộ đầu chúng ta tỏa sáng
A, luồng điện ngay thẳng trung tim của hai trái cật, cũng phát sáng.
DI, trụ hóa ba báu linh tinh khí thần nơi trung tim trước ngực.
ĐÀ, là màu sắc; sắc vàng bao trùm khắp cả; khi mà nhập định rồi thì cơ tạng phát sáng.
PHẬT hay thanh tịnh ở nơi mình. Mình biết lấy chính mình, biết sự sai lầm của chính mình mà sửa.

Tu thì đừng mãi sửa tiền chớ không có nuôi tự ái nữa. Sửa chỉ có tiền, không bao giờ bị lùi. Ý chí cứ như vậy cho đến giải thoát. Nhớ dặn gia đình: "Phải vui, khi đưa tôi đi bình an, chớ không có chuyện gì phải lo, không có chuyện gì là phải khóc." Sống được bấy nhiêu tuổi là đủ rồi, đi tới thọ như vậy mà biết được điển quang thì bước về điển giới mà hành sự. Tiến tới là không lùi nữa, dứt khoát tu như vậy mới tự cứu, chớ khi già rồi ai mà lo? Mình phải biết tự lo. Tôi năm nay cũng 74 tuổi, nếu đêm đêm tôi không hành thì không có lời giảng sáng suốt như vậy. Tôi hành mới đạt được thì tôi mới nói cho anh nghe. Cơ hội cuối cùng của chính mình - nhân thân nan đắc, pháp nan ngộ, mà ngày nay anh có được xác thân và biết được pháp để hành - khứ trực lưu thanh thì chỉ có thiếu thực hành mà thôi. Dùng ý chí cương quyết đừng mãi như vậy, để tự cứu mình, chớ chẳng có ai cứu mình. Phật không có cứu mình; Phật là giải thoát, giải nghiệp chướng của Ngài; Ngài mới trở về nơi đó, thì chúng ta bắt chước con đường đó đi, không nên nắn cái hình thờ rồi ý lại làm yếu thần kinh, rồi đốt nhang đốt khói làm ô nhiễm cơ tạng, mang bệnh không ai cứu. Cho nên chúng ta tu, dứt khoát lấy nguyên khí của Trời Đất mà sống. Pháp Luân Thường Chuyển là quan trọng; Chiêu Minh cũng vậy, hít thở đều hòa, cơ tạng lần lần khôi phục, bởi vì lớn tuổi mới tu thành ra mất linh khí rất nhiều. Có vợ có con là mất linh khí. Bây giờ phải cố gắng tu, khôi phục lại được một phần nào hay phần nấy, dù có chết đi nữa cũng ở nơi tầng số khác hơn những người không tu. Đừng mãi chấp nhận như vậy, có luật của Trời Đất, có luật nhân quả rõ ràng, chúng ta không có giết hại ai thì tâm thức chúng ta sẽ bình an trước khi ra đi. Chúc anh tâm thân thanh nhẹ.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Vấn Đạo

#TBVV168 (LED047)

T/Đ HẠNH ĐỨC:

Hỏi : *Khi bạn đạo thiền ở T/Đ bạn Nam và Nữ có nên ngồi riêng ra không? Nếu có nên thì sự lợi ích ngồi riêng như thế nào ?*

Đáp: Nam tả, nữ hữu ngồi trật tự như vậy thì luồng điện dễ thăng hoa hơn, mỗi mỗi đều có trật tự, thì mọi người sẽ vui.

Hỏi : Nếu nói Nam tả Nữ hữu, thì có hai cách:

A. Đứng nhìn vào kiếng Vô Vi.

B. Từ kiếng Vô Vi nhìn ra.

Nên áp dụng theo A hay B ?

Đáp: A.

**BẠN ĐẠO T/Đ THỨC TÂM
ADELAIDE**

Hỏi : *Thưa Thầy, thế nào là cảnh là mình, mình là cảnh ?*

Đáp: Nguyên lý của con người ngụ trong thể xác từ mọi trạng thái mà hình thành, mọi trạng thái là cảnh là nghiệp. Ý thức được điều này thì mới giải được nghiệp. Khi giải được nghiệp thì mới trở về Phật tánh thanh nhẹ được. Thức hòa đồng sẽ phát triển vô cùng, xứ Phật không xa và ta không mất. Vô sanh thì sẽ không động.

#TBVV258 (LED137)

Hỏi: *Kính thưa Thầy tại sao khi làm Pháp Luân Chiếu Minh con hít vào thở ra 78 lần mà nước bọt trong miệng lên, con phải nuốt nước bọt xuống, con không thở liên tục được và đứt hơi thở trong 1 giây, kính thưa Thầy nếu như vậy thì có ảnh hưởng gì không ? Kính xin Thầy chỉ dạy cho con. Con kính xin cảm ơn Thầy.*

Một bạn đạo ở VN.

Đặc San Vô Vi

Đáp: Khi hít thở bị nước bọt dâng lên, là chứng minh bao tử bị hàn. Mỗi buổi sáng, cần uống nửa trái chanh với nước lọc với chút tiêu và muối trước khi ăn sáng 30 phút. Nếu ăn chay, thì luộc rau phải bỏ gừng hay là uống bột nghệ pha với mật ong.

Hỏi: Kính thưa Thầy !

Con đi học ở Austin, TX và con mượn apartment để ở, con ở chung với một người bạn. Bạn con thường bị ma nhát hay lôi kéo khi ngủ. Nó sợ quá nên đã chạy qua apartment khác. Riêng con, con không bị nhát nhưng lúc tối con ngồi thiền, có khi 3 hoặc 4 đêm liên tiếp ở chỗ trung tâm chân mày con bị giật liên tiếp (nó giật rất mạnh đến nỗi con phải mở mắt ra). Sau đó, nó yên cỡ chừng 3 tuần rồi hiện tượng cũ lại xảy ra trong 2 ngày liên tiếp. Con không biết trung tâm chân mày con bị giật là do nó chống trả với thiên lương hay là thần kinh con bị yếu. Hơn nữa, gần đây con phát hiện ra ở chỗ của con ở cách nghĩa địa khoảng 0.5 - 1 km nghĩa địa ở ngay hướng Nam. Con không thể đi chỗ khác ở vì con đã ký hợp đồng cho nên con phải ở đây thêm 1 semester nữa. Con kính xin chỉ dạy cho con, con phải làm sao? Con có cần xả thiền khi hiện tượng này xảy ra hay không ? Con xin đa tạ Thầy.

Con tên là VTMT

Đáp: Khi Soi Hồn bị giật ngay trung tâm chân mày là luồng điện bắt đầu hội tụ. Cứ nhìn đó mà niệm Phật thì mọi sự sẽ êm xuôi. Không nên nghĩ về chuyện mờ mả, mỗi phần đều có vị trí, không thể loạn được, chúng ta là người tu thành tâm hướng thiện, sửa mình cứu người là cần thiết. Không gì quý bằng xây dựng tâm từ bi tức là thành tâm tu tiến, hành đúng pháp thì sẽ được yên vui. Nghĩ bậy tạo loạn cho chính mình, độc lòng phát triển tâm thức của chính mình, thì sẽ đem lại sự hòa bình cho mọi giới. Cố gắng tu để phát triển tâm từ bi của chính mình là cần thiết trong giai đoạn này. Người sợ ma là chứng minh thần kinh của hành giả bị suy yếu. Vậy nên xem bác sĩ, uống thuốc bổ dưỡng thần kinh khối óc thì sẽ yên.

#TBVV124 (LED002)

Vấn Đạo trong tuần lễ: 18 - 06 -1995

Sydney, Australia - anh THT

Hỏi: *Hôm Thầy viết 2 câu đó, Thầy có đi dạo đâu bên Úc này không mà nói đúng chuyện của con quá vậy? Cảm ơn Thầy nhiều. Con đang cố gắng hướng về thanh, giải trược, để tiến trong tâm tư vui tươi, hớn hờ, muốn buông bỏ hết để vượt thoát phàm tâm... Con đang cố gắng “sắp xếp cuộc sống giờ thiền cho có trật tự” như Thầy dạy, để được gần gũi minh sư, nhưng chưa được trật tự cho lắm. Con vẫn còn nhớ một câu hỏi của con và câu trả lời của Thầy khi Thầy đến TD Sydney cách đây 4-5 năm. Thầy nói rằng: “Trách nhiệm mình gánh vác mà mình muốn trao lại cho người ta là mình yếu hơn người ta!” Khi đó con chưa thực sự hiểu Thầy muốn nói gì vì lúc đó con đâu phải gánh vác gì đâu! Một hai năm sau, ba mẹ và 2 em của con được bảo lãnh qua, con phải có trách nhiệm lo lắng, rồi mới nhớ lại lời khuyên hồi đó của Thầy. Phải chăng Thầy đã thấy trước chuyện của con? Làm sao Thầy thấy được? Con tò mò muốn biết. Bài học gánh vác dạy con rất nhiều về tình thương – tình thương của mẹ trần gian, một hình*

Đặc San Vô Vi

ảnh gợi nhớ, gợi thương của tình mẹ Trời. Con rất cảm động khi viết đến đây... Cảm ơn Thầy rất nhiều... Con đang cố gắng tiến về thanh tịnh, sau bao nhiêu kích động học hỏi ở đời...

Đáp: Người tu mang xác phàm là phải có một ý lực gánh vác rõ rệt từ tâm lẫn thân. Tâm là ân nghĩa đối với thế gian và trật tự của sự tiến hóa tâm linh. Gia đình là nền tảng giáo dục của Thượng Đế, càng hiểu chiều sâu của gia đình, thì lại càng quý yêu Thượng Đế hơn nữa. Do đó sẽ tạo một ý chí gánh vác vô cùng – trí tuệ sẽ từ đó khai minh. Người tu phải dứt khoát phục vụ tận tình từ đời lẫn đạo thì mới có cơ hội đạt được sự quân bình của tâm thức. Nguồn đạo sống động cũng do sự thanh tịnh của hành giả đã tự giải quyết được mọi sự trở ngại của nội tâm bằng lí đạo trong thực hành. Hành giả tu Vô Vi cần nuôi dưỡng ý chí dũng mãnh dẫn thân thực hành theo chiều hướng phục vụ của Thượng Đế thì sẽ không có sự bỡ ngỡ trên đường đạo. Trí sáng tâm minh thì chơn tình mới bộc lộ được.

San Jose, California – Bác TTH

Hỏi: *Thưa Thầy xin Thầy giảng cho con thế nào là nhịn nhục?*

Đáp: Muốn nhịn nhục phải có hành động khiêm tốn. Nghe thì lời, nói thì lỗ. Khiêm nhường và lễ độ là căn bản của sự nhịn nhục. Quý sự kích động của tình đời thì mới có cơ hội đưa ta về thanh tịnh được.

San Jose, California – chị NXM

Hỏi: *Thưa Thầy làm thế nào để luôn luôn giữ được sự thanh tịnh?*

Đáp: Bằng lòng nhịn nhục học hỏi thì lúc nào cũng có sự thanh tịnh trong hiểu biết. Thấy rõ tức là thanh tịnh. Mờ ám tức là động.

Sunnyvale, California – chị KTH

Hỏi: *Thưa Thầy, tại sao khi bàn về Mục Bé Tám tại thiền đường thì thấy không khí nhẹ nhàng mặc dù cũng có bàn cãi hăng say, và mặc dù lời lẽ trong Bé Tám đơn giản mà thâm nhập mạnh mẽ vào tâm trí?*

Đáp: Vì khi đọc Mục Bé Tám, tâm thức của mọi người hướng thượng. Chiều sâu đạo pháp của mọi người được ướm nở trong tâm thức. Trong giây phút thiêng liêng nhẹ nhàng ấy, hành giả dễ cảm thông hơn.

Sunnyvale, California – chị KTH

Hỏi: *Thưa Thầy khi bị học bài mình thấy động loạn dễ sợ, niệm Nam Mô A Di Đà Phật mà thấy cũng toi bời như vậy thì phải làm sao? Nhưng thường thường sau khi học xong con thấy tinh thần mạnh mẽ hơn?*

Đặc San Vô Vi

Đáp: Nhìn không hiểu, thành ra bực tức gọi là học bài. Khiêm nhường, chịu học, chịu nghe để thức tâm thì chẳng có bài gì để học. Động và tịnh rất rõ ràng. Người cho là học bài là người đang động. Người cảm thông tức là người tịnh. Bé Tám thường nhắc: “Nghe là lời, nói thì lỗ”.

San Jose, California – anh LV

Hỏi: *Làm việc đời thì bị mất điện, còn làm việc đạo mặc dù không thấy điện rút nhưng không mất điện, như vậy có đúng không?*

Đáp: Người đời có tiền thì lúc nào cũng có tiền. Người đạo có điện thì lúc nào cũng có điện, không bao giờ sợ mất được. Còn phước thì còn tiền, hết phước thì hết tiền. Còn tu thiền thì còn điện, hết tu thiền thì hết điện.

San Jose, California – anh PHD

Hỏi: *Làm việc gì dù cho đời hay đạo cũng bị mất điện hết, việc đạo thì mất điện ít hơn thôi, xin Thầy cho ý kiến?*

Đáp: Tu thiền thẳng thắn trực giác thì không bao giờ sợ mất điện. Tâm quanh quẹo so đo, chưa làm cũng đã mất điện rồi.

Dallas, Texas – anh LM

Hỏi: *Có người bạn làm chung sở. Người ấy mới tập thiền khoảng một tháng nhưng bị trở ngại luôn về Pháp Luân Chiếu Minh. Đếm cứ lộn hoai. Vậy thì phải làm sao?*

Đáp: Người mới tu phải cho họ nghe băng rất nhiều để họ hiểu một phần chơn lí, thì lúc đó mới không có gì trở ngại, vì người chưa tu, có tâm đời cuống cuống theo ngoại cảnh. Bây giờ bước vào đường tu thì phải dày công, nhiên hậu mới lập lại trật tự thanh nhẹ như lúc sơ sanh. Vạn sự khởi đầu nan, cương quyết sẽ được trở về con đường thoải mái của tâm thức ở tương lai. Muốn được nhẹ nhàng trước khi tu, phải thanh lọc khoảng một tuần. Từ đó sẽ dễ tập trung hơn.

#TBVV125 (LED003)

Vấn Đạo trong tuần lễ: 25 - 6 -1995

Nhà in Vô Vi, Santa Anna California - anh NHP

Hỏi: *Thưa Thầy, Đức Ông Tu và Thầy có nói là đến năm 2000 thì PLVVKHHBPP sẽ phổ biến khắp nơi trên toàn thế giới, mà bây giờ mình làm copyright cho tài liệu tu học của Vô Vi, thì có phải ngăn chặn sự bành trướng của Pháp Lý Vô Vi không?*

Đặc San Vô Vi

Đáp: Ở thời điểm nào cũng cần trật tự - Copyright là để tránh sự lạm dụng sửa sai chân lí. Trật tự mới thật sự giúp cho những người kẻ tiếp tránh sự sai lầm. Quan trọng là sự đồng nhất, không ngăn cản một người nào chín chắn tu học, không có sự lạm dụng tam sao thất bản. Ngăn cản mức tiến của Pháp Lý là một sự ý thức sai lầm của hành giả. Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí không vì nề bất cứ một ai, sự thật là sự thật, không thay đổi. Người nào thuận theo tình trời tiến hóa, thì sẽ không cảm thấy có sự ngăn cản.

Người nào nghịch lại thì cảm thấy có sự ngăn cản. Sửa pháp và đổi pháp là một đại tội. Trí không mở, tâm không khai, đoán sai sự thật.

Cần sự thực hành chín chắn để tiến. Không cần xen vào những điều chơn lí mà chính ta chưa hiểu nổi. Giữ trật tự thực hành thì mới ngộ được chánh pháp. Khối óc ở trần gian không có khả năng chận đứng được mức tiến của chơn lí. Thanh tịnh thực hành Pháp Lý sẽ thấy rõ được. Thành thật cảm ơn câu hỏi thực tế và quý giá này.

Hỏi: *Nếu có làm copyright thì phải làm thế nào để cho nhiều người ngoài Pháp Lý vẫn có thể sử dụng những tài liệu của Vô Vi để phổ biến cho nhiều người tu.*

Đáp: Khi những người tu Pháp Lý Vô Vi ý thức được sự hiện diện của Pháp Lý Vô Vi là hữu ích cho nhân quần, thì tự nhiên nó sẽ được đưa đến khắp các nơi trong trật tự, cũng do người hành pháp đóng góp ở tương lai. Nói tóm lại, cần có sự phổ biến trong trật tự, thay vì phổ biến bừa bãi mà không có kết quả.

Sydney, Australia - anh PMS

Hỏi: *Thưa Thầy, khi ngồi Thiền hay lúc niệm phật mà nghe trên đỉnh đầu có tiếng o o thì con có nên theo tiếng đó mà đi không?*

Đáp: Tiếng o o là do luồng điện trong gan xuất phát ra, không cần lưu ý. Giữ tâm thanh tịnh còn hơn là nghe tiếng bất cứ từ đâu đến.

Hỏi: *Trạng thái trên có phải là do nhớ nguyên lí Nam Mô A Di Đà Phật không?*

Đáp: Do bộ gan xông lên. Và cũng do Nam Mô A Di Đà Phật khai mở ra, càng ngày sẽ cảm thấy càng lớn rộng.

Santa Clara, California - chị TTX

Hỏi: *Thưa Thầy, Thầy thường nói: Nghe thì lời, nói thì lỗ. Sau mỗi buổi thiền tới phần Văn đạo và học hỏi có nhiều người không chịu đóng góp mà cứ ngồi nhắm mắt im lặng. Như vậy có phải họ đúng và đang được lời không?*

Đáp: Nghe ý thức được là lời. Nói cãi cộ không đi đến đâu là lỗ. Người có điển tâm nói đạo không lỗ. Cần giữ sự thanh tịnh, trật tự cho chung là tốt. Hiểu được thì việc tra dồi về đạo là quý.

San Jose, California - Anh HQK

Hỏi: *Thưa Thầy, Thầy nói trong Mục Bé Tám là phải "Thực Hành Đứng Dẫn", con nghĩ muốn thực hành đứng dẫn là phải gia tăng giờ thiền có đúng không?*

Đáp: Thực hành đứng dẫn đúng là gia tăng giờ thiền. Thực hành đứng dẫn thì thiền rất dễ chịu. Không nên đem việc đời vào giờ thiền. Giờ thiền là giờ dứt khoát buông bỏ việc đời.

San Jose, California - anh NVK và PMT: bàn luận về đề tài "Phá Mê Phá Chấp":

1. anh NVK nói: *"Phá mê, phá chấp là không nghĩ mình giỏi, như vậy mình mới tiếp tục học hỏi được."*

2. anh PMT nói: *"Nếu không nghĩ mình giỏi thì cũng là chấp." xin Thầy cho vài lời minh luận.*

Đáp: Hiểu thì mới khai mở được, tức là phá mê. Không hiểu mà lí luận, tức là chấp. Vô Vi mỗi mỗi đều phải thanh tịnh thì mới có cơ hội quán thông sự việc chính mình không biết.

San Jose, California - anh PMT và chị KTH

1. anh PMT nói: *"Mặt trời ban chiếu cho mọi người không phân biệt, trong khi đó con người tâm eo hẹp, phân chia."*

2. chị KTH nói: *"Nếu muốn được như mặt trời, ban chiếu cho muôn loài mà vẫn không bị kích động, phản động thì con người phải tu để biết giải."*

Đáp: Chị KTH nói rất đúng.

Bạn đạo San Jose, California bàn về đề tài "Phục vụ không tính toán hơn thua":

1. anh PĐT nói: *"phục vụ là để cho mình học hỏi từ đời tới đạo cho chính mình, chính con người mình."*

2. anh PHĐ nói: *"mình cần phải có điển quang cỡ như Thầy thì mới có thể phục vụ không tính toán, còn không thì ai cũng có tính toán."*

3. chị TTX nói: *"nếu mình thấy người ta cần mà mình giúp là phục vụ không tính toán." xin Thầy minh luận.*

Đáp: Anh Tiến nói đúng, chị Xâm nói cũng đúng. Người thiếu hành thì hay tính toán. Người chịu thực hành thì tạo được hạnh đức tốt cho chính mình là không so đo.

#TBVV126 (LED004)

Vấn Đạo trong tuần lễ: 2 - 7 -1995

Bạn đạo Montreal

Hỏi: *Nếu lúc thiên đã có sự phụ luôn luôn sát cánh với hành giả sao ông Tám còn phải đi bộ từ Chợ Lớn tới Đa Kao để gặp Ông Tư ? Vậy Sự phụ đó là ai ?*

Đáp: Đó chứng minh luồng điện của sự phụ luôn luôn quang chiếu cho nên càng ngày càng thấy gần và thương nhớ nhau. Càng nhớ luồng điện lại càng thăng hoa. Chứng minh có thân giao cách cảm. Người tu làm Pháp Luân Thường Chuyển, tinh hóa khí, khí hóa thần, thần hoàn hư, thì luồng điện của chính mình và từ quang của sự phụ không bao giờ xa cách hết. Sự phụ là ánh sáng vô cùng ân độ. Càng tu sẽ càng cảm thấy sự lớn rộng của Trời Đất và gần gũi với đại thanh tịnh là vậy. Mắt lúc nào cũng sáng tươi, không dấy bận và lo âu. Kinh có câu: Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai là vậy.

Sydney, Australia - Bác VNĐ

Hỏi: *Khi bàn luận về câu hỏi " Có gì quan trọng hơn cái chết? ". Bác VNĐ muốn hỏi Thầy một trạng thái sau đây:*

" Khi đang ngủ sắp tới giờ thiên bỗng nhiên con cảm thấy có 1 ngón tay cái và ngón trỏ banh miệng con ra. Nghĩ là tà ma nên con nghĩ tới Chúa và Đức Mẹ vì con đạo Thiên Chúa. Vừa lúc ấy con có cảm giác tê rần toàn thân (giống như ngồi thiền mà bị tê chân). Con thấy có nhiều hạt tròn nhỏ vô đầy mình từ đầu xuống tới chân, những hạt ấy đi tới đâu con cảm thấy hết tê tới đó. Và con lại trông thấy xác của con trong lúc con đang ngủ. Thưa Thầy cho con biết hiện tượng đó là gì ? "

Đáp: Đó là vía nhẹ, xuất khỏi thể xác, cảm thấy hà sa điện quang trong tiểu thiên địa. An tâm tiếp tục làm Pháp Luân Thường Chuyển tương lai sẽ tốt.

Paris, France - Tse HOUI LAN

Hỏi: *Khi con thức dậy vào lúc 2, 3 giờ sáng, con thấy một luồng điện màu xanh lá cây chung quanh mình con và ở dưới đất chung quanh con. Con đã thấy như vậy 2 lần. Con kính xin thầy cho con biết đó là hiện tượng gì ?*

Đáp: Đó là nhờ Pháp Soi Hồn, luồng điện đã tụ ngay trung tim chân mày, có thể thấy màu xanh khi nhắm mắt. Nếu mở mắt thấy, có khi mặc quần áo bằng vải nylon hay polyester có thể phản chiếu lại ánh sáng màu xanh. Khi thiên xong, chà tay trên đùi cũng thấy ánh sáng màu xanh như vậy. Chứng minh luồng điện của cơ thể phát triển, không cần lưu ý và lo nghĩ.

#TBVV127 (LED005)

Vấn Đạo trong tuần lễ: 9 - 7 -1995

Geneva, Switzerland - chị NTYM:

Hỏi: Ngày 10.05.95 Thầy có viết "căn cứ theo luật nhân quả" có nghĩa là mình đã gây nên lỗi lầm, hay làm điều gì sai trái, nên phải chịu gặt quả này. Nếu tu thì tương lai sẽ hội tụ tốt đẹp? Tương lai là kiếp này hay kiếp khác? Xin Thầy giảng thêm.

Đáp: Trồng cây thì phải có giống tốt, tức là nhân. Nhân tốt là quả tốt. Kiếp này làm điều thiện. Kiếp sau sẽ được thành tựu tốt. Làm thiện mà không cần biết thiện, tính toán so đo thì kết quả phần hồn sẽ được xinh tươi. Tu hành dứt khoát, thành tâm hướng thiện giúp đời tức là cứu mình, thì tương lai ở bất cứ nơi nào cũng không ngộ nạn tai.

Hỏi: Ngày 13.05.95 Thầy viết "phục vụ không tính toán hơn thua nữa" là sao ? Nuôi dưỡng ý chí tham thiền nhiều có phải là học hạnh phục vụ và có đủ để báo hiếu không?

Đáp: Nếu nuôi dưỡng tu hành liên tục, không so đo ngày tháng - cứ việc tu liên tục, tức là người tròn đầy hiếu thảo, sửa mình tiến hóa, Phật chứng tâm.

Hỏi: Biết ghen là khổ, mà tại sao cứ ghen? Làm sao dứt khoát để tu giải thoát? Và làm sao sống thủ phận để có thể làm một người mẹ hiền và một người vợ chung thủy ?

Đáp: Không biết mình thì rất dễ ghen. Nếu biết mình mà tự tu, tận dụng khả năng vô cùng để khai thác khả năng thì tâm từ bi sẽ được phát triển, quy về tự nhiên và hồn nhiên thì rất dễ tha thứ và thương yêu.

Bankstown, Australia - Bác HTT:

Hỏi: Kính thưa Thầy, con có cho một người bạn mượn băng của Thầy nghe tham khảo để khuyến khích họ Thiền. Họ rất thích nghe băng Thầy nhưng khi họ nghe băng niệm Phật vào ban đêm thì họ cảm thấy sợ. Kính xin Thầy minh giải.

Đáp: Chứng minh thần kinh của họ yếu. Họ cần thực hành niệm Nam Mô A Di Đà Phật để khôi phục sức mạnh thanh tịnh của chính họ, thì sẽ không còn sợ sệt gì hết.

Montreal, Canada - chị MK

Hỏi: Thưa Thầy, thiếu hành, hướng ngoại nói nhiều thì sinh ra thắc mắc. Vậy khuyến khích bạn đạo đặt câu hỏi cho bé Tâm trả lời không phải gián tiếp đồng ý cho bạn đạo KHÔNG cố gắng hành nhiều, hướng nội và thanh tịnh hay sao ?

Đáp: Bàn bạc về triết lý tức là hướng nội, dễ tu hơn và dễ thiền hơn. Còn bàn bạc về chuyện đời, bắt buộc hướng ngoại và tạo động thì thiền không lâu.

Montreal, Canada - chị NTT

Hỏi: *Thưa Thầy, xin Thầy giải thích cho con trạng thái của con như sau:*

Mỗi khi ngồi quán xét lại mình về Đời lẫn Đạo con nhận thấy thời gian trải qua thay vì con càng tu càng tiến bộ trong đường Đạo và càng gọn gàng trong cuộc Đời nhưng con thấy càng tu lâu con càng ngu trong mọi lãnh vực - Đời không làm được gì, Đạo lại càng không tu gì cả, chắc con thoái hóa rồi chăng? Thần kinh khối óc con tối tăm rồi sao? Như vậy con càng tu càng thất bại và càng ngu. Ngu Đời và Ngu Đạo!

Đáp: Tu mà thực hành đúng đắn. Nếu niệm Phật đúng đắn thì không có chuyện này. Vì tham nên thấy mình ngu, tu không dứt khoát, nói một đường làm một ngã, rồi trí ngu dần. Niệm Phật đều đặn, thâm kín trong thanh tịnh và làm pháp luân thường chuyển đều đặn thì sẽ khôi phục linh khí rõ rệt, vượt khỏi tầng số chấp mê và thấy ổn định. Nhìn đi, chấp nhận để học sự ngu sáng suốt của chư Phật, tức là trí sáng tâm minh và ít nói.

San Jose, USA - Bạn Đạo San Jose

Hỏi: *Thưa Thầy, hôm 23 tháng 5 1995 Thầy có giảng về Nhơn Sinh Quang, như vậy Nhơn sinh QUAN khác như thế nào, xin Thầy giảng cho chúng con rõ, bởi vì lúc đầu chúng con nghĩ là QUANG do đánh máy bị sai lỗi chính tả, nhưng khi nghe lời giải đáp chúng con nhận thấy là Thầy đang giảng về Nhơn Sinh QUANG chứ không phải Nhơn Sinh QUAN.*

Đáp: Nhơn sinh quang là vũ trụ quang đang xây dựng cho loài người tiến hóa. Nhơn sinh quan là tự mình thấy mình nhiều hơn để lo tu tiến.

Santa Anna, USA - NHP, Lá thư Vô Vi

Hỏi: *Thưa Thầy, ngày 08.05.95 Thầy viết Mục Bé Tám chỉ có câu hỏi mà không có câu trả lời, con nghĩ Thầy Hỏi và Đáp trong cùng một câu, thưa có phải không?*

Đáp: Hỏi: Mọi người ở thế gian này đều có cơ hội học thương và hiểu ghét để tự thức tâm?
Đáp: Người tu thiền lại biết thương mình nhiều hơn.....

Geneva, Switzerland - chị LAT

Hỏi: *Thưa Thầy, tại sao đi làm việc 12 tiếng đồng hồ liên tục được, mà thiền nhiều hơn 2 tiếng thì không tập trung nổi?*

Đáp: Làm việc có sự bắt buộc phải có mặt trong vị trí làm việc của công ty, vì tiền và địa vị phải nhận thù lao. Còn thiền là bằng lòng tự khai thác chính mình, khó hơn việc làm đổi chác tiền bạc. Cần phải gây một tập quán tốt. Mỗi tuần chỉ cố gắng tăng thêm một phút. Lâu ngày sẽ gây được một tập quán tốt. Tương lai sẽ ngồi được lâu và dễ tập trung.

Đặc San Vô Vi

T/V Quy Thức, France - anh DS

Hỏi: *Thưa Thầy, làm sao phân biệt giữa Kệ và Thơ.*

Đáp: Thơ là phải suy nghĩ, ngâm nga nhiều giờ mới thành thơ. Kệ là trật tự từ khối óc đã hình thành sáng choang, và viết ra những câu ngắn gọn, diễn tả về triết lý, gọi là kệ, từ pháp Soi Hồn mà ra.

T/V Quy Thức, France - chị BG

Hỏi: *Thưa Thầy, mục đích của báo LED Weekly là gửi đến bạn đọc những bài mới nhất của Mục Bé Tám. Tại sao đăng bài tháng 5 mà mình đang ở tháng 7 ?*

Đáp: Báo LED Weekly là đăng những gì đã chọn lọc và trật tự. Muốn chọn lọc thì phải cần thì giờ. Đây là bài mới nhất mà từ hồi nào bạn chưa có, nay mới có.

T/V Quy Thức, France - chị FM

Hỏi: *Thưa Thầy, tâm được tiến: làm sao biết đó là tâm tiến? Còn thân tiến là như thế nào?*

Đáp: Muốn biết tâm được tiến, thì phải nhìn ngày chưa tu, thì mới rõ tâm đã và đang tiến. Không muốn làm bận lòng bất cứ ai, và sẵn sàng phục vụ tức là tâm tiến, vô quái ngại, dẫn thân học hỏi. Thân tiến là biết cách sống thanh nhẹ, không tham dục và ổn định.

Geneva, Switzerland - chị NTYM

Hỏi: *Tại sao càng tu lại thấy không có tu? Càng ngày thấy càng ngu? Những cái ngu hiện tại là mới hay đã có sẵn từ lâu trong mình?*

Đáp: Gây được một tập quán tốt. Đúng giờ là tu thiền, không có trở ngại và thắc mắc tức là tu mà không tu. Càng ngày thấy càng ngu là phước cho hành giả đã và đang dẹp bỏ tự ái và phục thiện, trở về với cái ngu căn bản của Trời Đất, dễ tu và thanh tịnh hơn.

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT

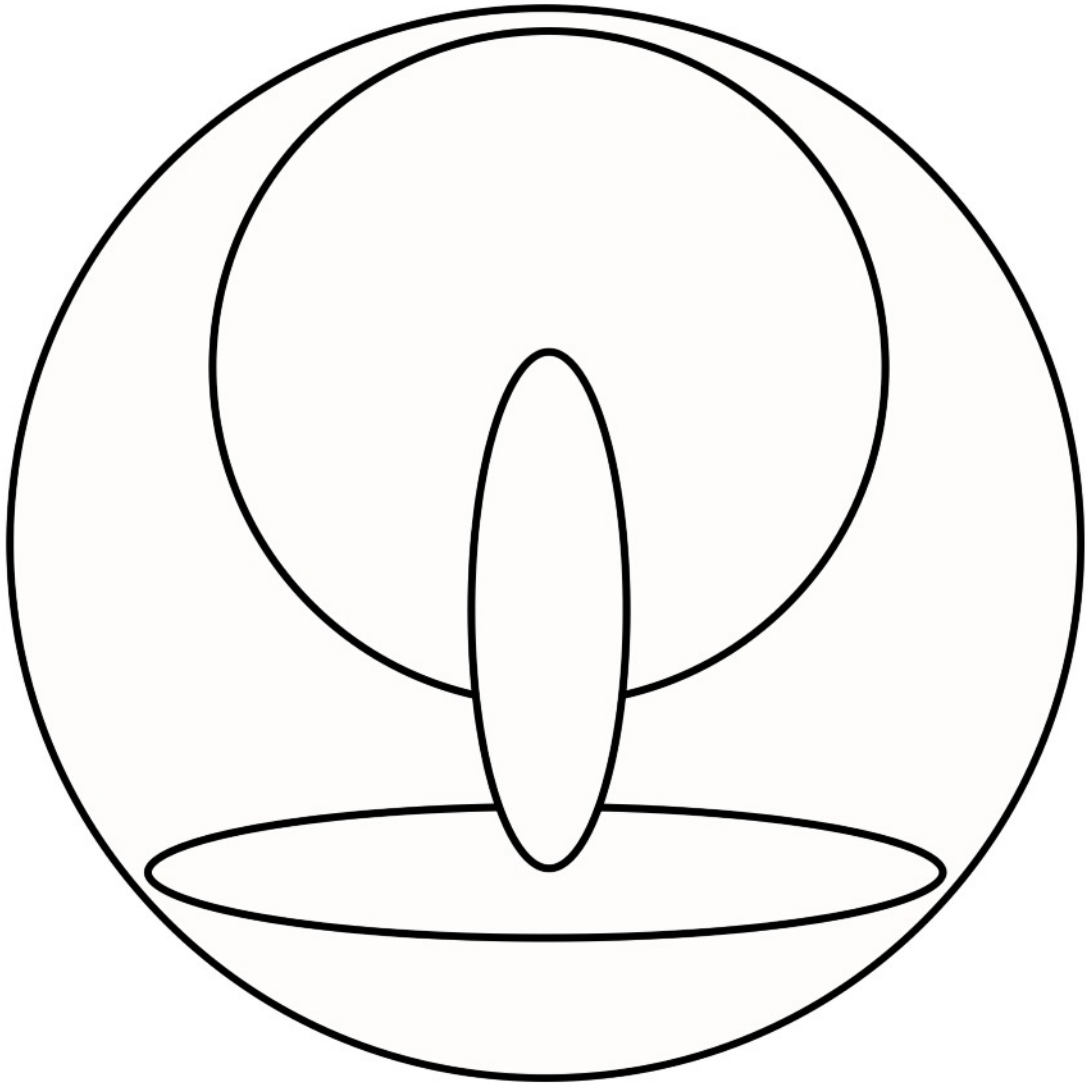
THƠ: LÝ THỪA NGHIỆP
NHẠC: NGUYỄN CÔNG MINH

CHẠM VỪA

Nam mô khắp cõi ta bà Chúng sanh vạn đại mây pha lưng trời
Máu tim quay nhịp luân hồi Thân tâm vay mượn tâm bởi nắng
sương Dầu hay biển sáng là thương Như đêm nguyệt rạng soi đường như
gian A Di sỏi cát hóa vàng Con đường sinh lộ mưa tràn hồng ơn
Nhứt tâm trì niệm chơn ngôn Tinh ba đức cạn hóa nguồn suối trong
hóa nguồn suối trong Bờ xưa nở đóa sen hồng Khai
màu huyền thoại giữa lòng tu sinh Đà Phật rực rỡ bình minh Hào quang sáng cả thần linh đất
trời Âm ba vũ trụ con người cảm giao tinh thể đối đời thăng hoa
Phật hay thanh tịnh nơi ta Khai tâm nguyên lý Di Đà diệu âm

Nam Mô A Di Đà Phật Nam Mô A Di Đà Phật

TRÍCH [ĐẶC SAN VÔ VI] SỐ 03 THÁNG 09
NĂM 2014 TÁC GIẢ LÝ THỪA NGHIỆP Úc
CHÂU PHỐ NHẠC NGUYỄN CÔNG MINH
ĐD 01259012071 LONG XUYỀN AN GIANG

Thiền Viện Vô Vi Thế Giới

Thiền Viện Vĩ Kiên

22125 Crest Forest Dr.
Cedar Pines Park, CA 92322
U.S.A.

Mailing Address:

P.O. Box 2045
Westminster, CA 92684-2045 - U.S.A.
Tel : (909)-338-6691

Thiền Viện Hai Không

392 Wayman Lane
Oroville, CA 96565
U.S.A.

Mailing Address:

P.O. Box 5234
Oroville, CA 95966 - U.S.A.
Tel : (530)-589-6972
Email : maior@yahoo.com

Thiền Viện Nhẫn Hòa

4514 Gold Ridge Ln SW
Olympia, WA 98512 - U.S.A.
Tel : (360)-357-5675
Email : nguyenvg@comcast.net

Thiền Viện Quy Thức

Lieu dit Le Senaillet Lot 220
Publier, 74500 - FRANCE
Tel : (045)-070-8355
Email : santelli.dominique01@tele2.fr

Thiền Viện Quy Hội Tình Người

105 Wrights Road
Mareeba, QLD 4880
Australia

Thiền Viện

Hội Tụ Tâm Linh Cùng Tiến Tới

2922 Jolicoeur
Montreal - Quebec
H4E 1Z3 , Canada
Tel : (514)-769-8799
Email : meditation.jolicoeur@primus.ca
<http://tvjolicoeur.jimdo.com/>

Cách Thượng Kính Vô Vi

Kính Vô Vi là biểu trưng cho thanh quang của Càn Khôn Vũ Trụ và cũng là biểu trưng cho lòng trung nghĩa.

1. Cách tốt là thượng kính Vô Vi trong phòng khách, hướng về cửa ra vào hay cửa sổ, nơi sáng sủa, kang trang, có nhiều ánh sáng chiếu vào. Kính nên dùng hình bán nguyệt (*nửa hình tròn*) vì hình bán nguyệt nhận ánh sáng mặt trăng dịu hơn. Ban ngày thì nhận ánh sáng mặt trời.
2. Chọn ngày mùng một hay ngày thứ mười lăm (*ngày rằm*) trong tháng âm lịch để thượng kính.
3. Kính Vô Vi khi gắn lên tường phải phủ vải đỏ cho đến khi làm lễ thượng kính.
4. Khi dâng hoa và ngũ quả (*năm loại trái cây tượng trưng cho ngũ tạng*) thì dùng hoa màu trắng (*tượng trưng cho huệ linh*) đặt phía bên trái (*từ ngoài nhìn vào kiếng*). Đức Thầy có dạy phía bên trái mạnh hơn, ngũ quả thì đặt ngay chính giữa.

Nếu làm ăn buôn bán thì nhớ dâng hoa mỗi ngày, còn không vào mùng một hay rằm thì dâng hoa và ngũ quả.

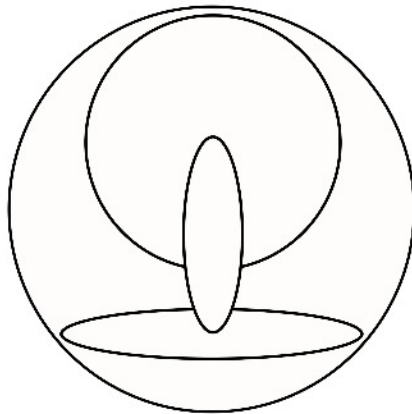
5. Đúng 12 giờ trưa, gia chủ đứng trước kính, chắp tay trước ngực và nguyện 3 lần: “*Xin Đức Quan Thánh Đế Quân hộ độ cho gia cang chúng con được bình an, tu hành tinh tấn.*”
6. Rồi ngồi trước kính trong tư thế thiền và tập trung ý trí lên trung tâm bộ đầu thâm niệm Nam Mô A Di Đà Phật liên tục từ năm tới mười phút. Xong rồi xá 3 lần.
7. Mỗi nhà chỉ nên thượng một kính Vô Vi thôi. Nếu bạn nào đã thượng kính rồi mà không phải hình bán nguyệt thì cứ giữ kính cũ.

Mục Lục

Mục Tiêu Của Đặc San Vô Vi	Trang 2
Hình Đức Thầy Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên	3
Lá Thư Đặc San Vô Vi	4
Hình Đức Tổ Sư – Đỗ Thuần Hậu	5
Hình Chú Ba Hồ Văn Em	6
Thơ “Du Hành Đạo Pháp”	7
Âm Ba Của Đại Hôn	9
Thơ Đức Thầy	27
Diễn Văn Khai Mạc Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2015”	30
Ngày Mẹ Ra Đi	32
Mẹ Tôi	35
Thơ “Chung Quy Luận Xét Di Đà”	38
Dự Đại Hội Du Hành Đạo Pháp Tại Lào	39
Thơ Đức Thầy	40
Quân Bình	41
Khi Thầy Ban Chiếu	49
Diễn Ngữ Hành & Diễn Vô Vi	58

Kinh Nghiệm Mới	62
Đức Tin Và Ý Chí	68
Tưởng Nhớ Ngày Thầy Về Việt Nam Lần Cuối Cùng	70
Cảm Nghĩ Về Đại Hội 2015 Tại Lào	71
Lần Đầu Đi Đại Hội Vô Vi Tại Singapore	72
Kỷ Niệm Đức Thầy Dạy Đạo Ở Thiên Đường Hồ Văn Em	73
Dự Tang Lễ Chú Ba Hồ Văn Em	74
Hình “Tang Lễ Chú Ba Hồ Văn Em”	75
Hình Ảnh “Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2015”	79
Hình Ảnh “Viếng Thăm Mộ Tổ 2015”	89
Hình Ảnh “Sinh Hoạt Thiên Đường Hồ Văn Em”	90
Thăng Tiến Thân Linh - Song Tu Phước Huệ	91
- Tình Thương Đạo Đức - Tỉnh Thức Về Nguồn	
Thơ “Khẩu Đức”	96
Làm Từ Thiện Để Làm Gì ?	97
Công Dụng Và Ý Nghĩa Của Pháp Soi Hồn	101
Điện Tâm Và Pháp Soi Hồn	103
Gia Chánh	108
Thư Từ Lai Vãng	112

Vấn Đạo	137
Nhạc Nam Mô A Di Đà Phật	147
Thiền Viện Vô Vi Thế Giới	149
Cách Thượng Kiếng Vô Vi	150
Mục Lục	151
Liên Lạc	154

Thông Tin Liên Lạc

www.voviphatphap.org

www.vovinewyork.org

Voviphatphap@gmail.com

Vovinewyork@gmail.com

Kinhhsachvovi@gmail.com

Tuanbaovovi@gmail.com

Vovidacsan@gmail.com

Not For Sale

Biển Cho Lặng Mảnh Châu Mới Phát
Lòng Cho Riêng Mới Gọi Là Thần

Nam Mô A Di Đà Phật
Vạn Vật Thái Bình